Magazine Contributed by
Jitendra Deo 4267/10

KAZHAKIAN

CADET

ANNUAL OF SAINIK SCHOOL KAZHAKOOTAM

2003-2004

MAGAZINE 2003-2004

THE KAZHAKOOTAM CADET

SAINIK SCHOOL
THIRUVANANTHAPURAM, KERALA 695 585

OFFICER COMMANDING-IN-CHIEF
SOUTHERN AIR COMMAND
★ ★ ★

एयर मार्शल एस के मलिक ए वि एस एम
Air Marshal S.K. Malik AVSM

Tele : 0471 - 2551371 (O)
0471 - 2520401 (O)
0471 - 2551361 (R)
Fax : 0471 - 2551371

मुख्यालय दक्षिण वायु कमान, भा वा से
आक्कुलम, तिरुवनन्तपुरम - 695 031
HQ Southern Air Command, IAF
Akkulam, Thiruvananthapuram - 695 031

CHAIRMAN'S MESSAGE

It is with immense pleasure that I reach out to you through the Sainik School Magazine **'KAZHAKIAN CADET'**

Sainik School, Kazhakootam has undoubtedly grown from strength to strength since its inception. It is heartening to note that with dedicated administration and a well knit team of devoted teaching and non-teaching staff the school has earned laurels in the field of academics, sports, games and co-curricular activities in the immediate past.

I convey my greetings and best wishes to each one of you for the success of **'KAZHAKIAN CADET'**

"JAI HIND"

Station : Trivandrum
Dated : 17 Sep 04

(SK Malik)
Air Marshal

COL. C. V. RAMANAIAH
Principal

FROM THE PRINCIPAL'S DESK

I deem it a proud privilege to be associated with this prestigious institution for the past year and a half.

Going down the memory lane the achievements of our school in the by gone year has undoubtedly made a commendable progress in all the spheres of our activities and continued to be on the top of the table as one of the leading schools of the State.

It is imperative that the pride and pleasure which goes along with this achievement is for all of us to share alike, however what stands apart is our cadets zeal and inspiration to scale greater heights. This was made possible by the cordiality and the temperament to work as a team that exists among our staff members coupled with willingness to co-operate beyond the call of duty.

Let us not be drowned in the past glory. It is time now for us to collectively re-dedicate and put our best foot forward to keep our flag flying high and mould our young cadets to be excellent and proud citizens of our nation.

JAI HIND

COL. C. V. RAMANAIAH

MAJ RAJESH KUMAR NAIR
Registrar

MAJ RISHI RAJ SINGH
Headmaster

Senior Master - SRI. S. H. SARMA

Editorial Board

Student Editors, Cadet Ajay Jayakrishnan (English), Cadet Nithin Babu (Malayalam), Cadet Vidhun (Hindi), Ms. R. Sandhya (**Editor** Malayalam & Photography), Mr. K. Rajendran (**Editor** English), **Chief Editor**, Mr. S. B. Sasi Kumar, **Editorial Adviser** Major Rishi Raj Singh, **Patron** Col . C.V. Ramanaiah, Major Rajesh Kumar Nair, Sri. S.H. Sarma, Mr. George PI (**Editor** Hindi), Mr. Joseph Mathew (Art),.

Academic Staff

(Sitting L to R) Mr. P. Vinod, Mr. Chettiar S.S., Mr. S.B. Sasikumar, Maj. Rishi Raj Singh, Col. . Ramanaiah, Maj. Rajes Nair, Mr. S.H.Sarma, Mr. S.V. Sarma, Mr. M.K. Poonacha.
(Standing First Row) Mrs. Sudhalekshmi, Mrs.O.K. Supriya Rani, Mrs. Sangeetha Varma, Mrs. Sonia.R, Mr. Sambhu, Mr S.R. Ramachandran, Mr. P.K.R. Panickar, Mr. Alex Abraham, Mr. P. Manoj, Mrs. R.S. Sandhya, Mrs. Deepa, Mrs. Indu,
(Standing Second Row) Mr. Paul Raj, Mr. Rajan K. Vargheese, Mr. Satheesh, Mr. M.G. Francis, Mr. Jestine K.J. Mr.Joseph Mathew, Mr. Mathew K. Thomas, Mr. Rajesh Kumar, Mr. George P.I., Mr. Gireesh, Mr. K. Rajendran.

CLASS XII CADETS 2003-2004

(Sitting L to R) Mrs. Sangeethavarma, Mr. Chettiar S.S., Mr. Jestine K.J., Mr. S.B. Sasikumar, Mr. S.V. Sarma, Maj. Rishi Raj Singh, Col. Ramanaiah, Maj. Rajesh Nair, Mr. S.H.Sarma, Mr. Mathew K. Thomas, Mr. P.K.R. Panicker, Mr. P. Vinod, Vivek Mohan (School Cadet Captain)

(Standing From 4th Row) Cadet, Nirmal Mathew James, Allan Johnlin, Renjith K.R., Vishnu A., Deepu V. Joy, (HC)Jerein Antony James, Prajith M., (CMS)Shine Vijayan, Arjun Das, Ganesh Anand, Vivek S. Kumar, Rahul S., Renjith R. Thampi, Nailesh V. Jacob, Maneksha M.S., Varghese Zachariah, Ajith K.R., Alex K. Varghese, Abey Mathew, Arun Abey Mathew(HC), Saneeth V.T., George Devasia, Prabhasudan, Augustine Thomas, Sumesh Joseph, Vignesh G., Sarat R. (HC), Achudanand, Anup P. Darshan, Arun S., Atheen V.(HC), Sudeep G., Mathew Mathew, Vineeth V., Robert S., (HC)Krishore K., Sandeep K., Thushar, Vivek S., Kannan K.V.(HC), Arun Vijay, Ajay Jayakrishnan(SVC), Ivine Kuruvila(HC), Anoop V.(CSM), Nikhil Mohan(HC), Aswin C. Mohan, Ramesh, Jiju Jacob(CSM), Mithun S. Babu, Pawan T.S., Arun N.(SCA), Basil Abraham(SVC), Mithun Chakravarthy, Nipin T.L., Subin Abraham, Avirachen Thomas, Roopesh R., Anoop Jayan, Karthik R. Nair, Leo Paul, Sujith S., Sreejith M.S.(CSM), Vidhun V.(HC), Praveen, Anand R. Nair, Sukumar(CSM), Dileep Kumar S.(SVC) Aneesh (HC) Nithin Babu(HC), Naval Jacob(CSM), Chandu J.

ADMINISTRATIVE STAFF

(Sitting L to R) Mrs. P. Seethalekshmi Amma, Mr. Sajimon Joseph, Mr. V. Chandra Babu, Mr. P. Gopalakrishnan Nair, Major Rishi R Singh, Col. C.V. Ramanaiah, Major Rajesh Kumar Nair, Dr. Thomas Mathew, Mr. S.H. Sarma, Mrs.Susamma Issac. (Standing 1st Row Mrs. Molly P. Joseph, Mrs. E. Geetha, Mrs. R. Nalinakumari Amma, Mr. AVN Nampoodiri, Mr. K. Natarajan, Mr. Y. Pappan, Mr. P. Piou Mr. Mohankumar S., Mr. N. Raju, Mr. Janardhanan Nair, Mr.Sreevalsan, Mr. C.M. Radhakrishnan, Mr. C.T. Revamma, Mr. Sreekala S., M T.M. Sreelatha. (Standing 2nd Row) Mr.J. Sudhakaran, Mr. N. Chellappan, Mr. L. Krishnan, Mr. B. Muraleedharan Nair, Mr. K. Suseelar Mr. J. Yesudasan, Mr.K.Suseelan, Mr. J. Babu, Mr. S. Gopalakrishnan, Mr. K. Anil Kumar, Mr. K. Soman, Mr. S. Chandran. (Standing 3r Row) Mr. R.S. Panickar, Mr. Stephen, Mr. Madhusoodanan, Mr. Sudev Kumar, Mr. E. Rajendra Kumar, Mr. J. Sam Kumar, Mr. Mohan Kumaran Nair, Mr. Madhusoodanan, Mr. Sreekumar, Mr. Madhusoodanan Nair, Mr. V. Rajendran Nai Mr. A. Ramachandran, Mr. R. Udayakumar.

Annual Report

2003 - 2004

Sainik Schools are the brainchild of the great visionary Shri. V.K. Krishna Menon, great son of Kerala. By starting these premier institutions his lofty aim was to take quality education, available in public schools, to the doorsteps of the poor men of our country. Today I am proud to say that this school, has made the dream of our founding father come true by already having more than 600 of its students joining the ranks of Commissioned Officers in different wings of the Armed forces while many of our old boys are playing leading roles in the society as Doctors, Engineers, Professionals and Politicians.

NEW ADMISSION AND SCHOOL STRENGTH

824 candidates took the Sainik School Entrance Examination in February 2003. From the successful candidates 82 were admitted to Class VI and 13 students were admitted to Class IX. At present the School strength is 627, of which 28 are Day Scholars.

CBSE EXAMINATION RESULTS – MARCH 2003

The School has been successful in retaining the good record in the Board Examinations. Class X achieved 100% pass with 94.23% First class or more. Class XII had 100% pass with 90% First class or more.

NDA

12 cadets joined NDA this year and six cadets are awaiting the call letters having cleared the SSB while 7 of our cadets who have passed the UPSC Examination are still to appear for their SSB interview. The fact that Sainik Schools still make a significant contribution to NDA, gives us the confidence that the training we impart is effective and that Sainik Schools are doing a great service to the country.

NCC

The School NCC Cadets participated in various camps held at various locations. In these camps, Cdt Arjun was selected as the Third Best Cadet and Cdt Kiran won the First prize for firing. 100 cadets participated in the NCC Day Celebrations held at Tagore Theatre, Trivandrum. Cadets Arjun RK, Arun Baby and Adarsh Venketeswaran participated in the Rock Climbing Camp held at Neyyar Dam from 24 to 31st Dec 2003.

Cadets Pradvin Prakash, Sriram and Vineeth Singh represented the Kerala Contingent in the Republic Day Celebrations at New Delhi on Jan 26th 2004. It is remarkable that Cdt Pradvin Prakash won the Chief Minister's Silver Medal, 1st prize in Firing Competition and II prize in Obstacle Race. Cdt Vineeth Singh was awarded Chief Minister's

Bronze and the prize for the Best Turned Out Cadet. Cadet Sriram bagged Third prize in the Firing Competition.

It is a matter of great pride for the school that our School Captain Cdt Vivek Mohan and Cdt Sharat have been bestowed the rare honour of having been selected to visit Russia and Singapore respectively representing the country in Youth Exchange Programme of NCC. 22 Cadets took part in 'Run for Peace' Marathon held at Trivandrum as a part of NCC Day Celebrations-2003. The organizers were wonderstruck to find that the Sainik School Cadets were the first twenty-two to reach the finishing line. Cadet Vidhun V won the Gold Medal and Cdt Dileep Kumar won the Silver in this event.

CLUB ACTIVITIES

The various clubs of the school help students to bring out their innate talents. Each one joins the club of his choice and gets trained in a particular field. Clubs like the Music Club, the Swimming Club, Nature Club, Art Club, Debating Club, Karate Club, Dramatic Club. Cycling Club, Quiz Club, Yoga Club, Adventure Club, Trekking Club and Internet Club give our cadets ample chances to bring to bloom their hidden talents. It is worth mentioning that now Sainik School has an Equestrian Club started this year with two agile horses so that the cadets can learn horse riding which will enhance their performance in NDA too. This is a rare adventurous activity which only a very few schools in the state can boast of.

SPORTS AND GAMES

Physical training forms an integral part of the school curriculum.We ensure that our cadets become mentally and physically tough before they leave the school. This is achieved through regular daily routine of PT and games, which is part of our daily routine. Inter house competitions are held in different groups. This year inter house competitions were held in Foot ball, Hockey, Volley ball, Basket ball, Cross Country Race, Boxing Championship. A School contingent consisting of 60 cadets took part in the South Zone Meet held at Sainik School Amaravathinagar from 20-26 July 2003.

The 42nd Annual Athletic Meet of the school was held from 25 to 29 Aug 2003. Shri. M.M. Hassan, Hon'ble Minister for Information and Parliamentary Affairs, Govt. of Kerala, was the Chief Guest for the closing ceremony. The finals of the Meet were made impressive with Karate, Mass PT and Band displays.

ALL KERALA CBSE (CLUSTER VI) MEET

For first time in the history of the school, this Sainik School ventured to host a State Level Meet by conducting the 8th All Kerala CBSE (Cluster VI) Meet from 16 to 19 Sept 2003.

750 athletes representing 60 Schools from all over the state of Kerala took part in 61 events. It is a great achievement that Sainik School emerged over all third and runners up in the Boy's section. The glorious achievement was carried on in the National CBSE Athletic Meet held at Mahsana in Gujarat from 9 to 15 Dec 2003. Our relay team won the Gold Medal in 4 x 400 m relay in the under 16 Boys Group and Cadet Girish won the Bronze in 400 m sprint.

CO-CURRICULAR ACTIVITIES

The Co-curricular activities are planned in such a way that at the end of ones stay in the school he would have developed skills and

qualities which will make him qualify the SSB. This year Inter House Competitions were held in Debate in three languages, Recitation and Declamation, Essay writing and Calligraphy in English, Hindi and Malayalam, Extempore Speech and Quiz. These competitions are held in three groups of Junior and Senior.

The Cadets are given opportunity to rate their performance when pitched against the talents of the best Schools in and around Trivandrum. It is a gratifying fact that our cadets performed commendably in various Inter School Competitions. Cadet Ajay Jayakrishnan won the most prestigious award of the fest. 'La Persona' (MrLa Fest). Outstanding performance in various competitions conducted at Sarvodaya School brought the coveted Overall Championship Trophy to Sainik School.

The team consisting of Cadet Neeraj.C Babu and Cdt Abhilash CS bagged the Overall Trophy in the National Independence Golden Jubilee Inter School Elocution Competition held at Christ Nagar School, Trivandrum. Cdt Krishna Narayana won the Third prize in Essay Writing Competition held at Bharatiya Vidyabhavan. Cadets of Class XII went on a Cycling cum Trekking expedition to Mudavanpara near Pothenkode.

Our school won the First prize in the Carnival Competition of the National Marathon 2003, held on 21 Sep 2003. A Certificate and a Cash award of Rs.10,000/- was presented to the School as the First prize. The School Band also won the Third prize and a Cash award of Rs. 3,000/- in this competition. Cadet Aravind Chachu Paul did the School proud by joining RIMC topping the competitive exam and interview from our State. His achievement is all the more glittering as he is the only one to join RIMC from Kerala in the last 10 years.

MOTIVATIONAL TOURS

The motivational tours are a welcome break for the cadets from hectic routine of the school. These study tours give them a chance to give vent to their free spirit and to observe the world outside. The new entrants of Class VI were taken to places of interest in and around Trivandrum. Other classes visited various places like Thekkady, Mysore, Bangalore, Chennai, Vegaland, NDA & OTA.

ANNUAL INSPECTION

The annual school Inspection was held from 24 - 26 Nov 2003. Col D Choudhary, Inspecting Officer Sainik Schools Society inspected various departments and evaluated the performance of the School in various fields. He interacted with students and staff of the School and held discussions with various sessions.

MOTIVATIONAL TALKS

The cadets had chance to listen to a number of eminent persons during the year. Some of the eminent personalities who delivered these Motivational talks include Dr. George Mathew (Old boy Roll No. 767, 1977 batch) Lecturer in the Dept. of Physics Indiana University USA. Commodore K Madhavan Nair, President SSB Bangalore Centre, Dr. K Ninan, Senior Scientist VSSC Thumba and Dr. Jacob Eapen MBBS, MR, MPH, Medical Director at California University.

OLD BOYS ASSOCIATION

The School is proud of having a well-organised Old Boys Association. The OBA unit of the School is very active with regular

meetings and involving in all the activities of the school and extending a helping hand in all the school ventures. This year the OBA Reunion day was celebrated on 21st and 22nd June 2003. A large number of Old Boys of this school along with their families had turned up to relive their unforgettable days in the school. It was a matter of great pride and honour for the Old boys that the first alumnus of this school to become a Minster, Shri.PC Thomas Hon'ble Minister of State for Law and Justice, was the Chief Guest for the valedictory function on 22nd June 2003.

PARENT'S ASSOCIATION

The School Parent's Association plays a key role in the running of the School by their valuable observations and suggestions. The school is indebted to them for their constant interest in the affairs of the school and for their unfailing support in all the school activities.

STAFF

Self took over the charge of Principal on 07th April 2003 from Cdr Paul Abraham who was posted out to INS Vendhuruthy, Kochi.

Major Rajesh K Nair assumed the charge of Registrar of the School on 16 Oct 2003 from Major Sanjeev Tandon who was posted out to 21 Rajput C/O 56 APO.

Shri Simon Peter, Librarian retired from service on 31 Dec 2003 on attaining the age of superannuation.

Shri V Stephen Sunder Raj Assistant Master, Chemistry from Sainik School Imphal, joined the school on 01st Sep 2003.

Smt. Sangeetha Varma, Smt. Deepa RVM & Smt. Indu RS joined the School faculty as Assistant Master in Computer Science, Malayalam & Mathematics respectively during this academic year 2003-04.

Seven teachers of the School attended the In-Service Course held at Sainik School Nagrotta Jammu, and one at NCERT.

Two Teachers took part in the Cyber Information and Knowledge overlay State level Technical symposium, held at Science and Technology museum Seminar Hall, Trivandrum.

Eleven Staff attended a workshop on 'Counselling-in School' held at Loyola College of Social Sciences, Trivandrum.

FAMILY CELEBRATIONS

Onam, Christmas and Deepavali are festive occasions for the entire School community to come together and celebrate. These are the times when we realize the joy of living together as members of the big family of Sainik School.

PENDING PROBLEMS

There are few urgent pending issues connected with maintenance of School building, which is being looked after by PWD like unfinished Central Tower, Construction of water tank, Swimming Pool, Construction of Stable & Computer lab. Apart from this, the entire School buildings are more than 40 yrs old and require extensive maintenance by the PWD. I request the Hon'ble Minister to look into these problems and release adequate funds to PWD for executing the works projected by the School to PWD.

I have presented a brief account of the School activities of the past year. It has been a gratifying year inspite of certain setbacks at times. I am deeply indebted to my dedicated

Staff both academic and administrative for their wholehearted effort and support. I take this opportunity to express my profound gratitude to Govt. of Kerala especially to the Departments of PWD, Finance and General Education. My sincere thanks to all the members of Local Board of Administration and in particular to the Chairman, Air Marshal SK Malik, AVSM, Air Officer Commanding-in-Chief, Southern Air Command, Trivandrum. I am much obliged to my friends at CRPF, LNCPE and KINFRA for their timely help. I also recount the valuable contribution of Electronic and Print Media in giving publicity and coverage to our School. Finally I thank the parents and well-wishers who have blessed us with their gracious presence this evening.

During the dawning years of 21st century we need to take into account the momentous changes taking place in the field of teaching and learning. We cannot keep aloof from the fast changing world where most modern technology is being employed for the acquisition of knowledge. I call upon my staff and students to keep pace with the changing times lest we fall behind times and become outdated.

Our country is on the threshold of transforming itself into a major world power. At this crucial hour, the country needs men of mettle and moral strength to forge ahead. Let our great institution continue to churn out such young men that India will shine more brightly in the years to come.

JAI HIND

Akhil Suresh

DORMITORY JOTTINGS

ASHOKA HOUSE

House Master : Mr. S.S. Chettiar
Attached Masters: Mr. Rajan K Varghese
Mr. M.G. Francis
House Captain : Cadet Atheen V

Ashokians began the academic year with full vigour and josh. We started by grabbing the most coveted Cross Country Trophy showing the greatness of team spirit. Ashokians showed their supremacy in the field events by being the champions in Hockey and Runner-up in Football and Volley ball. We proved our physical fitness by lifting the PT Trophy and Athletic Trophy.

Cadet Kannan Unni was adjudged the 'Best Player in Hockey. Cadet Allen John Lin received the 'Best Physique' award. Cadet Abey Mathew brought laurels to the House by clinching three Gold and two Silver in the School Athletic Meet and CBSE Meet respectively. House Captain Cadet Atheen V and Cadet Avirachen brought glory to the House by winning the Gold medal in the Boxing Championship. Cadet Vignesh G, one of the best artists of the school, got First Prize in 'Rendezvous. Even though we did not get the prestigious Cock House Trophy, it was a satisfying year for the Ashokians; as we bagged the 'Best House of the year Trophy' instituted by the Old Boys Association.

Hope that the Ashokians will encounter the coming year with renewed vigour and enthusiasm.

NEHRU HOUSE

House Master : Mr. P.K.R. Panicker
Attached Masters : Mr. G. Satheesh
Mr. Stephen Sunderaraj
House Captain : Cadet Ivine Kuruvilla

The academic year 2003-04 under review has been very gratifying and eventful as the House clinched the prestigious Cock House Trophy. The year began with the Inter House Football championship, in which the Nehruvians made a big bang by lifting the Football Trophy in Seniors. Cdt. Arun. S of our House was adjudged the 'Best Footballer' of the year. In the Inter House Basketball tournament we had to be contended with the Runner-up place and in Volleyball we secured the third place. On the stage, Nehruvians displayed their intellectual prowess in all the competitions and earned overall Second place.

Cleanliness is synonymous with Nehru House and this year also we bagged the Cleanliness Trophy. In this respect it is worth mentioning that each cadet of the House toiled day and night to keep the premises of the House neat and tidy. The achievements of a House should be measured in terms of academic excellence. And in this regard also the inmates of the House acquitted themselves very well in academics to lift the prestigious Academic Trophy. House Captain Ivine Kuruvilla's and CSM Shine Vijayan's names are worth mentioning as they were toppers in Mathematics and English (AISSCE) respectively.

It's firmly hoped that the Nehruvians will not rest in glory achieved by the present batch, but will continue to strive to retain the prestigious Cock House Trophy in the years to come.

PATEL HOUSE

House Master : Mr. Mathew K Thomas
Attached Masters : Mr M.K. Poonacha
Mr. Alex Abraham
House Captain : Cadet Arun Abey Mathew

The year 2003-04 has not been that satisfying for Patelians. After having been at the helm in the last four years Patelians were a bit complacent. However Patelians began the session with a bang by Nailesh V Jacob winning the Extempore Speech competition.

In the field of games, Patelians reigned Basketball and Volleyball courts emerging winners and being runner-up in Football. We are proud to place on record that three of our cadets Arun Abey Mathew, Mithun Chakravarthi, and Vivek S, passed the UPSC Examination and the first two joined the National Defence Academy.

The valiant efforts of our cadets were not good enough to reach the first slot. However we resolve to do well in the next academic year.

PRASAD HOUSE

House Master : Mr. Jestine K.J
Attached Masters : Mr. S.B. Sasi Kumar
Mr. Vinod P
House Captain : Cadet Jerin Antony

The academic year 2003-04 was a year of mixed fortune for the Prasadians.

Prasadians started the year by bagging the First Prize in the Extempore Speech competition. This boosted the morale of the cadets and the House went on achieving First position in each and every stage activities. House Captain Jerin Antony, Benkim KA, and Vishnu RC swept the First position in Declamation contest, First in Calligraphy competition and First in English Recitation competition respectively.

Cadets Kamal Jeet Yadav and Sooraj Suresh secured Second place in Extempore Speech and Malayalam Calligraphy, respectively.

The team consisting of Sudeep G and Sreejith MS bagged the prestigious Quiz Trophy. The Debating Trophy and Co-curricular Trophy found their place in the mighty Prasad House.

The contribution of Prasadians in other school activities are worth mentioning. Binu VS won the Gold medal in the All Kerala CBSE Meet and went on to participate in the National CBSE Meet. In academics Cadet Vineeth V secured the First Rank in the Board Examination for Class XII.

In NCC activities also Prasadians were not far behind. Cadet Kiran K attended the Republic Day Parade held at New Delhi, representing the Junior Division NCC.

Prasadians, with a firm determination and resolution are gearing up to meet the coming year and win the Cock House Trophy.

RAJAJI HOUSE

House Master : Mr. N.G. Babu
Attached Masters: Mr. S.V. Sarma
Ms. Indu R.S
House Captain : Cadet Nikhil Mohan

As a newly constituted House, Rajaji House had a reasonably good position in Sports and Co-curricular activities. We were Third in Boxing Championship and First in Academics and N.D.A. entry. Five of the Rajajians passed the UPSC Examination and three of them Ajay Jayakrishnan, Augustine Thomas and Nikhil Mohan, passed all hurdles on their way to the NDA.

In the years to come, Rajajians are determined to scale greater heights in all competitions.

SHIVAJI HOUSE

House Master : Mr. Manoj P
Attached Masters: Mr. S.R. Ramachandran
: Ms. Deepa RVM
House Captain : Cadet Robert S

The academic year 2003-04 was a colourful span for the Shivajians and they had gone through all domains of participation with absolute sportsmanspirit and co-operation.

Academics - In the CBSE Examination for Class X they secured 100% result and Cadet Ginu PM stood First in the School by scoring 92%. In the Class XII, the pass percentage was 93%. Cadet Sreejith was awarded a Cash prize of Rs. 1000/-

School Cadet Captain Vivek Mohan cleared the SSB and joined the National Defence Academy. Overall, Shivajians stood II in Academics.

NCC - School Cadet Captain Vivek Mohan was selected as a delegate for the Youth Exchange Programme and he visited Russia.

Co-curricular and Sports : It was a glorious year for Shivajians in the games arena. In the Cross Country race and PT competition they secured the II place. In the Boxing Championship Cadet Vinay Kumar and Cadet Sabareesh brought Gold to the House and CSM Sukumar H was awarded the 'Best Loser'. In Athletics, House Captain Cadet Robert S secured Gold in 200 M and Silver in 100 M and Long Jump. Cadet Sabareesh received Bronze in 200M and 400M. Cadet Renjith R Thampi got Gold in Javelin Throw and Cadet Ajith Raju received Bronze in Discus Throw.

Social Service: It was a good gesture on the part of the Shivajians when they took to philanthropic activities. They went around and collected clothes for the poor and needy, sheltered in the Sree Chitra Home for destitutes.

The mighty Shivajians continue the hunt for new horizons of victories with their House motto.

Shivaji..............
With thee At the Helm
We will win at the End.........."

CARIAPPA HOUSE

House Master : Mr. George P.I
Attached Masters: Ms. Sandhya. R
Matron : Ms. Geetha. E
House Captain : Cadet Vidhun. V

This year Cariappas realised their immense potentials with which they can reach their ultimate goal. The promising Cadet Ullas V of Cariappa, found II place in the English Recitation competition.

In the colourful floral competition held in connection with the Onam celebrations, Cariappa retained its First place.

Cadet Sajith Kumar TP became the Individual Champion in the Cross Country race and thus became the representative of Cariappas persistent will.

The clean and serene environment of the House brought the prestigious Cleanliness Trophy.

The crowning achievement of the year came in the form of Academic Trophy where the brilliant cadets showed their mettle.

In the field of sports and games, Cariappas humbly learned lessons as a beginner but vows to fly its flag high in the coming years.

TAGORE HOUSE

House Master : Ms. Sonia R
Attached Master : Ms. Sangeetha Varma
Matron : Ms. Nalina Kumari Amma
House Captain : Cadet Aneesh Kumar. B

Yet another year of hopes and aspirations!

We the Tagorians started our journey with exhilaration. In the Hockey tournament we became the champions, fifth consecutive year. In Football, we were the runners-up. The mighty Tagorians proved the mightiest in the field of games. Our mighty stalwarts like Arun Baby, Vikas, Nizamudin and Nandu Mohan steered our house forward. As Dryden has said, "None but the brave deserves the fair" is proved by the cadets by achieving the Athletic Trophy.

Cadet like Adarsh Venkateswaran proved that we are also the twinkling stars on the stage.

We still hope and strive hard tirelessly for perfection in the coming years.

VALLATHOL HOUSE

House Master : Mr. K. Rajendran
Attached Masters: Ms. O.K. Supriya Rani
Matron : Ms. Geetha. E
House Captain : Cadet Nithin. S. Babu

There goes another year for the Vallatholians with its share of victories and disappointments. We started the year with a spirited show in Football field. We also made a marked improvement in our performances in Cross Country and Physical test.

Our boys strove themselves to shine in the Co-curricular activities. We were adjudged First in Hindi Debate with Pradeep winning the Second position. Our cadets, Nikhil K.S. and Abhijith brought laurels by winning the top slots in Hindi and Malayalam Calligraphy. Amal Shaji and Jayesh made us proud in the Quiz competition.

Vallatholians also made a mark in the Athletic field with Aneesh clinching Gold in Long Jump and thus getting selected for State CBSE Meet. Furthermore Cadets Arun, Firoz, Sam and Divin too did their part excellently.

Our tradition to be the Cleanest House continued yet another year.

All we have achieved is the fruit of teamwork, co-operation and by the spirit of brotherhood. We have learnt from our mistakes and lapses and are determined to improve upon it in the years to come.

VELUTHAMPI HOUSE

House Master : Mr. Joseph Mathew
Attached Master : Ms. K.C. Sudhalakshmi
Matron : Ms. Geetha E
House Captain : Cadet Kannan K.V.

The year started off with a deserving First prize in Football and Second position in Academics and P.T.

We proved our worth by bagging the Games Trophy. Our cadets also involved keenly in the stage activities.

While Saburaj, Anoop R.S., Abhijit Gopi and Anoop V paved way for our victory march in the games field, Joses and Jayakrishnan helped our stage performance.

The House topped also in Academic performance with a good number of Merit Card winners from each class. Homeliness and friendship are visible on the smiling faces of our cadets, displaying the true spirit of the House.

V K K M HOUSE

House Master : Ms. B. Radhika
Attached Master : Mr. Sambu R
Matron : Ms. Nalina Kumari Amma
House Captain : Cadet Sharath. R

VK Kians could be proud of the year 2003-2004 as they lifted the most coveted Cock House Trophy after a long gap. They proved their physical strength in PT, stamina in Cross Country and nimbleness in Athletics by securing First position in Cross Country and PT and Second place in Athletics. Eventhough we lost First place in Athletics, we are proud to say that two of VK Kians, Hariprasad T.G. (VII) and Arjun S. Balakrishnan (VI) were declared the Group Champions. Performance of Cdt Arun Baby, Benoy Raj Vipin V.M, Divin Philip, Ajesh A.V and Jithendra in Athletics are also worth mentioning. In Cross Country Cdt ArunBaby finished Second.

In the games arena we were satisfied with Second position in Hockey and Third place in Football. But the superb performance of Cdt Arun Baby in the Hockey field enabled him to secure the 'Best Player' award.

In the field of Co-curricular activities Cdt Adarsh. A.K. and Cdt Hariprasad bagged Second prize in English and Malayalam Calligraphy competitions, respectively. We came Third in the Recitation.

Even though we had toppers like Deepak Sharma, Adarsh S, Roshan Sebastian, Vivek S. Kumar, Basil M. Regi, we had to be satisfied with the Third place in Academics.

On the stage we couldn't excel much. But with the continuous support of House Appointments, the VK Kians put in their best, the best came their way to lift the most glorious Cock House Trophy.

We resolve to do well in our weak areas such as Co-curricular, Games and Academics and retain the Cock House Trophy in the coming year with a convincing margin.

What Is A Salute

4178, Vivek. S. Kumar, VII, 12 Yrs

What is a salute? It is a gesture of respect and loyalty to a person senior in age or rank.

Salutes of all kinds have been practised in all cultures and in all periods of history. The form of the salute differs. In some cases, it consists in holding palms together as in India. In others like China, Japan and Korea it meant bowing and in others it meant kneeling or even lying on the ground with palms held together or various gestures of the hand and arm, like bending and raising the right hand three times. This style of the salute was common in India before Independence when Maharajas held their Durbar on festive days like Dussera.

However, the individual military salute that a soldier gives raising the right hand to the forehead or to the cap, hat brim or helmet visors - was developed quite recently. It came to India along with the English.

Until the end of the 18th century the way junior officers saluted their seniors or soldiers saluted their officers was to take the hat off. In fact westerners who wear hat, still do this as a gesture of respect. The practice probably goes back to the days when a knight would raise his helmet's visor or uncover his head before his superior or lord. The change from taking off the helmet or hat to just raising the hand in salute, took place for a very practical reason. In the days when guns were just invented they had to be loaded by fitting the barrels with gunpowder by hand. When soldiers fired their muzzle loading guns black gunpowder would settle on their hands and make them look very dirty. When they used their dirty hands to take off their hats while saluting, it ruined the hats. So by the end of the 18th century the change was made to the hand salute.

The most common style of salute in the army is the one in which the fingertips of the right hand are placed against the right eyebrow with the palm facing outwards. This is an indication that there is nothing hidden in the hand and no hostility is intended. Hitler's army raised the right hand and faced the palms towards him.

In the Navy, the palm faces downwards due to some practical consideration. It is said that once. Queen of England was visiting one of her ships and commented on the dirty hands of the sailors saluting her acquired from scrubbing the wooden decks. As the Navy could hardly do away with the job of scrubbing the decks, they chose the next best position for the palm. They twisted to palms facing downwards.

A soldier or officer carrying a sword saluted in a different manner. Whether on foot or mounted on a horse, he salutes by bringing the handle of the sword to his mouth. He then extends the point to the right and downward. This style of salute dates back to the Middle ages. When knights, in a religious gesture, kissed the handles of their swords as symbolic of the cross of Christ. It was a form of taking an oath of friendship or loyalty to the superior.

In the case of battle tanks the turret swivels in the direction of the person being saluted and the gun barrel is lowered thereby confirming that you mean no harm.

With very high dignitaries a salute is given with guns. A number of salvoes up to 21 are fired depending upon the status of the person. The salvo is fired to indicate that the guns are being emptied another show of friendship and loyalty.

Scouts salute with their left hand. They think it as closer to the heart.

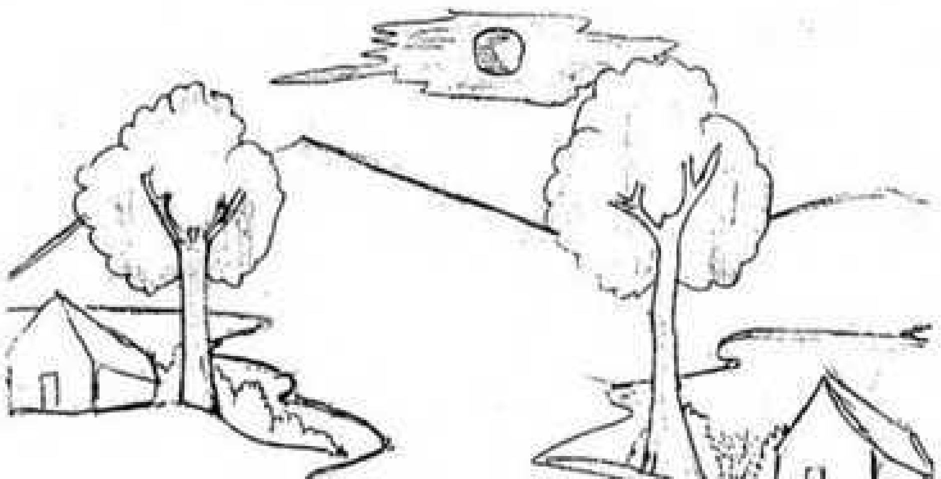

"Stick No Bills"

3725, Aswin Nair, 3692, Arun P. Nair, XI, 16 Yrs

Friends, u r all very much tensed and bored by the daily strict routine. Let's have a small quiz, which will ease ur tension.

1. A man walking through a desert. He doesn't have water with him, but just has a towel. But he feels very thirsty. What will he do?

   Ans:- He will keep the 'to' apart and drink from the well.

2. Two men were walking through the forest. They didn't have any place to sleep. What will they do?

   Ans:- One of them got an idea. He will bash up the other and will make him flat on the ground and he will live in that flat.

3. A young man was walking through the forest while he saw a very deadly snake. The young man (who is a great magician) didn't know what to do. If he moves, it will bite. What will he do?

   Ans:- He will integrate the snake to infinity.

4. A man was very much obsessed of smoking. Once while he was moving on a boat, he wanted to light a ciggie. But unfortunately neither he nor anyone in the boat had a matchbox or a lighter. But he wanted to smoke. A young fat man was also there along with him. What will he do?

   Ans:- He will push the fat man out of the boat and thus the boat becomes lighter and with that lighter he will light the ciggie.

5. You are all studying Trigonometry. In trigonometry, if q tends to infinity what will happen?

   Ans:- We can abolish poverty from India.

6. You are travelling in a train. You are drinking tea. What will happen if you throw tea out of train?

   Ans:- It will rain.

Caution

'Don't ever dare to integrate sine?

Because if we integrate sin it will become a great sin- please don't do any big sins. God will punish u.

A RAINY DAY

4298, Ajay. K.G., VI, II Yrs

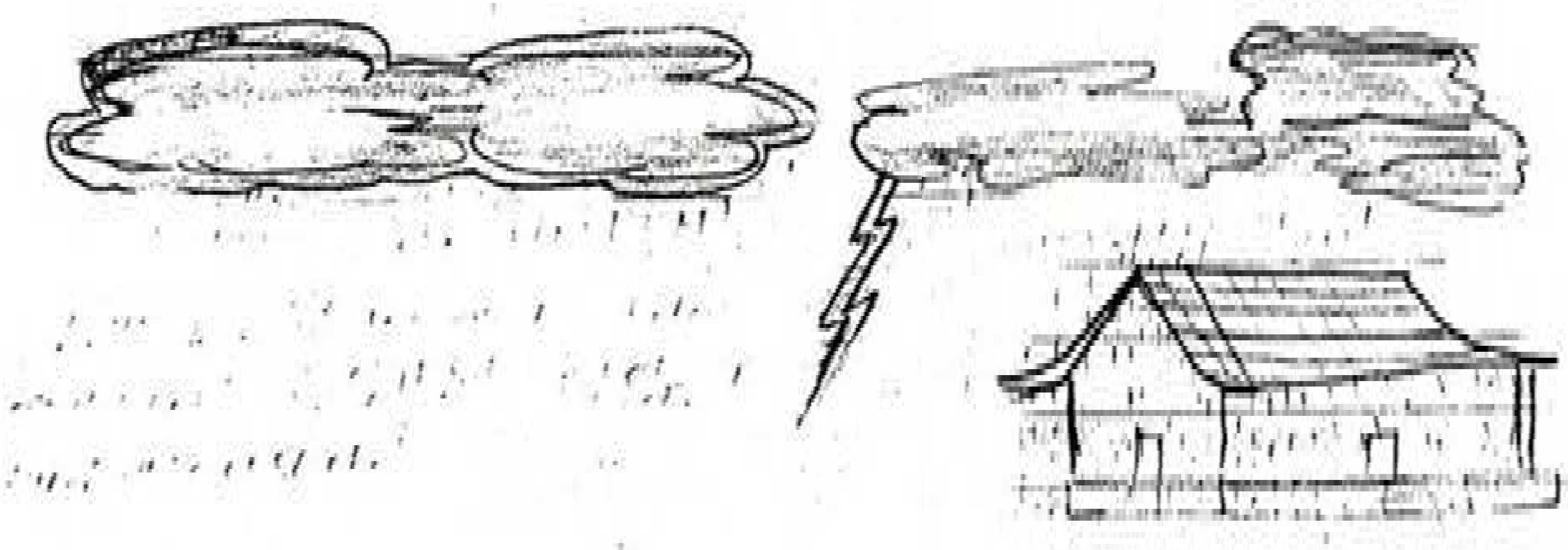

A rainy day is very pleasant but heavy rain is bad. Water will get inside our shoes and crops will also be destroyed. It is a big loss for farmers. On a rainy day we feel sleepy and if it rains heavily, city streets will be over flowing with water. I like rainy days to be spent by sleeping and watching T.V., although it is wastage of time. I sleep on a rainy day because it is very cold and comfortable. Travelling on a rainy day is very difficult because we will be wet. So friends, I think rainy day is good.

Reaping the Harvest

3804, Abin K. Paul, 3772, Arun Ashok, Class XI, 16 Yrs

Sow your seeds of hard work now.
So that later you needn't bow,
To be one among in the success row,
To emerge from the lowest of the low.

Success has its own cost,
However from view it might be lost,
Sweat and tiredness you now post,
Will return some day as something to boast.

Harden your heart and mind's will,
Ready to face the battle of life and kill
The laziness which is devil's mill,
Just to keep away that mind's ill.

Never was a struggle lost in vain,
Never was a good deed done with pain,
Never was a thunder without rain,
Never was a success without hardwork and strain

THE MOUNTAIN MIRACLE HIMALAYAS

4091, Deepak Sharma. P, VIII, 13 Yrs

Himalayas known as the "Abode of snow" with a length of 2400 kms and width of 150-400 Kms is the highest physical feature in the world. It extends from Indus river in the west to Brahmaputra in the east. This much information is known to almost all of us. Now let me add some more information.

Namchi Barwa is the peak in the eastern end of Himalayas and Nanga Parvath takes the same place in the west.

The Himalayas contain fourteen peaks above 8000 m out of which seven are in Nepal, three in Tibet, two in Pak- occupied Kashmir, one in China and one in India. So far only 6 men from all over the world have climbed all the 14 peaks. Himalayas also contain 300 peaks with height in between 7000 and 8000 m.

All of us know about Everest. It is known as 'Sagar Matha' in Nepal. Indians call it 'Gaurishanker' and Tibetans 'Chomoo Lungma' which means Goddess of Earth. But before a century and a half, it was hardly known to anyone. During the period 1847, survey was done to find the highest peak of Himalayas. In that period, Pandit Nain Singh Hareram and Kishan Singh of Milam village found the Everest. It was named 'Peak -15' then. In 1852 Mr. Sreedhar, survey officer from Calcutta scourged its height. From then it was recognized as Himalayas highest peak and named 'MtEverest' after the name of the then survey-general of India. The mountaineers who have climbed the Everest should get a certificate from Nepal Mountaineering Association (NMA). It is quite interesting that the shortest time taken to climb Everest was '6 hrs'. It was achieved in 2003.

The three highest peaks of Himalayas in India are-

(1) Mt Kanchenajunga (8586 m)

(2) Mt Nanda Devi (7817 m)

(3) Mt Kamet (7756 m)

Now lets step to topographical divisions of Himalayas from its peaks. They are-

(I) Outer Himalayas (Siwaliks)
Everest Altitude -1000 m to 3000 m

(II) Lesser Himalayas (Himachal)
Everest Altitude 3000 m to 4500 m

(III) Greater Himalayas (Himadri)
Everest Altitude - Above 4500 m

The main mountains divisions of Himalayas are -

(i) Punjab Himalayas
Length 592 km, extending from north-east Indus River to south -east Sutlej River.

(ii) Kumaon Himalayas (Kurmanchal range)
Length - 352 km extending from east, Kali river to ...west sutlej River. The II and III higher peaks of India are in Kumaon Himalayas.

(iii) Nepal Himalayas
Length- 900 km from east Tista river to west Kali river.

(IV) Sikkim Himalayas.
Length -80 km from east. Arun River to west Tamu Kari river. Mt Kanchenajunga is in this division.

(V) Assam Himalayas
Its length is 752 km and extends from east, Brahmaputra river to west, Tista river. It has Nanchi Barwa.

I do hope that through this article, I have added some more useful information to your knowledge and that this information may also assist students in Geography.

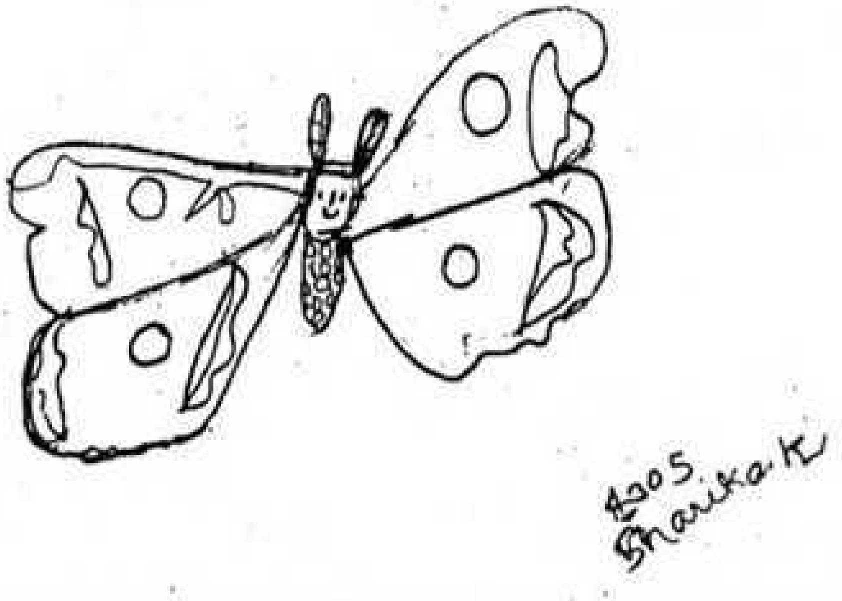

Sri. M.K. Muneer Minister for PWD being received by Principal on his arrival for the Annual Day Celebrations.

'LBA Meeting in Progress' Air Marshal S.K. Malik AVSM Presides.

The first lesson of a combat

Col. D. Choudhary Inspecting Officer, interacting with the cadets

"All the world is a stage"

Flying high into the blue sky.

'Home Coming' Shri. P.C. Thomas, Minister for Law and Justice in his alma mater.

'VIP Visit' Shri. O. Rajagopal Minister of State for Defence on his visit to school

Air Vice Marshal C.S. Gill, VM, VSM honouring the victor All Kerala CBSE Athletic Meet

On the track to glory Annual Athletic Meet

Sweets for small ones Independence Day Celebration

Learning to defend

Sri M.M. Hassan Minister for Information and Parliamentary affairs at the Annual Athletic Meet

Air Marshal A. K. Trikha AVSM VSM in discussion with LBA members

'Perfect co-ordination in action'

Sharing 'Food' and 'Thoughts'

Shaping up a sound body

Ready to gallop into a bright future

The Passing Out Parade

'Best of Luck' Air Marshal S.K. Malik AVSM with the
Cadets

;The Basket Ball Finals' in Progress

National Integration' through artistic expression

Grace and Beauty in a perfect blend

Rythmic Steps

SAVE OUR FUTURE

4191, Arun. S. Anand, X, 15 Yrs

Children constitute the most vulnerable group of our society. Many silently suffer in the clutches of poverty, malnutrition and diseases. To be a child means to be carefree. Yet we see so many children who are tired due to continuous work.

Child labour is the worst kind of crime the society has been practising since time immemorial. It inhabits social, physical and mental development of a child. Child labour is defined as the employment without the consent of the child. The child labour act of 1986 defines child as a person who has not completed the age of 14.

India accounts for the largest number of child labourers in the world. According to 1991 census estimates, out of about a total of 200 million children in the age of 5-14 yrs some 11-28 million are child labourers. There are four categories of working children (1) Children who work in factories, workshops and mines (2) In agriculture or other industries (3) Street children, (4) Part of family labour in home based work. Apart from these, there are also bonded labourers. They are scattered in different areas of industry. There is a definite pattern or method in the making of bonded labourers. Why are owners of big investment firms more interested in child labourers than adults? For eg. Child labour is an indispensable part of glass factory since it is cheap. The part of children is so important that if they are not employed the total production would go down by 25 %. These children do not have regular meal times because it is loss of time. Children have to sit in front of the furnaces where temperature is said to be about 700^{0}c.

All these things happen under the so called perfect legal setup which proclaims that no child below the age of 14 years shall be employed to work in any factory or mine or engaged in any other hazardous employment.

From the above stated facts we can easily understand what are the causes of child labour. Now let us examine the long-lasting ill effects that are inflicted upon a young child labourer. These constitute the health problem, mental problem and social problem. Child

workers are faceless and voiceless non-entities. They are deprived of joys of childhood and also denied of brighter future. A working child is denied the opportunity to educate himself. This environment affects the innocence and freedom of growing years.

Will there be a solution for this pathetic situation? Government and NGO's have tried many times to find a solution. The first act in India relating to child labour was the enactment of childlabour act of February 1933. The child labour act of 1986 was the culmination of efforts and ideas that emerged from the derivation and recommendation of various committees on child labour. But the problem of child labour still remains in India inspite of all these. It is mainly because of the loopholes in the legislation and corruption among government officials.

Child labour is the violation of child's basic rights to education, to his/her full and harmonious social, physical and mental development and in some cases a violation of child's moral and physical integrity. Hence it is imperative that child labour should not be tolerated in any form and must be prevented and eliminated.

'Children are our future'

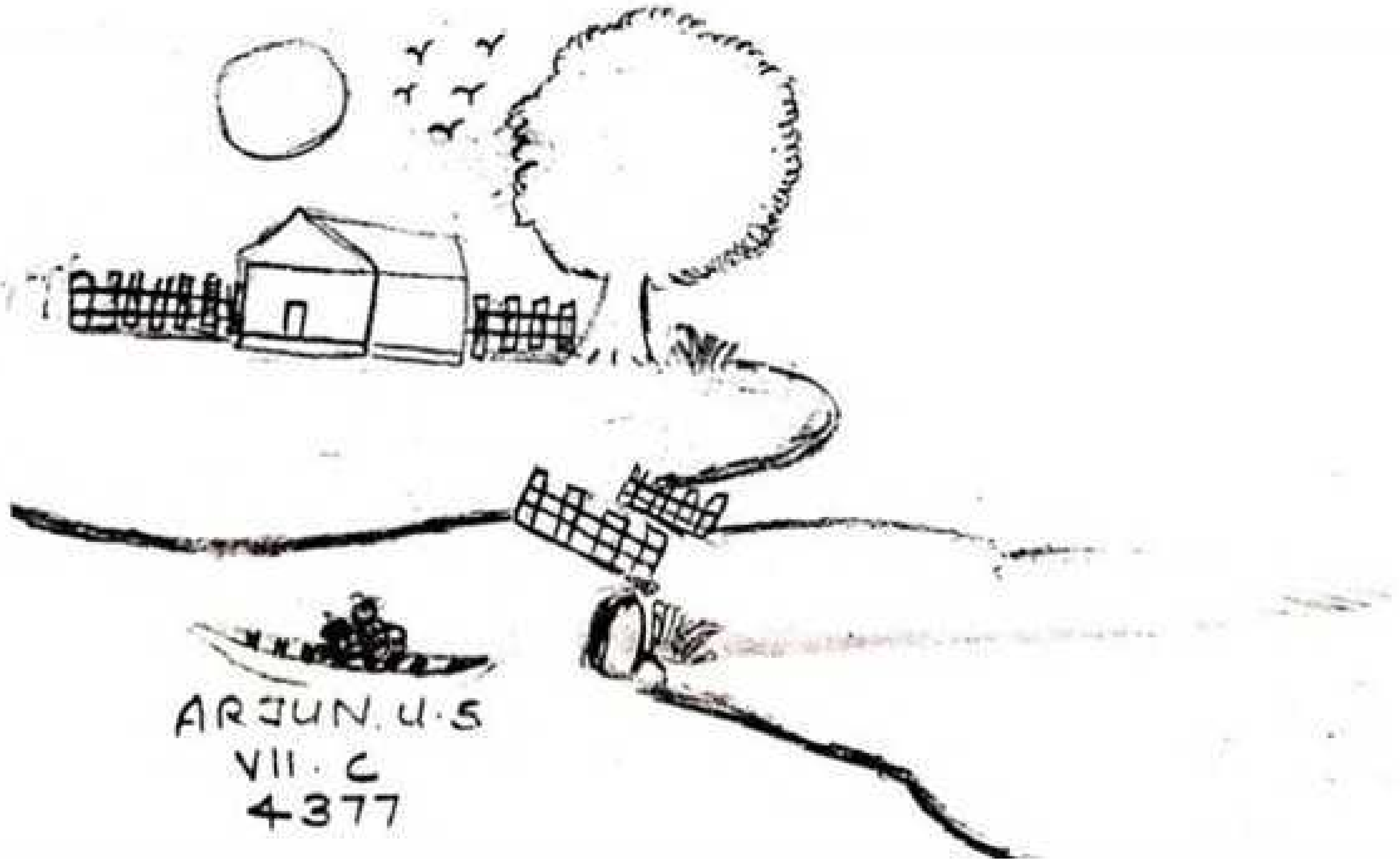

Linking of Rivers in India

3859, Vishnu. C, Class X, 15 Yrs

Life is not possible without water on the earth. For agriculture and day to day uses we need water. As far as India is concerned it is a very vast country with a large population. Moreover the majority of the people work in the primary sector or in other words depend on agriculture for their livelihood. In the recent past there were draughts in north India, mainly because of the late coming of monsoon. There fore it is but natural that the production in the agriculture sector in these areas decreased. Inter linking of rivers was a way found out by the government of India to fight this problem.

As we know India in a country of many rivers and if we look at it in another angle there is the least chance of any type of drought in India. But its not so presently because these rivers are flowing only through a region of the country and the other half of the country is experiencing acute shortage of water till it is time for the monsoon. This problem can be sorted out with the plan proposed by the government that is 'interlinking of rivers in India. This doesn't mean that the rivers will be completely dried up. The actual problem is that the areas where the rivers are present are flooded with water. The best example for this is river Brahmaputra which is coming all the way from China and flows through Assam and Bangladesh to join the Bay of Bengal. Every year there is flood in Assam. And because it has become a common thing that the people there are accustomed to it. Now Assam is a area of high water supply but in the western side there is no water or it is a low water supply area. Now if the excess water in Brahmaputra is transferred to the western side, then the problem for both the states can be solved. This is exactly what the government also thinks and it is also practical.

If the government can put this in practice there is no doubt that India can produce higher and add to the economy of India. Sixty percent of the people are depending on agro industry in India and this is definitely very high. If the standard of living and the per capita income should increase in our country there is no doubt that it can be through this reformation. But the government

definitely has to pay through their noses and ensure that the estimated income is produced. Another disadvantage of this plan is that it will take a very long time for completion. The people do welcome the idea of the government but as usual they are afraid that when the government changes, the plan also would find its way to the dust bin.

The present government has already set apart crores of rupees for this and they say that the money they set apart is not going to be enough and the government also said that the rest of the money will be collected from the beneficiaries of the plan. It is said that 10% of the total expenditure will be taken from the people. The people do agree to this also and they are hoping for another green revolution in the northern side.

If this plan works without any obstruction from nature and also the people, this will definitely make a revolution in the life style of the people starving the whole season. The main hurdles in the way of this plan is the expenditure and the time taken to complete the plan. But in the long run, it would help the people and the government. As corruption is very common in India the people also say that the contractors will have great profit because they are not dealing with one or two crores, it is a matter of thousands of crores and if at all there is any malpractice as said the whole plan will go for a six.

As there is no remedy for late coming of monsoon I think that interlinking of rivers in India is the best remedy for the starving crores in India.

Let the future of India never say again that 'water water every where but not a drop to drink' through this mission.

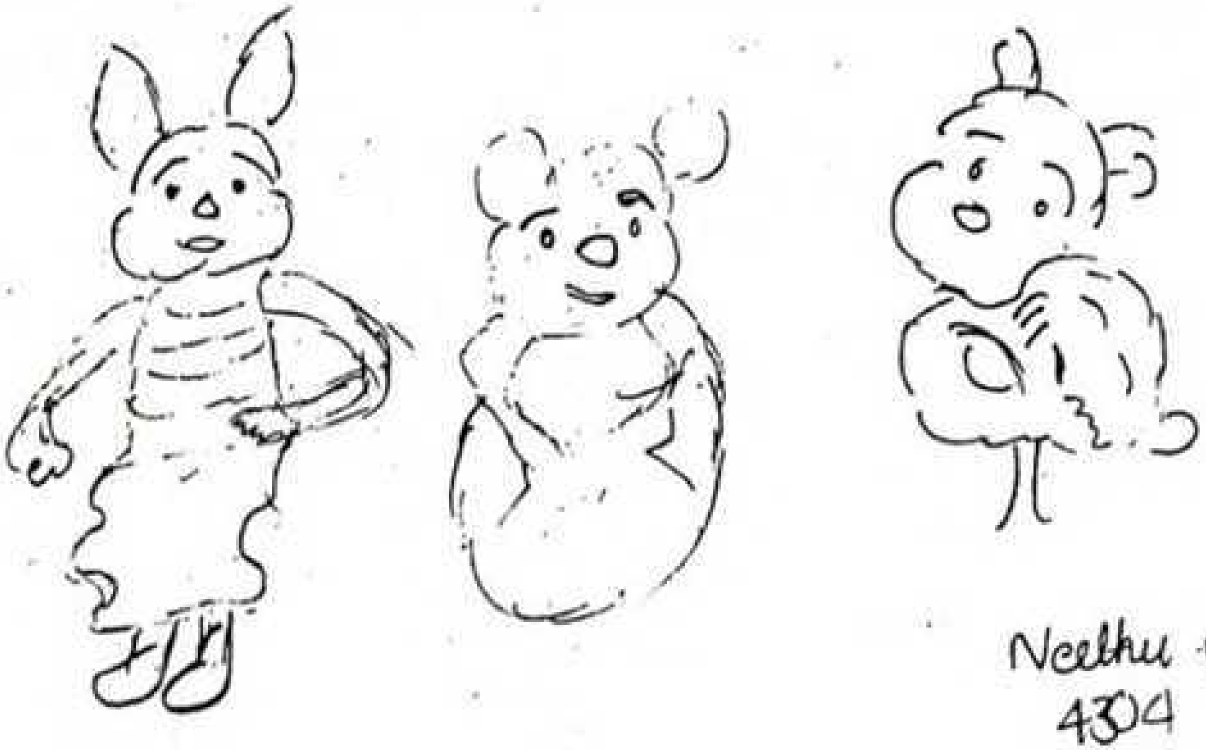

Neethu U
4304
VII-A

SCHOOL'S PRIDE

ENTRANTS OF NDA 112 COURSE

PRAVEEN
ROLL NO.: 3911

SHAMIN
ROLL NO 3499

MANURAJ
ROLL NO.: 3504

DEEPU VASU
ROLL NO: 3498

ARUN ABEY MATHEW
ROLL NO. 3580

AJAY JAYAKRISHNAN
ROLL NO: 3599

MITHUN CHAKRAVARTHY
ROLL NO: 3578

NITHIN BABU S.
ROLL NO. 3628

NIKHIL MOHAN
ROLL NO 3551

AUGUSTIN THOMAS
ROLL NO: 3608

VIVEK MOHAN
ROLL NO.: 3576

Birds eye view of the school

BON VOYAGE AFTER RETIREMENT

SIMON PETER LIBRARIAN
JOINED ON :22 JAN, 1974
RETIRED ON :31ST DECEMBER 2004

SEETHA LEKSHMI AMMA
JOINED ON: 10TH NOVEMBER 1973
RETIRED ON: 31ST MARCH 2004

PIOUS
JOINED ON: 19TH DECEMBER 1967
RETIRED ON MAY 31ST 2004

My life- an exodus Through ages

3951, Jerein Antony, XII, 17 Yrs

Innocent a baby.
With no worries at all.
Contented with a dolly,
A cradle and a fall

Skipping into childhood,
I cry for more attention,
Do things that are of no good,
And end up with detention.

Passing into adolescence,
I become very solemn'n grave,
Have wicked thoughts of no sense,
Seeing the opposite sex, I rave.

Being a middle ager now,
With my precious job to keep,
There's no place in my heart for love,
My life has slowly began to sleep.

Looking at my grand children,
Reminding myself of my youth,
I realise I've become a burden,
And that's nothing but the truth.

Life was fun, Life was gruesome,
When the end came nearer, I came to know,
From mud, did this helpless kid come,
To mud will this hapless man go?

The Beggar

3951, Jerein Antony, XII, 17 Yrs

The world grew dark around him.
And he gazed up the cloudless sky.
'God is somewhere there'. He thought,
Why am I poor, Lord? Tell me, why?

We're all alike in your eyes,
So why playing games with me?
The men around me have everything,
Money, cars and a family.

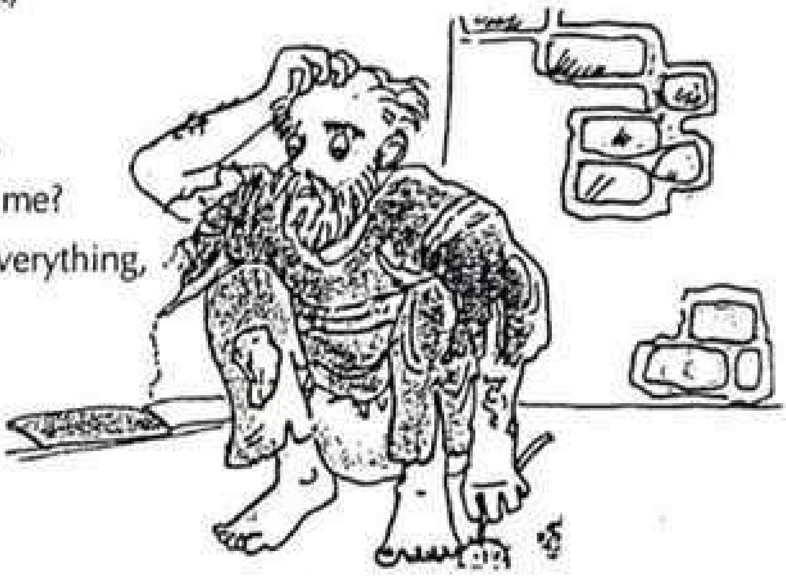

I sit on the roadside all day
Clawing the legs of passers by.
They're all mean and I get picked,
It'll be like this till the day I die.

'A penny for a poor soul, sir' I cry,
'But who'll notice a man like me?
This is my life, my dear lord?
As cursed as cursed can be.

Now he shifts his eyes from the sky,
And looks for a place to sleep
Finally, unmindful of his woes,
He falls into a slumber deep....

Images of Russia

3576, Vivek Mohan, XII, 17 Yrs

Our delegation for Youth Exchange Programme with Russia consisted of two officers a colonel and a Lt Colonel, four boy cadets and six girl cadets selected from ten different states. Before we left to Russia we were addressed by many officers including the DG NCC Lt Gen B.K. Bopanna. In their speeches they made us clear about the aim of our visit that is to know Russia and Russians better, to learn from that great country and people and to implement those good things in our own country when a situation arises and when we are in a position to implement it. So I thought in this small write up. I will be able to tell you the things I have learnt from that great nation.

Russian's are really great hosts especially in their behaviour towards the tourists. Unlike in our country even the behaviour of common people was very friendly. People used to come to us and as soon as they hear 'India' they will shake hands and say Russians and Indians are always friends. When we walked through the streets of Moscow in our traditional Jodhpuris and Saris, a lot of them came to us and took photographs with us.

Whenever we gave them a small gift like an 'elephant key chain etc they would immediately give us something in return like cassettes bracelets etc.

Russians are very particular about keeping their city clean. They are not permitted to smoke in public but they have made smokers zone for people to smoke. Unlike in our country the law was very much in effect and we couldn't find anyone smoking in public. Their traffic system is excellent and we didn't hear the sound of horn when we were in Russia and same was the case in London, which we visited later. There all vehicles obeyed the traffic rules and no one jumped the signals. I got a taste of their cleanliness when we were travelling in train from Moscow to Volgograd. I had few empty packets and chocolate wrappers with me which I was about to throw out through the train's window then the guard rushed towards me and asked me not to throw it out and then showed me the waste basket. Their trains and railway stations are very neat and we will feel ashamed when we compare ours with them.

Russians are very patriotic and the Russian children even those who are of the age ten could describe us their country's history. Students in Russia have classes on their country's history on Saturday and it is

compulsory for every one to attend them. The newly wed couple in Russia first go to some nearby monument to offer flowers even before they go to their own home. Russians emphasise on physical fitness and all children are given physical training by physical instructors in the villages irrespective of their sex.

There are many more things which I learnt from that great nation but I lack the space to cover them all. My visit to Russia was once in a life time experience which will enable me to lead a better life than before.

IT'S ALL FATE

4078, Adarsh A.G, XI, 16 Yrs

When everything goes wrong,
With our hold not so strong
We call it by a name,
They say it has got some fame,
We call it our own fate.

Things that I hate and hate,
Often troubles us;
That which makes life a fuss,
We got something in our mind,
That seems equal to nothing
We call it again our own fate.

While my mind says I hate it
My soul says it's your fate
Sit in despair without thinking
Of the success that comes twinkling

Blame not fate my pal
Forget saying it's my fate
Before it's too late,
If it's too late, that's your fate.

Please don't read!

4078, Adarsh. A.G., XI, 16 Yrs

Isn't surprising that even after this warning,
You have started reading? Stop now atleast.
There is nothing in this article to read.
Stop now. But I know you would still like to
Continue reading it. I still suggest, you leave
This article and read something else which will
Benefit you. Don't waste your precious time.
But I know you won't stop, It's not your
Fault, it's human nature that when we are
Asked not to do something, we tend to do that
And so here you are reading the entire article and fooling yourself.

YOU CAN READ IT! TRY

Aoccdrnig to a rschgeearch at cmabrigde uinervtisty it deosn't mttaer in what oredr the ltteers in a word are, the olny iprmostnt tihng is taht the frist and lsat ltteer be at the rghit pclae. The rset can be a total mses and you can still read it wouthit porbelm.

This is bcuease the huamn mnid deos not raed ervey lteter by istlef, but the word as a wlohe

Is it Amzanig?

Friend

3585, Jayesh. G, XI, 16 Yrs

Person's known
By the company he keeps
When a friend has pain
The other one weeps
I'm lucky to have a friend
A true friend indeed
Who gives me moral support
Encourages me in need
In moments of despair
She makes me understand
Builds up my confidence
And tends a helping hand
We study together
We laugh together
We are birds
Of the same feather
The time flies
When our discussions start
How sad we feel
When we have to part
Sometimes we play
At times we have a fight
Sorry says one
To the other who's right
How beautiful will be this world
When guns and bombs won't sound
When friendship blossoms every where
There's harmony all around.

How can we pass in the examination?

3585, Jayesh. G, XI, 16 Yrs

With exams coming large on the horizon this detailed statistics of a year by Jayesh explains why students find it difficult to pass

Sundays - 52 days
Summer vacation - 60 days
Festivals - 30 days
Eight hours of sleep daily - 122 days
One hour of play daily - 15 days
Two hours of eating and bathing - 30 days
One hour for chatting - 15 days
Examinations - 21 days
Sickness etc - 10 days
Pictures - 9 days
Total - 364 days

Now only one day left, and that is for a picnic.
Now tell me, how can we pass examinations?

Best in Academics

The School Cricket Team

The School Band

The School Tennis Team

The School Hockey Team

The School Volley Ball Team

Membes of the School Athletic Team who qualified for the National level CBSE MEET.

The School Foot Ball Team

The School Yoga Team

The School Basket Ball Team

The School NCC

The School Cadet Appointments

RIDDLES

4173, Anupama V. Kumar, VII, 12 Yrs

- What has a mouth but never smiles?
  Ans : River
- What has a face but no head?
  Ans : Clock
- What has leaves, but isn't a tree?
  Ans : Book
- What has eyes, but can't see?
  Ans : Potatoes
- What has legs, but can't walk?
  Ans : Table
- What fastens two people yet touches only one?
  Ans : A wedding ring
- What's full of holes but still holds water?
  Ans : Sponge
- What has four fingers and one thumb, but is not alive?
  Ans : A glove
- How many letters are there in the alphabet?
  Ans : 11 (count them: the alphabet)
- What flies without wings?
  Ans : time
- What can you catch, but not throw?
  Ans : A cold
- What happens twice in a week and once in a year, but never in a day?
  Ans : The appearance
- What goes around the world, but stays in a corner?
  Ans : Stamps
- What is that, after you take away the whole, some still remain?
  Ans : The word "wholesome"
- What is round as a dishpan, deep as a tub, and still, the oceans couldn't fill it up?
  Ans : A seive

- What belong to you but others use it more than you do?
  Ans : Your name
- What is that you will break even when you name it?
  Ans : Silence
- Where will you find roads without cars, forests without trees and cities without houses?
  Ans : On a map
- Why can't you take a picture of a man with a wooden leg?
  Ans : Because you need a camera, wooden legs don't take a picture
- What demands an answer but asks no question?
  Ans : A telephone
- Why do birds fly south?
  Ans : Because it is too far to walk
- Which word in the dictionary is spelled incorrectly?
  Ans : Incorrectly
- To what question can you never answer yes?
  Ans : Are you sleeping
- I am taken from a mine, and shut up in a wooden case, from which I am never released and yet I am used by almost everybody. What am I?
  Ans : Pencil lead
- Give me food, and I will live; give me water, and I will die. What am I?
  Ans : Fire
- No sooner spoken than broken. What is it?
  Ans : Silence
- I am weightless, but you can see me, Put me in a bucket, and I will make it lighter what am I?
  Ans : A hole
- I'm light as a feather, yet the strongest man can't hold me for much more than a minute. What am I?
  Ans : Breath
- You use it between your head and your toes, the more it works the thinner it grows. What is it
  Ans : A bar of soap
- I was carried into a dark room, and set on fire. I wept, and then my head was, cut off. What am I
  Ans : A candle
- Take one out and search my head, I am now black but once was red what am I?
  Ans : A match
- The more there is, the less you see. What is it
  Ans : Darkness

Relevance of English and the Role of Teachers of English

S.B. Sasikumar, HOD - English

Relevance of English in India

Our country is very prone to fads. And the world of education too has not been immune to this syndrome. We have to admit that there is much ferment in Indian Education and in particular about the relevance of English. In recent decades English has been a subject of discussion and debate. The discussions have generally centered on the role, identity function, status and advantages of the language.

A layman thinks of English as a monolith, some many think of it as anti-Indian and many consider knowledge of the English highly imperative in today's world, as 'sine qua non of modernity'

In the present consumer oriented society, where product is valued for the process of studying, the study of English language provides a link to social and professional opportunities. Till recently, outward credentials like paper qualification and names of reputed institutions were sufficient for securing a job but even after getting a placement people realise the need to be proficient in English.

We must also remember that in the present era, English is prodigiously becoming a resource for mass communication multimedia, Information Technology, trade and so on and therefore teachers of English must adopt innovative pedagogic principles and techniques in teaching the language.

The Role of Teachers of English

Time has rolled by and the contexts in which the teacher of today has to function have changed. The teacher has to reveal a new facet of learning to the students to keep their interest alive in the language and to achieve this he has to be like a wizard holding endless powers up his sleeve.

First of all, the teacher should explain to the students of the status and relevance of English in the present era and the need to gain good command of the language.

'Knowing English' means how to communicate effectively in English. This involves the Productive skills (speaking and writing) and the Receptive skills (Listening and Reading). Each skill stated here is important in learning the language. If the teacher succeeds in imparting these skills to the children effectively no doubt, they will become very proficient. Remember, inorder to achieve this,

the teacher should possess adequate communication skills with regard to language fluency, improvise techniques of teaching and use audio-visual aids. There is a dire need for the teacher of today to master these skills as they constitute the backbone of his function as an effective teacher. Nowadays innovative methods of teaching the language are generated through researches and it is necessary that a teacher keeps himself abrest of the new developments.

A teacher of English must take utmost care in teaching the following skills. Listening, Reading, Writing and Speaking, as English is a Foreign language.

Listening: Listening should be dealt with by three phases. Pre-listening, While listening and Post listening. Pre-listening should consist of an introduction to the lesson, passage or poetry which will serve as motivation. The While-listening stage should see the actual delivery of the passage and the Post listening should consist of activities to test listening. Here, one must know the difference between hearing and listening. Hearing is a natural process and listening is a higher cognitive process. While administering activities to test listening the teacher can identify the 'poor listeners'. These 'poor listeners' must be given separate listening exercise.

Reading: Nowadays in the classrooms, reading is often overlooked. The teacher should explain to the students that only through reading one can gain a good command of the language. To inculcate healthy reading habits among the students they should be given more assignments, projects and seminars so that they go to the library and refer many books. Intensive and extensive are the two stages to develop reading skills. In the classroom students must be made to read silently and loudly. Silent reading has to be developed and encouraged more, because in the Board examinations, students get unfamiliar passages in the question paper which they need to comprehend at a rapid speed inorder to answer the questions.

Writing: It is a skill less natural than speaking, yet many excel in this area. Writing is a process and product. To cultivate the writing skill students should be asked to maintain 'Diary' writing, descriptions of places, people, situations, dreams, achievements, dis-appointments, etc. Writing starts with gathering ideas and organising them, writing itself, checking and rewriting into a final text. In addition to the composition work students should be encouraged 'Creative writing'. Such materials must be edited, corrected and published in the School magazine or pinned on the Notice Board. This sort of recognition will give the students confidence and motivation.

Speaking: In today's world 'Spoken Language' is perhaps the dominant means of communication and 'speech' is therefore an art and science which should be given utmost priority in Schools.

One of the chief characteristics of the human being is his ability to communicate to his fellows, complicated messages concerning

any aspect of his activity. A child possessing the normal human faculties achieves the exchange of information mainly by means of two types of sensory stimulation- Auditory and Visual. Children learn to respond to the sounds and tunes which their elders habitually use in talking to them and in due course, from a need to communicate, they themselves begin to imitate the recurrent sound patterns with which they become familiar. This is how they begin to speak the mother tongue. Similarly, the teacher should provide the children a conducive environment, not only inside the classroom but also at places like play grounds, living areas, academic block etc. to converse in English. Power of expression is the most important skill to be mastered by every child inorder to excel in interviews, impress other people or even outwit others. Teacher should break the shyness and inhibition prevalent in the students and encourage them to use language freely and confidently. Talks, speeches, narrations and story telling should form a part of classroom activity. From prepared speeches they must be asked to deliver Extempore speeches.

It is also very important that a teacher of English must pronounce each word correctly, when he teaches the lesson so that the students pick up the correct pronunciation. So phonetics and phonemic analysis should occupy an important place in the study of English from the lower classes onwards.

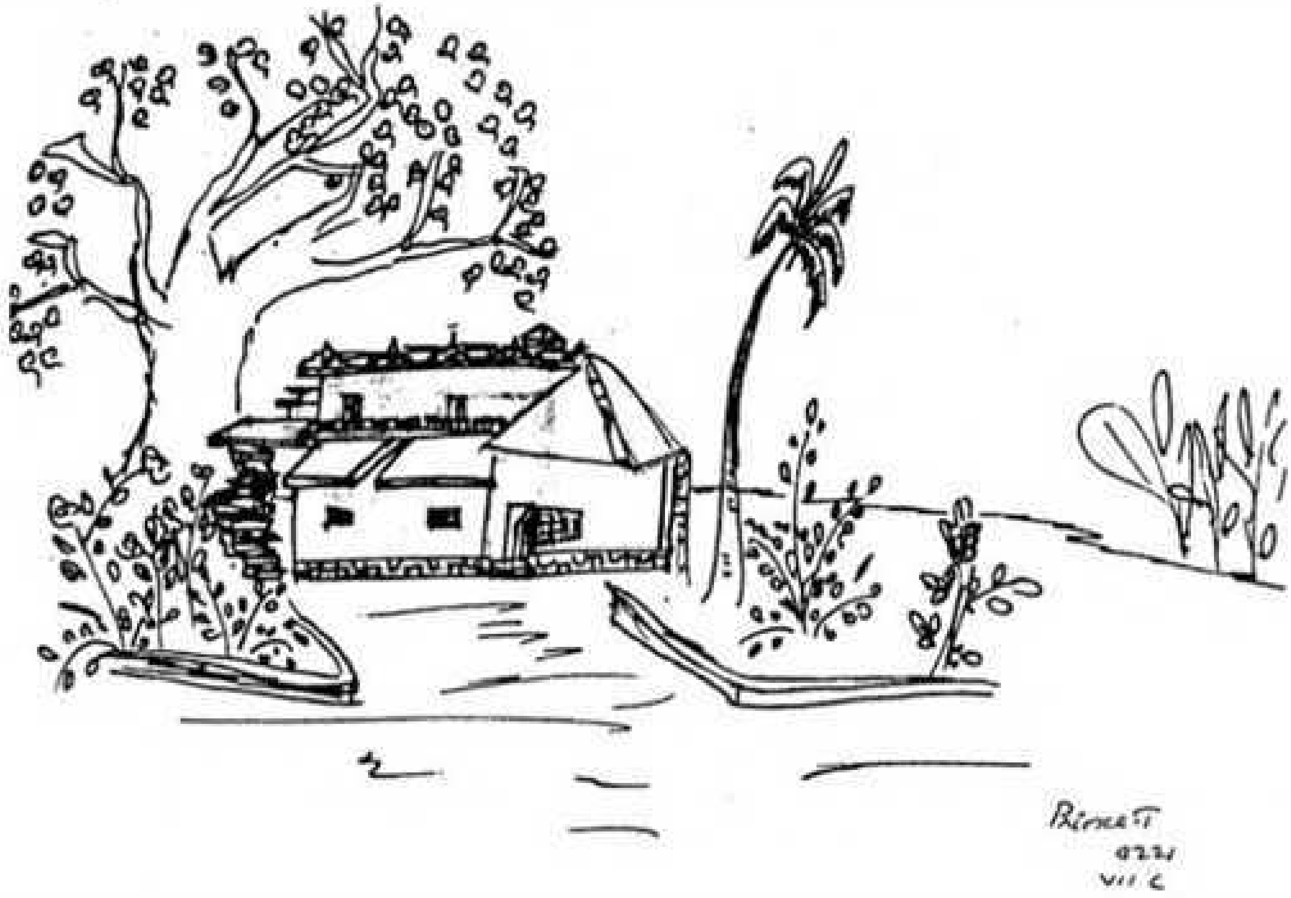

Fermionic Condensates
The sixth state of Matter

3975, Bibin Raj, VIII, 13 Yrs

We have learned in schools about the three states of matter. But that is not even half right. There are atleast six states of matter. Solids, Liquids, Gas, Plasma, Base. Einstein condensates and a new form called "fermionic condensates' Just discovered by NASA-supported researchers.

Most second graders can recite the properties of ordinary solids, liquids and gases. Solids resist deformation. They are stiff and they can crumble. Liquid flow, they are hard to compress, and they assume the shape of their container. Gases are less dense, they are easy to compress, and they not only assume the shape of their container, they expand to completely fill it.

The fourth form of matter, 'Plasma', is gas like, made of atoms that have been rippled apart into ions and electrons. The sun is made up of plasma, as is most of the matter in the universe. Plasma is usually very hot, and you can keep them in magnetic bottles.

The fifth form Bose-Einstein condensates, discovered in 1995, appears when scientists refrigerate particles called bosons to very low temperatures. Cold bosons merge to form a single super particle that's more like a wave than an ordinary speck of matter. BECs are fragile and light travels very slowly through them.

Now we have Fermionic condensates. It is so new that most of their basic properties are unknown. Certainly they are cold. Deborah Jin, university of Colorado/NIST physicist, created the substance by cooling a cloud of 5,00,000 potassium-40 to less than a millionth of a degree above absolute zero. And they probably flow without viscosity. Beyond that....? Researchers are still learning.

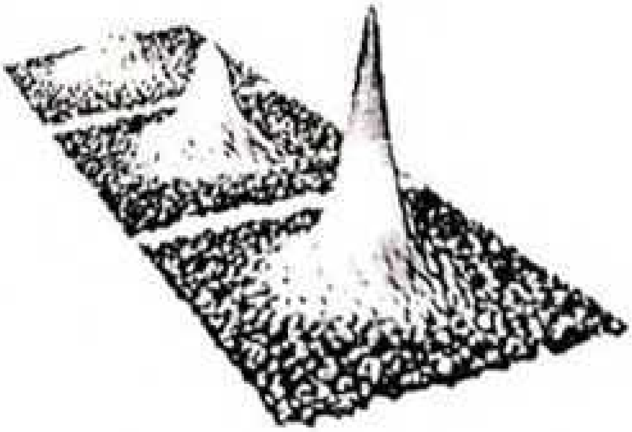

Above: Snapshots of a growing fermionic condensate

Fermionic Condensates are related to BECs. Both are made of atoms that coalesce at low temperatures to form a single object. In a BEC, the atoms are bosons. In a fermionic condensate the atoms are fermions.

Their main difference is that Bosons are sociable. On the other hand, fermions are anti-socials. They are forbidden to gather together in the same quantum state.

Jin's group suspects that the subtle pairing of atoms in a fermionic condensate is the same pairing phenomenon seen in liquefied helium-3, a super fluid. Superfluids flow without viscosity. So Fermionic condensates should do the same.

A closely related phenomenon is superconductors. In a superconductor, paired electrons can flow with zero resistance. There is intense commercial interest in super conductors because they could be used in to produce cheaper, cleaner electricity, and to build high-tech marvels like levitating trains and ultra-fast computers. Unfortunately, superconductors are difficult to handle and study.Fermionic Condensates might help in this process.

The biggest problem with today's superconductors is that -135^{0}c is the warmest temperature at which any of them can operate. The liquid nitrogen or other cryogenics needed to cool the wires down make any apparatus using superconductors expensive and bulky. Engineer's would rather work with superconductors at room temperature.

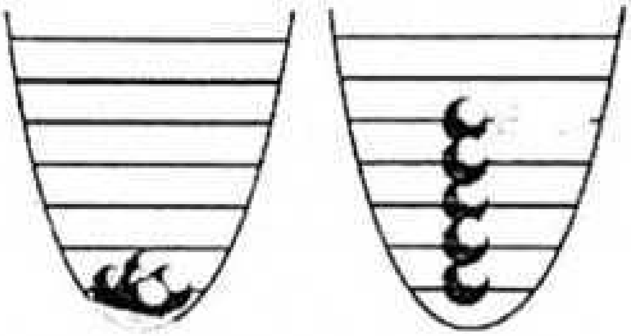

Above: Bosons are social; fermions are anti-social

As a rule of thumb, any atom with an even number of electrons +protons +neutrons is a boson. So eg. Ordinary sodium's atoms are bosons, and they can merge to become Bose-Einstein Condensates.

Any atom with an odd number of electrons+protons+neutrons, like potassium-40 is a fermion.

Jin's group found a way around the anti-social behaviour of fermions. They used a

carefully applied magnetic field to act like a fine-tunable "Capid" The field causes loner atoms to pair up, and the strength of that pairing can be controlled by adjusting the magnetic field. Weakly paired potassium atoms retain some of their fermionic character, but they also behave a bit like bosons. A pair of fermions can merge with another pair, and another and another...eventually forming a fermionic condensate.

"The strength of pairing in our fermionic condensate, adjusted for mass and density, would correspond to a room temperature superconductor,'' notes Jin. "This makes me optimistic that the fundamental physics we learn through fermionic condensates will help others design more practical superconducting materials."

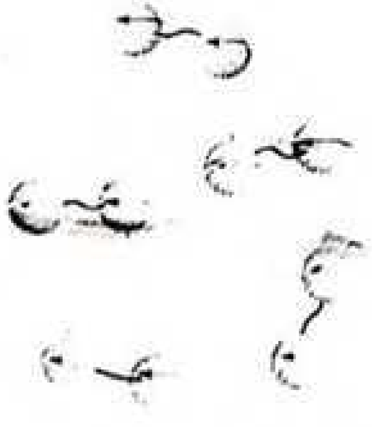

Above: Pairs of fermions can get together and act like bosons. In this diagram, the spins of paired particles are aligned. In Jin's work they are opposite.

Deborah Jin

The leader of the group who found out (invented) the sixth state of matter ie fermionic condensates.

A TRIBUTE

3878, Vishnu Murali, X, 15 Yrs

The days are gone
When we had you
To show us the way
To guide us through
To clear our eyes
Of morning dew
Dearest seniors
We'll miss you

Our lives would be
Like unfinished rainbows
If you weren't here
Sharing our Joys and Sorrows
Leading us onwards
Faithfully we'd follow
What will our days be
Without you tomorrow

From strength to strength
Leaping hand in hand
To conquer great peaks
Together we'd stand
Your sincerest efforts
We would all demand
How you kept going
We'll never understand

S is for sensitivity you showed us
E is for excellence of you ways
N is for Nobility you possess
I is for your Independence, worthy to praise
O is for the outstanding individuals you were
R is for the respect we have for you, always!

As we try with all our might
To cling to those golden years
We must accept life's challenges
And face our worst fears.
We must part.... With such sweet sorrow we
must dry and fight back the tears
But one thing is for sure
Our friends you are - OUR SENIORS.

Don't worry, they are playing outside

3873, Manu Mohan, X, 15 Yrs

Once some inmates of a mental asylum had to be shifted to a new hospital. The task of their transportation was assigned to two pilots. The plane started to take off. Everything was fine. But soon after the plane was air-borne it started to shake violently. The pilots became panic-stricken. The plane may lose the altitude if it is violently shaken. The pilot asked the co-pilot to check what was wrong. The co-pilot checked all data, the engine was perfect. The climate was fine. He went to the passengers cabin. To his astonishment he found that the passengers were engaged in all sorts of games from cards to rugby. He understood that plane was shaking due to their game. Then suddenly he observed a passenger sitting in a corner reading newspaper. "This man must be mentally sound", thought the co-pilot. He called the man near him and told. "Friend I think that your are in the wrong place, your friends are making a lot of noise and disturbance to our flight. We may crash if this persists. Please help us we will help you to get free. "Don't worry", replied the man, "resume your duty, I shall deal with them".

The co-pilot went to the cockpit. He resumed his duty and narrated the whole thing to the pilot. Suddenly the plane became silent; "See that mean understood the gravity of the situation. He must be normal. We must free him after landing" The plane flew smoothly. But even after an hour there was not even a single sound. "I wonder what that man did to control those, mad men. He is surely a genius? Let me go and check it out said the co-pilot. He went to the cabin again. He found the man in the same corner reading newspaper. But with a difference. He was alone in the passenger's cabin. "What happened?" "Where are the others? Cried the co-pilot. "Nothing" said the man calmly; "I just asked them to go outside and play.

Indo-Pak Relations

3626, Nailesh V. Jacob, Class XII, 17 yrs.

Two different nationalities, but born from the same race with the same ethics and myths, is what can be said of an Indian and a Pakistani. The closest neighbours but the bitterest enemies ready for mutual destruction. Hatred, vengeance, revenge etc. are the thoughts that arise in any Indian's mind when this topic is put forward to them. But with these thoughts, Is a peace solution ever possible? Is a good question to ask the upper echelons of the political world.

Communalism can be stated as the root cause for such a situation. After India got independence, communal riots broke out with the Muslim fanatics on one side and the so called Hindu sanths on the other. Communalism was the trump card the British

used to keep the Indians as slaves, and to find a permanent solution to end the riots. The Three Nation Theory was put forward by the very Mohammed Ali Jinnah who had left the Indian National Congress to make his comrades in the Muslim League join the congress. Gandhiji finally agreed and thus was the state of Pakistan born. Our relation with our neighbours has been bitter ever since.

Successive governments have tried to reach an amicable solution but it never seemed to work. The accession of Kashmir to India is another area which the Pakistani's are not ready to accept. They believe that a state with a Muslim majority should be a part of a Muslim state. Three wars have been waged over the rights of Kashmir and still there seems no breakthrough on the issue. Innumerable peace talks have been held but Pakistan is willing to discuss other issues only after the Kashmir problem is sorted out.

Now I believe I have given a brief outline about the issue and would like to move on to the Indian point of view of the issue as we are all Indians. We believe that Pakistan is responsible for the proxy war in Kashmir and all other misfortunes our state has faced. The Pakistanis have been trying to rekindle the burning embers of our nation. They have launched the proxy war using terrorists as they have tasted the bitterness of defeat whenever engaged in battle with us. The December 13 attacks was the final nail in the coffin of troubles caused by Pakistan starting right from the proxy war, the Kargil war and till the failed Agra summit. The very thought of attacking the pillar of our constitution, the Parliament sent ripples of shock throughout the country and this was followed by an embargo of sanctions against Pakistan. Our government cut all economic and diplomatic contact, imposed restrictions on the use of Indian airspace by Pakistani aircraft and began mobilization of troops along the border. There was an imminent danger of war breaking out but luckily the issue was put on the backseat after months of intense media speculation. Now Mr. A.B. Vajpayee has offered the final truce for friendship and this was followed by a number of confidence building measures like removing the sanctions which were put across by both the governments. The path now appears clear for the last and final round of talks between the two countries but even now no concrete step forward has been taken by both the countries.

Now coming on the ways to end this bitter relationship, in my view only peace talks would be a solution. War is never a permanent solution because the bubble of hatred and revenge infused into the defeated country would one day surely burst. I believe that the peace talks have been a failure only because of the reason that Pakistan's negotiations are centered on the Kashmir issue. The western world also do not want a solution to this issue in reality because at present India and Pakistan are the largest buyers of weapons from the western world. An end to this conflict would result in a loss to the tune of billions of dollars to the western world. Finally only if we allow bygones to be bygones can India and Pakistan come to the negotiating table. I hope that this final leaf of friendship turns out to be fruitful.

The Stranger

3779, Vipin.P.Menon, XI, 16 Yrs

I was in VIII standard and coming back to the school after Christmas Vacation from Pune. But for the first time, I was going to travel alone. As for me, this was quite adventurous as travelling alone, as far as I was concerned was only an elder's cup of tea.

As usual, for all new ventures advice was forthcoming unasked on an unlimited scale Parents, neighbours, associates of father, all had something to tell me about travelling alone and it continued till my train left the station.

My ticket had been booked on a train bound through Konkan railways as the travel time was short and the sights of valleys, mountains and tunnels were breathtaking or so the people had told me.

And so it was that I was at the Pune Junction before 1800 hrs waiting for Kerala-Lakshwadeep Express. With the last byes said, promise to write letters and a heavy heart I boarded the train and it began to leave the station.

It was after sometime When my emotion had ebbed that I noticed the person sitting in

front of me staring blankly out through the window. He had quite a memorable face it was heavily lined and pockmarked. He had a crooked nose with unshapely mouth and small eyes. He was tall with a formidable tummy. In short he had an evil look about him and therefore memorable. My first impression of him was - a "bad" guy to be wary of. But I was in for a surprise for when he spoke, his voice belied his appearance. It was warm, soft and very friendly. But for all this, he did not speak much or socialize.

The morning hours of next day were spent enjoying the sights of Konkan regions and its numerous tunnels. It indeed stood up to people's comments with only one exception. It was plagued by an acute shortage of water for the stations were newly constructed. Most of the stations were shopless with no vendors.

It was during noon that I started running low in my water reserves. Many stations I got down for getting water but none was available. I also noticed that it was not only me but many others who faced a similar problem. However at one particular station there was one functional tap and before I could reach it, it was mobbed by elders. After much time and pushing however I found myself near the tap. Then, to my horror the train started moving when my bottle was only half filled. The train picked up speed fast and by the time I boarded it with the help of others my compartment was gone and I was somewhere at the far end of the train.

I looked around and found myself in a sea of unfamiliar and mean looking faces. This terrified me so much that I could hardly think or speak clearly. I tried to get to the forward compartments through the connecting door in the bogies but with a stroke of excellent bad luck the door was closed. Now I really felt alone and helpless in the midst of an ocean with no one to save me or depend on. And today, when I think of it, I feel that it was the damnest feeling I ever had.

I must have been moving around the compartment for 15-20 minutes only, but it felt like an eternity to me. Atlast the train stopped and I got down. I was walking around dazed when I saw him. A familiar face in this sea of foreign ones, that of "bad" guy. He was easily recognizable even in such crowds, thanks to his tall stature and unique face. He seemed to be scanning the crowd for someone and then he saw me. He began to advance quickly towards me I was quite shocked and stood immobile. He reached me fast and caught my arm. I only felt a pull and the crowd seemed to be giving way to me. I don't remember anything until I was pushed into my seat by a strong, reassuring hand. The first thing I noticed on coming back to my senses was that, I was shaking uncontrollably and the "bad" guy was holding a bottle of chilled water towards me. Throwing the cautions of my mother regarding strangers to wind, I took the bottle and drank copious amounts. Now the people around me started asking me where I was, what I was doing etc. but still the "bad" guy kept on looking at me in a concerned manner.

And then it dawned upon me when I had failed to turn up in my seat everyone around me had become concerned but it was the "bad" guy who had gone from compartment to compartment making enquiries and searching for me and had eventually come upon me by pure chance. I was dumb founded and failed to think of an apt reply. The person whom I considered the "bad" guy had actually saved me. It was then that I learnt an important lesson in life, which since I have practiced and still cherish-Never judge a book by its cover or a person by his looks. One may actually be more worthy than his looks suggest or perhaps less. But to judge one person on the basis of his appearance is the greatest folly one can do while dealing with strangers. So friends follow this golden rule in life so that you may not get caught on the wrong foot in case you happen to encounter a similar situation. For if not for the stranger ie "bad" guy I would have been.......

Hallucinations

4192, Vishnu K Vijayan, X, 15 Yrs

Why...the trees are like this?
Why...the skies are like this?
Why...the grounds are like this?
Why...the world is like this?

How could I see the ground over sky?
How could I see the root over shoot?
How could I feel the hell over heaven?
How could I feel my heel over head?

For all this to be...
Something must go wrong.
Is that the Gigantic Universe?
Or the fellow - Me?

I say I'm not wrong.
I'm erect and its' the world,
Which has gone up foot
In this world of sin - I'm the right man.

I can't walk and I can't stand
I can't go anywhere
Aye! What might have happened?
AmI...amI...amI upside down.

The trees say it's their fault.
The skies say, it's their fault.
The grounds say, its their fault.
But I say its other's fault.

But now, there is the sound from immortal.
The trees, the skies, the grounds, the waters
All are upright and they will go on as so
But its I who has changed and may change.

Suddenly, the wind of light came.
It has made the world......
No..."Me", erect.
Now the screen of pride has been moved by light.

Friends, it's through self-understanding
That you can be upright
If not, you'll land up in chair, in
Murga or a vice - versa 'Bend position'.

A Truth

3758, Adil Shirazi, XI, 16 Yrs

Here is a story that I've said to none for it was highly embarrassing for me in many ways. I may have boasted about this to my friends and therefore it may come as a shock to them. So friends, please, brace yourself.

First, let me come down to a basic fact. I'm not a frequent flyer, in the sense I did not enter a plane until I was 10 years old.

Next, I'm afraid of height. I mean really afraid. If I'm somewhere I need solid ground underneath my feet in order to feel secure. So whatever deeds I've done in this regard was the product of a false sense of bravado.

To speak the truth, I feel totally and completely at loss when I'm alone. Needless to say, this has been a well-kept secret. Further more I'm jumpy at the smallest of the situation. But I've been able to completely supress this certain trait of mine. Thus all in all I was a guy who would say he had rode a roller coaster but in reality would never step in to it for just the sake of fun.

So here I was in the school with all these short falls. A ten year old kid without a zest for boldness. This was when I was bowled an Akram yorker in the form of the news that I was to undertake a lonely journey by flight to join my parents for vacation. The first part didn't jitter me but the rest had me hung by my legs. I had really expected one of my parents or at least a relative to be with me. But this was not so.

From that day on my preparations for the D-Day started. Discreetly! It was not the packing but the mental preparation, which I'm talking of. My relatives had to tolerate my question volley to which few consoled and few fuelled the fire of fear.

Atlast on the D-Day, charged up like a nakie soldier I set out for my war field the airport or to be precise, the plane. The security checks the immigration checks went on smoothly though prolonged. So all I had to endure was the journey. The plane even though being cozy felt like a coffin. And when the smilingly beautiful air hostesses shut the aircraft door I felt like a man alive in a coffin feeling the

coroner drive the last nail into my coffin. I held on to my seat like a baby clutching at its mother. The plane started to roll on the runway like an F1 car. I was just wondering how claustrophic schumacher would feel whenI felt some known force clutch and drag my stomach I knew we were airborne. But once airborne all was smooth as silk and surprisingly I had no fear anymore. It went just as it came.

Now I have the great opportunity to reflect over the incident sometime leading me to a embarrassingly laughing fit. Now I have realized fears are nothing for I was a victim of my own fears. I feared the dark, the loneliness, all silly things why? I don't know even now. But one thing is sure, a time will come when one has to face up to his fears and that will decide who and what your are. There is no reason that one has to put up a false shell of bravery around him to shadow his fears. All you have to do is declare it to the world be honest and tell it to the people it matters your parents.

Not Like India

4253, Vimal Thomas, VII, 12 Yrs

There are animals but,
Not like tiger.
There are birds but,
Not like peacock.
There are flowers but,
Not like lotus.

There are flags but,
Not like tricolour.
There are places but,
Not like Kerala.
There are monuments but,
Not like Taj Mahal.

There are leaders but,
Not like Gandhiji.
There are countries but,
Not like India.

Vertical Limits

4248, Vaisakh T. Dharan, X, 15 Yrs

It was the happiest moment in my life when I lifted my school flag along with the national flag (6183m) above the sea level along with the superb 16-member mounteering team from different parts of our country.

The camp conducted by All India Sainik School Society has given me a wide-open experience in my life. I was a member of the team who travelled from extreme south of our country to the extreme north and attended the camp. This itself was a thrilling experience. My travel through different states, interaction with different people, experiencing their rich culture styled my journey through out.

After the long journey from Kerala reaching Delhi I joined the other members of the camp at Sainik School, Kunjipura. All members who participated in the camp were from different Sainik Schools and this itself equalled the camp to a level of Republic Day Camp. We, the members from various states were able to interact and exchange our ideas with each other. From Sainik School Kunjipura, we were taken to Chandigarh Air Force Station and from there we were air lifted to Leh. We had our fruitful journey from chandigarh to Leh in IL-76. It was my first and the best experience I have ever experienced in my life. After the 45 min journey we landed in Leh. "The Land of Celebrations''. It looked like

After a long distance trekking of 8 kms by afternoon we reached our main base camp at a height of about 4900 m above the sea level. The snow covered base camp lowered its temperature to about 20°c. Our body strived to adjust to it. For the next two days we stayed in the base camp. The days we understood mental toughness, dedication, optimistic attitude, teamwork,

a different world. It was the time when my eyes witnessed the rich varied culture of extreme north. In Leh we had rest to acclimatize. These days we had a little bit of shaping around Leh city.

After the two days rest we set from Leh. First we had a journey to stok village. It was about 20kms away from Leh. There we saw the rural life style of village people. My eyes wondered on the life style of those mountain people who came across. From there we had a long distance trekking of about 12 kms carrying the heavy kit of mountaineering equipments along with the packed lunch provided to us. To the end of the day we started experiencing the white peals of ice falling on us. After 12 kms journey we had reached the first base camp. There we stayed for the night. Next day morning we continued our journey passing through the frozen floors of mountain. Again,

and co-operation will only put us up to our destination. On the first day we were introduced to the equipments and their uses. On the next day we were given practice for passing the glaciers using ropes and other equipments.

On the next day early morning by 2AM we started our ultimate journey. The other trainers and we 32 cadets were in full Josh. After a long journey by 4 AM we felt the sun's light falling on us. By 6'o clock when ice started melting due to sun's heat it seemed to feel difficult. This made many of us lose hope and only 16 were able to put up. However by 8'o clock after a long battle with snow and ice we reached our ultimate destination. 'The Stok Kangri Peak' at a height above 20,000ft. I felt proud in raising my school's name up above on the peak to the real Vertical limit.

A little while ago

3951, Jerin Antony, XII, 17 Yrs

Standing aloft on the mountain,
With the world beneath my feet,
My head high, I forget
The difficulty I had in climbing it,
A little while ago.

Tasting the eversweet honey,
Its hunger satisfied fully,
Buzzing a song, the bee forgets
The time it took in preparing it,
A little while ago...

Nestling happily in the warmth,
Of the nest it skilfully built,
Chirping aloud, the bird forgets
The effort it put in building it,
A little while ago...

Adorned with medals on his chest,
With words of praise all around him,
Smiling proudly, the soldier forgets
The tension he faced at the border,
A little while ago...

Cradling the baby in her arms,
With tears of happiness in her eyes,
Her face shining, the mother forgets
The pain she inferred for the child,
A little while ago..

Wow, What a life!!

3951, Jerein Antony, XII, 17 Yrs

When you look at the clock and suddenly realize that there are only a few hours left, each tick of its needle echo in your ears horrifyingly loud..., when suddenly your eyes gets filled up and the tears drawn all your sweet memories and bitter experiences...when the dark clouds of the beckoning fetter loom threateningly closer and you are painstakingly at a loss....

Silently the truth dawns on you that the above mentioned emotions are the results of a hurt and trembling mind unable to digest the truth that the gates of a great institution will be shut behind you tomorrow. Never again will you be able to own down its corridor play in the rain or devour the food in the mess together with your buddies.

Suddenly you realise that the entire burden of the world is on your shoulders, gloomy and insecure without the protection of the masters who would take your hands in theirs and guide you. You are the role ray of hope of a family depending entirely on you, their expectation about you higher than the stars in the sky.

The dreaded day you rued to come has finally arrived when you pass out from the portals of this institution to take on the dark force of life with its troubles and woes. But in your dream and in your thoughts, will lie the pleasant reminiscences of a proud institution, with all its splendor and majesty, with all its scenic beauty, with all it drill discipline, and with all its dedicated masters.

What else can I say about my sojourn in this school other than, "Wow! What a life!

Ain't that cool...?

3599, Ajay Jayakrishnan, XII, 17 Yrs

Hey, let me ask you what's been the coolest thing that has ever happened to you in life? Your new car? Your little sister..? or your not-so- steady girl friend? well, well, well, you ask me and I say, it's the school, the school and only the school. Because, Sainik School is really cool.

....! Lets' see why you all may say that waking up at 5.30 in the morn isn't cool at all, But the truth is if you don't get up at that time, you are gonna be kicked for coming late for the parade! Now, if you do wake up, you save the kick! Ain't that cool?

The physical training makes the difference between a kazak and a Loyolite or St.Thomas student for that matter, because you tell the latter to run 4 km at a stretch, and he'd probably end up in a stretcher! Don't you wanna be ahead of the pack? Sure, baby. Now, ain't that cool?

And, of course the classes. Classes are the most popular word after Coke and Raju in any school. Let me ask you, do you wanna be in a class where you can share jokes of a higher standard(of course referring to girls, who share silly jokes) and still be listening to your Maths period or like Raju enjoying (or rather pretend)stupidest of jokes in the midst of the fairer sex? If you prefer the former, don't worry you are already in place. But if you choose the latter then dear pal you gotta seek admission in one of those co-ed schools and end up like Raju. Ain't classes in Sainik school cool?

Luckily, Sainik school is deprived of foodaholics. A balanced diet with all your favourite dishes but without the Midas touch of your mom, of course what more could you ask for? I'm damn sure it's far better than the diets that parents, inflict upon kids else where with scientific eating patterns and still manage to get his, weight hang around 80-90 big

kilograms like Raju! So, whatcha thinking? Bunking to C'vila for food? Think again, man!

You give a basket ball to a Kazak and ask, 'can you play basketball'? He'll show you you can even play football with that other than basket ball! Interesting, huh? Repeat the same with an outsider student and hear him say, 'Yah, I know LA Lakers tops the charts in NBA, Jason kidd is moving over to San Antonio Spurs, and basket ball ring measures 0.5 m in diameter. But eh...excuse me, what do I do with this thing?

'Past.....Ain't that very cool?

Finally, the time has arrived, For every Kazak to rediscover themselves of their full potential and bring back the lost glory. This piece of rubbish may not do much in that process, but a little inspiration does not do much damage. So, one thing is clear. Miles separate kazaks and boys like Raju. What Raju doesn't have is the institution to mould him to a fine young man of calibre. As before cursing the authorities, Kazaks rethink how cool, sainik school really is. Raju may not understand it all the way. But by the way does anybody know who the **** is Raju?

ഈശ്വരനെ തേടി

ജയേഷ്. ജി
3585, XI A, ശിവജി ഹൗസ്

ഈശ്വരനെ തേടി ഞാൻ നടന്നു
കാട്ടിലും കടലിലും മേട്ടിലും ഞാൻ തിരഞ്ഞു
അവിടെയുമില്ല ഇവിടെയുമില്ലീശ്വരൻ
വിജനമാമീ മരുവിലുമില്ല ഈശ്വരൻ
എവിടെയാണീശ്വരന്റെ കാൽപ്പാടുകൾ?
മണ്ണായമണ്ണൊക്കെ തേടി ഞാൻ, കണ്ടില്ല.
എവിടെയാണീശ്വര സുന്ദരാനനം?
വിണ്ണായ വിണ്ണൊക്കെ തേടി ഞാൻ, കണ്ടില്ല.
കണ്ടില്ല, കണ്ടില്ലയെന്നോതി ഓതി
കാനനച്ചോല കുലുങ്ങി ഓടി
കാണില്ല കാണില്ലെന്നോതിയോതി
കിളിയായ കിളിയൊക്കെ പറന്നുപോയി
ഓടിത്തളർന്നു ഞാൻ കുഴഞ്ഞു വീണു
എന്നിലെ എന്നിലേക്കുറ്റു നോക്കി.
ഉൾക്കണ്ണു തുറന്നു ഞാൻ; സ്തബ്ധനായ്പ്പോയ്.

അവിടെയാണീശ്വര വാസസ്ഥാനം
സ്നേഹമാണീശ്വര രൂപം...

ആമ്പൽപ്പൂവ്

3628, നിതിൻ ബാബു. എസ്.
XII A, പട്ടേൽ ഹൗസ്

വളരെ അത്യാവശ്യമായി ഒരിടം വരെ പോകണം. അമ്മയുടെ അഭ്യർത്ഥനാരൂപത്തിലുള്ള ആജ്ഞയാണ്. അവഗണിക്കാനുള്ള പ്രായം ആയെങ്കിലും ഞാനത് ചെയ്തില്ല. ഒന്നുമില്ലെങ്കിലും എന്നെ ഇത്ര വലുതാക്കിയില്ലേ? ഞാൻ യാത്രയായി.

മരുഭൂമി പോലെ കിടക്കുന്ന ബസ് സ്റ്റോപ്പിൽ അധികനേരം നിൽക്കേണ്ടി വന്നില്ല; ബസ്സ് വന്നു. കിളിയുടെ സഹായത്തോടെ അതിവിദഗ്ദ്ധമായ ഒരു ജമ്പ്. കാലൊടിയാതെ കയറിപ്പറ്റി. ഛേ! എല്ലാ സീറ്റിലും ആളുകളുണ്ട്. പുരുഷന്മാരുടെ സീറ്റുകളും സ്ത്രീകൾ അപഹരിച്ചിരിക്കുന്നു. തന്റേടികൾ! അത് മതിയാവാതെ ഒരു മധ്യവയസ്ക തന്റെ കുട്ടിയെ ജനലിനടുത്തിരുത്തി, സീറ്റിന്റെ മധ്യഭാഗത്ത് സ്വയം പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നു. പുരുഷസന്തതികൾക്കാർക്കും ഇനി ഇപ്പുറത്തിരിക്കാൻ കഴിയില്ലല്ലോ? നാട് കേരളമാണ്. കർണ്ണാടകയിലും മറ്റും പ്രശ്നമില്ലത്രെ. ഒരു പക്ഷേ പഠിപ്പ് കൂടിപ്പോയതുകൊണ്ടാകാം. കാല് തളരുമ്പോഴും അവിടെയൊന്നിരിക്കാൻ എനിക്ക് തോന്നിയില്ല. പണ്ടൊരിക്കൽ ഇത്തരമൊരു സന്ദർഭത്തിൽ നിന്നും എനിക്ക് വലിയ ഒരു തിരിച്ചറിവുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മീശ മുളയ്ക്കുന്നതിനു മുമ്പ് മറ്റൊന്നും ആലോചിക്കാതെ

ഞാനൊരു സ്ത്രീയുടെയടുത്തിരുന്നുപോയി. അന്ന് ഹൈസ്കൂളിൽ പോലും ആയിട്ടില്ല. ഉടനടി അവരുടെ പ്രതികരണം "ഇത് പെണ്ണുങ്ങളുടെ സീറ്റാണ്. ആണുങ്ങളിരിക്കാൻ പാടില്ല." ബസ്സിലെ എല്ലാവരും എന്റെ നിസ്സഹായാവസ്ഥയിൽ ആനന്ദം കൊണ്ടു. അപമാനഭാരത്താൽ ഞാൻ പതിയെ എഴുന്നേറ്റു. ആ നില്പ് ഇന്നും തുടരുകയാണ്.

എന്നാലും ഞാനവരെ കുറ്റപ്പെടുത്തിയില്ല. എനിക്കുണ്ടായ ദുരവസ്ഥ വളരെ അപൂർവമാണ്. മിക്ക വേളകളിലും നേരെ തിരിച്ചാണ് സംഭവിക്കുക. സ്ത്രീകളുടെ സീറ്റിൽ നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞിരുന്ന് 'ഞാനൊന്നുമറിഞ്ഞില്ലേ' എന്ന മട്ടിൽ വെളിയിലേക്ക് നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന എത്രയോ ദ്രോഹികളെ നമ്മൾ ദിനംതോറും കാണുന്നു. അപ്പോൾ ന്യായമായും ആ സ്ത്രീ ചെയ്തതിൽ തെറ്റില്ല. ആണുങ്ങളോടുള്ള ദേഷ്യം എന്നോടു തീർത്തെന്നു മാത്രം.

എത്രയോ നാളുകളായി ഒരു ബൈക്ക് വാങ്ങിച്ച് തരാൻ മാതാപിതാക്കളോട് പറയുന്നു. അവർക്ക് പേടിയാണ്. ഒരു ഋഷ്യശൃംഗവാസത്തിനുശേഷം പുറത്തിറങ്ങിയ ഞാൻ വല്ല അബദ്ധവും ചെയ്താലോ? സുന്ദരികളെ പിറകിൽ ഇരുത്തി, ഇഹലോകം മറന്നങ്ങ് ചെത്തി, ഒരു ലോറിയുടെ അടിയിൽ ചെന്നാൽ... ശിവ! ശിവ! അമ്മക്കാലോചിക്കാൻ പോലും കഴിഞ്ഞില്ല. ചോദിച്ചപ്പോൾ തന്നെ മറുപടി കിട്ടി. "പറ്റില്ല."

ബസ്സിൽ ക്രമേണ തിരക്ക് കൂടി. നല്ല മണവും വരുന്നുണ്ട്. മുല്ലപ്പൂവാണെന്നു തോന്നുന്നു. പക്ഷേ ഇത് പെർഫ്യൂമിന്റെ കളിയാണ്. നാറ്റസംഹാരികളിൽ മുങ്ങിക്കുളിച്ച് വരുന്ന ശീലാവതികളാണ് ഇവിടെ വിവിധ പൂക്കളുടെ വാസന വിതറുന്നത്. പക്ഷേ ആ നല്ല മണം അധികനേരം നിൽക്കില്ല. വിയർപ്പു മണവുമായി കൂടിച്ചേർന്ന് ഒരു അസഹനീയമായ ഗന്ധം ഉടലെടുക്കുകയാണ്. പൊതുസ്ഥലങ്ങൾ ഇങ്ങനെയാണ്. വൃത്തികെട്ട നാറ്റവും പെരുമാറ്റവും, പ്രവൃത്തികളും കാരണം അവയെ ഒരു പൊട്ടക്കുളത്തോട് ഉപമിക്കാം. പക്ഷേ അങ്ങിങ്ങായി ചില ആമ്പൽപ്പൂവുകളുമുണ്ട്. ആരും കാണാതെ നുള്ളി നോവിക്കാതെ നമ്മളതിന്റെ സൗന്ദര്യം ആസ്വദിച്ചു പോകുന്നു.

നിങ്ങളെപ്പോലെ തന്നെ മുമ്പിലിരുന്ന് വളയം പിടിക്കുന്ന ഭീകരന് എന്റെ പ്രവൃത്തികൾ ഇഷ്ടമായില്ലെന്ന് തോന്നുന്നു. ഒരു സഡൻ ബ്രേക്.... ന്യൂട്ടന്റെ വികൃതിയാൽ ഞാൻ ചുഴറ്റിയെറിയപ്പെട്ടു. എവിടെയെങ്കിലും ഒരു പിടികിട്ടാനുള്ള വ്യഗ്രതയിൽ എന്റെ കൈമുട്ട് ചെന്നിടിച്ചത് ആരുടെയോ പുറത്താണ്. ഡ്രമ്മിന്റെ അതേ ശബ്ദം. മനം മറന്ന് നിന്നതാണ് സകല കുഴപ്പങ്ങൾക്കും കാരണം. എല്ലാം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഞാൻ നിന്നു. ദയനീയമായ ഒരു മുഖം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. 'ക്ഷമിക്കൂ' എന്ന് മുഖത്തെഴുതി വച്ചതുകൊണ്ടാകാം, അവർ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. ഈ മുഖം ഒട്ടും പരിചയമില്ല. പക്ഷേ കണ്ണിന്റെ മുകളിലുള്ള കറുത്ത പാട്.... അതെനിക്ക് നല്ല പരിചിതമാണ്. അശ്വതി. ആരാണവൾ? എന്റെ ചാപല്യങ്ങളുടെ ആദ്യത്തെ ഇര. എനിക്കോർമ്മയില്ല എന്ന ഒറ്റവാക്കിൽ എനിക്ക് നിങ്ങളിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടാം. പക്ഷേ ധാർമ്മികമായി അത് ശരിയല്ല.

നിങ്ങൾക്ക് താല്പര്യമുണ്ടെങ്കിൽ ഈ യാത്ര യുടെ മുഷിച്ചിൽ മാറ്റാനായി ഞാൻ അശ്വ തിയുടെ കഥ പറഞ്ഞുതരാം.

സ്കൂളിൽ എണ്ണം തികയ്ക്കുന്നതിന് അദ്ധ്യാപകൻ നാട് നീളെ നടന്ന് പിള്ളേരെ പ്പിടുത്തം തുടങ്ങിയിട്ടില്ല. അതിനും വളരെ മുമ്പ് ബാലൻ മാഷ് കണക്ക് പഠിപ്പിക്കുന്ന കാലം. അന്നായിരിക്കാം ഞാൻ അശ്വതിയെ ശ്രദ്ധിച്ചു തുടങ്ങിയത്. അദ്ദേഹം പഠിപ്പി ക്കുന്ന സമയത്ത് ഞങ്ങൾ കാത് കൂർപ്പിച്ചി രിക്കുമായിരുന്നു, പുറത്തെ മാവിൽ നിന്നും മാങ്ങകൾ പൊഴിയുന്നുണ്ടോ എന്നറിയാൻ. അദ്ധ്യാപകൻ ക്ലാസ് വിടാൻ വേണ്ടി ഞങ്ങൾ കാത്തിരിക്കും. പിൻബെഞ്ചിലായിരുന്നു എന്റെ സ്ഥാനം. മാങ്ങ പെറുക്കാനുള്ള മത്സര ഓട്ട ത്തിൽ വിജയസാധ്യത വളരെ കുറവായിരു ന്നതിനാൽ ക്രമേണ ഞാൻ മത്സരത്തിൽ നിന്നും പിൻവാങ്ങി. അങ്ങനെയാണ് ഞാൻ അശ്വതിയെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നത്. മാങ്ങയ്ക്ക് വേണ്ടി ഓടാതെ അതിനുവേണ്ടി പരക്കം പായുന്ന കുട്ടികളെ നോക്കി മൃദുവായി പുഞ്ചിരിക്കുന്ന പെൺകുട്ടി. വേറിട്ടു നിൽക്കു ന്നൊരു പൂവ്.... ആമ്പൽപ്പൂവ്. ഒരു കൗതുക ത്തിന്റെ പ്രേരണയാൽ എന്റെ നിരീക്ഷണം അന്നുകൊണ്ടവസാനിച്ചില്ല. അതൊരു തുട ക്കമായിരുന്നു. പുറകിലെ ബെഞ്ചിനരികി ലേക്ക് നടക്കുമ്പോൾ മുമ്പിലിരിക്കുന്ന ആ പ്രതിഭാസത്തിനെ ഒന്നറിയാൻ ഞാൻ ഒളി കണ്ണിട്ട് നോക്കുമായിരുന്നു. മിക്കപ്പോഴും ഡസ്കിൽ മുഖമമർത്തി കിടക്കുകയായി രിക്കും. അവളുടെ നീളമുള്ള കറുത്തമുടി കാറ്റത്ത് പാറിപ്പറക്കുന്നത് ഞാനറിയാതെ നോക്കിനിന്നിട്ടുണ്ട്.

കഥ പുരോഗമിക്കുന്നത് ബാലൻമാ ഷിന്റെ വടിയുടെ വരവോടെയാണ്. ആ വടിക്ക് കണ്ണില്ലായിരുന്നു. ആൺപെൺ ഭേദ മന്യേ അവൻ ഞങ്ങളുടെ കൈകളിൽ കയ റിയിറങ്ങി. ഗോലി കളിച്ചും തീപ്പെട്ടിപ്പടം ശേഖ രിച്ചും നടക്കുന്ന കാലത്ത് പഠിത്തം എങ്ങനെ നടക്കും? എങ്കിലും അടിയിൽ നിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ എന്റെ മനസ്സ് ആഗ്ര ഹിച്ചു. പാള കെട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ 'വിവ രമുള്ള ചിലർ' ഉപദേശിച്ചു. അതാകുമ്പോൾ നല്ല ശബ്ദം കേൾക്കും. വേദനിക്കുകയുമില്ല. സാറിനും സന്തോഷം, ഞങ്ങൾക്കും സന്തോഷം. പക്ഷേ പിടിക്കപ്പെട്ടാലുണ്ടാ കുന്ന ഭവിഷത്തുകളാലോചിച്ച് ഞാനത് ചെയ്തില്ല. ഫലമോ? എന്റെ ആരോഗ്യം കുറ ഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ബെഞ്ചിൽ ഇരിക്കാൻ പറ്റാത്ത അവസ്ഥ. എന്നിട്ടും എനിക്ക് വേദ നിച്ചില്ല. ചുട്ട പെടകൾ കിട്ടുമ്പോൾ നവജാത ശിശുക്കൾ കോട്ടുവായ് ഇടുന്നതുപോലെ പെൺകിടാങ്ങൾ നിലവിളിക്കുമായിരുന്നു. പക്ഷേ അശ്വതി സമർത്ഥമായി ഒഴിഞ്ഞുമാറി.

സാറൊരു അച്ഛനാകാൻ പോകുന്നു. ഇതിൽപ്പരം സന്തോഷമുള്ള ഒരു വാർത്ത യുണ്ടോ? രണ്ടാഴ്ചത്തെ അവധിക്കായി സാറ് വീട്ടിൽ പോയി. സന്തോഷവും സമാധാ നവും നിറഞ്ഞ പതിനാല് ദിവസങ്ങൾ കട ന്നുപോയി. സ്നേഹമുള്ള ഭർത്താക്കന്മാർ ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ കൂടി അവധിയെടു

ക്കാറുണ്ട്. പക്ഷേ സാറിന്റെ സ്നേഹം ഞങ്ങളോടുള്ള താത്പര്യത്തിന്റെയത്ര വന്നില്ല. പതിനഞ്ചാം ദിവസം ഹാജർ.

വീണ്ടും അടിയുടെ നാളുകൾ... ഒരു പ്രധാന സംഭവം നടന്നു. അശ്വതിക്ക് അടി കൊണ്ടു. നൂറ് ഡിഗ്രിയിൽ ഒരു വീശ്! അവൾ പുളഞ്ഞ് പോയി. തുളവീണ ബണ്ട് പോലെ കണ്ണീർ വാതകം പ്രവഹിക്കുകയാണ്. കൺമഷി കലർന്ന തുള്ളികൾ ചാലുകളായി വെളുത്ത ഷർട്ടിൽ പതിക്കുന്നു. എനിക്കാദ്യം ചിരിയാണ് വന്നത്. ഇവിടെ ചിലർക്ക് അടി ഒഴിഞ്ഞ ദിവസങ്ങളില്ല. പക്ഷേ അവരാരും കരയുന്നില്ല. സന്തോഷം മാത്രം. പക്ഷേ അശ്വതി...? പെൺകുട്ടികളോട് വേണോ പരാക്രമം? എന്റെ മനസ്സ് മാറി. വിദ്യാർത്ഥികളെ പീഡിപ്പിക്കരുതെന്ന് ഉത്തരവ് ഉണ്ട്. ഇവരാരും പത്രം വായിക്കാറില്ലെ? എന്ത് ചെയ്യാനാ? മക്കളെ കൊന്നോളൂ, എന്നാലും മാർക്ക് വേണമെന്നല്ലേ മാതാപിതാക്കളുടെ ആഗ്രഹം. നടക്കട്ടെ. ഞങ്ങൾ ഇഞ്ചിഞ്ചായി മരിക്കുകയാണ്.

അശ്വതി ഇനിയും കരച്ചിൽ നിറുത്തുന്നില്ല. രണ്ട് കണ്ണുകളും തമ്മിൽ മത്സരമുണ്ടെന്ന് തോന്നുന്നു. ആരും ആ മുഖത്തെ നിസ്സഹായാവസ്ഥ കാണുന്നില്ല, എല്ലാവരും അവർക്കു കിട്ടിയ അംഗഭംഗങ്ങൾ തേച്ചു മിനുക്കുന്നതിൽ വ്യാപൃതരാണ്.

അധികം വൈകാതെ മ്ലാനതയുടെ മേഘങ്ങൾ അകന്നു മാറി. അവൾ സന്തോഷവതിയാണ്. വളരെ നാളത്തെ ഇടവേളയ്ക്ക് ശേഷം ഞാൻ അദ്ധ്യാപകരെ ശ്രദ്ധിച്ചു. ഇന്ന് പൈഥഗോറസാണ് വിഷയം. അദ്ദേഹം വലിയൊരു കണ്ടുപിടുത്തം നടത്തിയത്രെ. ചിന്താമണ്ഡലങ്ങൾ വഴിയറിയാതെ കുഴങ്ങി. പൈഥഗോറസ്! അദ്ദേഹത്തെ ബാല്യത്തിൽ മാതാപിതാക്കൾ എങ്ങനെയായിരിക്കും വിളിച്ചിരിക്കുക. "മോനെ പൈ" ഇന്ന് ഇതൊരു തമാശയാണോ? അല്ല. പക്ഷെ ഞാൻ ചിരിച്ചുപോയി.

"സ്റ്റാൻഡ് അപ്പ്" ആജ്ഞ വന്നു. ബഞ്ചിൽ കയറ്റിയില്ല. ബഞ്ച് ഒടിയാറായി നിൽക്കുകയാണ്. ഒരു വെടിക്കെട്ടാണ് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചത്. അതുണ്ടായില്ല. "അവിടെച്ചെന്നിരിക്ക്" ബാലൻമാഷ് കൈ ചൂണ്ടിയിരിക്കുന്നത് പെൺകുട്ടികളുടെ മധ്യത്തേക്കാണ്. ഹെഡ്മാസ്റ്റർ നിർദ്ദേശിച്ച ശിക്ഷാ രീതിയാണ്. "ഒരു സെൻസ് ഓഫ് ഹ്യുമിലിയേഷൻ ആകും. തീർച്ച." തന്റെ വിനാശകരമായ കണ്ടുപിടിത്തത്തിൽ അദ്ദേഹം സന്തോഷം പ്രകടിപ്പിച്ചു. ഇതെങ്ങനെയാണൊരു ശിക്ഷയാവുക. സന്തോഷത്തോടെ എന്റെ പുതിയ സ്ഥാനത്തേക്ക് നോക്കി. എന്തൊരദ്ഭുതം! അശ്വതിയുടെ തൊട്ടരികെ. 'രോഗി ഇച്ഛിച്ചതും പാല് വൈദ്യൻ കല്പിച്ചതും പാല്.' അവളുടെ പുഞ്ചിരി കൂടി ആകുമ്പോൾ അവിടെയൊരു പാൽക്കടൽ ഉയരുകയാണ്. മിൽമയുടെ ലോറി മറിഞ്ഞതുപോലെ.

എന്ത് രസമാണ് ഇങ്ങനെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കാൻ! നെറ്റിത്തടത്തിലേയ്ക്ക് വീണു കിടക്കുന്ന മുടിയിഴകൾ പിറകിലേക്ക് തെറുക്കിവച്ച് അശ്വതി പൈഥഗോറസിനെ ശ്രദ്ധിക്കുകയാണ്. എന്ത്! പൈഥഗോറസിനെ

അത്രയ്ക്കിഷ്ടമായോ? ഇന്ന് കേറിവന്ന, മേൽവിലാസം പോലുമില്ലാത്ത ഒരു കഥാപാത്രത്തിനു മുമ്പിൽ ഞാൻ നിഷ്പ്രഭനാണോ? അല്ല. സംസാരിക്കണം. മൈലാഞ്ചി ചാർത്തിയ കൈകളിൽ ഒരു കറുത്ത പേനയിരിക്കുന്നു. "ഹീറോ പേനയാണോ?" അടക്കിപ്പിടിച്ച ശബ്ദത്തിൽ ഞാൻ ചോദിച്ചു. ദഹിപ്പിക്കുന്ന ഒരു നോട്ടം. ദാക്ഷായണി ടീച്ചറുടെ പോലെ. അല്പമൊന്ന് ഭയന്നെങ്കിലും, ഞാൻ ധൈര്യം കൈവിട്ടില്ല. "എനിക്കുമുണ്ട്, പക്ഷേ നിറം ഇതല്ല, കറുപ്പാ..." എന്നെ സംസാരിക്കാൻ അനുവദിക്കാതെ അവൾ വീണ്ടും പൈഥഗോറസിനരികെ ചെന്നു. വൃത്തികെട്ടവൻ, അവതരിക്കാൻ കണ്ട നേരം. എനിക്ക് സഹിച്ചില്ല. എന്തെങ്കിലും സംസാരിക്കണം. ആ നാവിൽ നിന്നും പിറക്കുന്ന അക്ഷരങ്ങളുടെ സ്പർശനമറിയണം. പാറയുടെ സ്വരമായിരിക്കുമോ? ഇത്രയും നല്ല ഒരു മുഖത്ത് നിന്നും വരുന്ന, ശബ്ദവും മധുരമായിരിക്കും. അല്പം കൂടി ഉയർന്ന ശബ്ദത്തിൽ ചോദിക്കാം, അപ്പോൾ അത് അവഗണിക്കാനാവില്ല. "വടക്കേപ്പുറത്തല്ലേ വീട്...."

ബാലൻ മാഷ് കേട്ടെന്ന് തോന്നുന്നു. കലിയിളകി വരികയാണ്. എത്ര വലിയ തെറ്റാണ് ഞാൻ ചെയ്തത്? സംസാരിച്ചതിന് മാറ്റിയിരുത്തിയപ്പോൾ അവിടെയിരുന്ന് വീണ്ടും സംസാരിക്കുക. ആർക്കായാലും ദേഷ്യം വരില്ലേ? "കൈ നീട്ട്". ദേഷ്യം തലയ്ക്ക് പിടിച്ചു കഴിഞ്ഞു. എന്റെ കൈ, ആവുന്നത്ര ഞാൻ പൊക്കിവച്ചു. അപ്പോൾ വേദന കുറയും. ഭീതിയോടെ എന്നെ നോക്കുന്ന അശ്വതിയെ അരികിൽ കാണാം. എനിക്കും പേടിയായി. ഞരമ്പ് മുറിക്കുന്ന ആ വേദന.... സാറ് കൈ വീശിയതും ഞാൻ കൈ വലിച്ചതും ഒരുമിച്ചായിരുന്നു. പിന്നീടെന്ത് പറ്റി? ആ വടി എവിടെക്കൊണ്ടു? അത് നിങ്ങളോട് വിവരിക്കാൻ എനിക്ക് കഴിയില്ല.

അതാ അവളിറങ്ങുകയാണെന്ന് തോന്നുന്നു. ഞാനിറങ്ങേണ്ട സ്റ്റോപ്പിന് ഇനിയും പോകാനുണ്ട്. പക്ഷെ അദൃശ്യമായ ഒരു പ്രേരണയാൽ ഞാനും ആ സ്റ്റോപ്പിൽ ഇറങ്ങി. ജന്മസഹജമായ ക്ഷമയില്ലായ്മ എന്നെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. "അശ്വതിയല്ലേ?" ആണെന്നുറപ്പോടെ ഞാൻ ചോദിച്ചു. അവർക്കാദ്യം അത്ഭുതം വന്നു. ബസ്സിൽ വെച്ചിടിക്കുക. പിന്നീടിറങ്ങി പേര് ചോദിക്കുക.

"അല്ല, നിങ്ങൾക്ക് ആള് തെറ്റിയതാവും." അദ്ഭുതം പതിയെ ഒരു സഹതാപത്തിലേക്ക് തെന്നിമാറി. ഞാനൊരു ഭ്രാന്തനാണെന്നവർ വിചാരിച്ചു കാണും.

എന്തൊരു ഗതികേട്! നിങ്ങൾക്കെന്റെ കഥ കേൾക്കേണ്ടിവന്നു. സ്വന്തം തെറ്റാൽ സ്നേഹിക്കുന്നവർ വേദനിച്ച കഥ. ഈസോപ്പ് കഥകൾ പോലെ ഇതിന് യാതൊരു സന്ദേശവുമില്ലേ? ഉണ്ട്. അടിക്കാൻ വരുമ്പോൾ കൈ വലിക്കരുത്. അടുത്തിരിക്കുന്നവർക്ക് അപകടം പറ്റാം.

പരിചിതനായ ഒരപരിചിതൻ

3712, **ബേസിൽ ജോൺ**, XI. B, രാജാജി ഹൗസ്

ജീവിതത്തിന്റെ വഴിത്താരകളിൽ നാം പലരേയും കണ്ടുമുട്ടാറുണ്ട്. ഇതിൽ ശ്രദ്ധേയനായ ഒരു കഥാപാത്രമാണ് എന്റെ സുഹൃത്ത് കൂടിയായ നമ്മുടെ കഥാനായകൻ.

സന്തോഷത്തിന്റെ പ്രതീകമായിരുന്നു അവന്റെ മുഖം. ചിരിച്ചും കളിച്ചും കൊച്ചു കൊച്ചു വേണ്ടാതീനങ്ങളുമായി അവൻ ഓരോ ദിവസവും തള്ളിനീക്കി. പക്ഷെ പഠനത്തിൽ മാത്രം ഭാഗ്യം അവനെ കടാക്ഷിച്ചില്ല. തിരക്കേറിയ വിദ്യാലയ ജീവിതത്തിലും നിലയ്ക്കാത്ത സ്വപ്നങ്ങളുമായി അവൻ അവന്റേതായ ജീവിതപാതയിലൂടെ മുന്നോട്ട് സഞ്ചരിച്ചു.

അന്നും അവൻ പതിവുപോലെ കുളിച്ചു റെഡിയായി, ആറരയ്ക്കു സ്റ്റഡീസിനു വന്നു. എന്തൊക്കെ പഠിക്കണമെന്ന് അവന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ ബുക്കെടുത്ത് മുന്നിൽ തുറന്നു വച്ചു. കൌമാരം ബഹളം വച്ചു തുടങ്ങിയ അവന്റെ മനസ്സിലേയ്ക്ക് പല പല ചിന്തകൾ അരിച്ചിറങ്ങി. അവൻ വരയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. പല പല ചിത്രങ്ങൾ. ചിരിയുടേയും, സന്തോഷത്തിന്റേയും, സങ്കടത്തിന്റേയും, സ്നേഹത്തിന്റേയും ചിത്രങ്ങൾ. എന്നാൽ സമയം ആരെയോ തേടി എന്നപോലെ അവനെ ഗൌനിക്കാതെ കടന്നുപോയി. അവൻ വാച്ചിൽ സമയം നോക്കി. രാത്രി എട്ട് മണി. മെസ്സിലേയ്ക്ക് പോകാനുള്ള വിസിലടിക്കാൻ പതിനഞ്ചു മിനിട്ടു കൂടി. അതോടെ സ്റ്റഡീസും തീരും.

പെട്ടെന്നവൻ ഡയറി വലിച്ചെടുത്ത് എഴുതാൻ തുടങ്ങി. "ഇന്ന് നല്ലൊരു ദിവസമായിരുന്നു. പക്ഷെ ഒന്നും പഠിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. സാരമില്ല. ഡിന്നറു കഴിഞ്ഞു പഠിക്കാം."

"മൈൽസ് ആന്റ് മൈൽസ് റ്റു ഗോ ബിഫോർ ഐ സ്ലീപ്"

ഒരു നല്ല ഡിന്നറിനുശേഷം അവൻ ഹൗസിൽ തിരിച്ചു വന്നു. കഴിച്ചതൊക്കെ ഒന്നു ദഹിക്കട്ടെ എന്നു കരുതി കുറച്ചുനേരം അവൻ കിടന്നു. പക്ഷെ ഉറക്കം അവന്റെ കണ്ണുകളെ തഴുകിയതവനറിഞ്ഞില്ല.....

കണ്ണു തുറന്നപ്പോൾ നല്ല വെളിച്ചം. നല്ലൊരു സൺഡേ വന്നെത്തിയിരിക്കുന്നു. വാച്ചിൽ സമയം നോക്കി, 8.10. ബ്രേക്ക്ഫാസ്റ്റിനു വെറും പതിനഞ്ചു മിനിട്ടു കൂടി. ഓടിച്ചെന്ന് പ്രഭാതകർമ്മങ്ങളൊക്കെ പെട്ടെന്ന് കഴിച്ചു. പുറത്തേക്കിറങ്ങി കണ്ണാടിയുടെ മുന്നിൽ ചെന്നുനിന്നു.

സാവധാനം മുടി കോതി, ഡ്രസ് നേരെയാക്കി സ്വന്തം സൗന്ദര്യം ആവോളം നോക്കിനിന്നു. ഇതിനിടെ വീണ്ടും അവന്റെ മനസ്സ് അകലങ്ങളിലേക്ക് പോയി തുടങ്ങി. പതിയെ പതിയെ ഓരോരോരോ ചിന്തകൾ അവന്റെ മനസ്സിലേയ്ക്ക് ചേക്കാറാൻ തുടങ്ങി.

പെട്ടെന്നവൻ കഴിഞ്ഞുപോയ ഇന്നലെയെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചു. എന്നത്തേതും പോലെ അതും അവന് ഒരു നല്ല ദിവസമായിരുന്നു. പക്ഷെ നേട്ടങ്ങളുടെ പട്ടികയിലേക്ക് എഴുതി ചേർക്കാനായി അവന് ഒന്നും തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

നിരാശയുടെ പുകമറകൾ അവന്റെ മനസ്സിലൂടെ തെന്നി നീങ്ങുന്നതായി തോന്നി.

അവന് അവനോടു തന്നെ വല്ലാത്ത ദേഷ്യം തോന്നി. ആരോടതു തീർക്കണമെന്നറിയാതെ അവൻ സ്വന്തം പ്രതിബിംബത്തോടായി ഉറക്കെ ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു.

"എന്താടോ താൻ ഇനിയും നന്നാവാത്തത്."

ചേരിചേരായ്മയും വി.കെ. കൃഷ്ണമേനോനും

"ചേരിചേരായ്മ" എന്ന ആശയം രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ കൃഷ്ണമേനോൻ സവിശേഷ പങ്കു വഹിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഇന്ത്യൻ വിദേശനയത്തിന്റെ പ്രമാണരേഖയാണിത്. 40 കളുടെ ആദ്യത്തിൽ തന്നെ കൃഷ്ണമേനോൻ പറയാറുണ്ടായിരുന്നു വിദേശനയം സംബന്ധിച്ച ഇന്ത്യയുടെ ചിന്താഗതിക്ക് അടിസ്ഥാനം, വൻകിട രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ഇടപെടാതിരിക്കുക എന്നതാണെന്ന്. നമ്മുടെ നയം നിഷ്പക്ഷമല്ലെന്നും ഏതെങ്കിലും ചേരിയുമായി ഒട്ടിപ്പിടിച്ചു നില്ക്കാതിരിക്കലാണെന്നും 1948-ൽ കൃഷ്ണമേനോൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ ചേരിചേരായ്മ എന്ന വാക്കിനോട് അദ്ദേഹം കൂടുതൽ അടുത്തു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

'ഇടപെട്ടു പോകാതിരിക്കുക' 'ഒട്ടിപ്പിടിച്ചു നിൽക്കാതിരിക്കുക' തുടങ്ങി കൃഷ്ണമേനോൻ നേരത്തേ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന വാക്കുകളിൽ നിന്നുതന്നെ രൂപം പ്രാപിച്ചതാണ് 'ചേരിചേരായ്മ' എന്ന വാക്കുമെന്ന് ഊഹിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല.

'വി.കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ'

വി.കെ. മാധവൻകുട്ടി

എൻ ദീപനാളം

ഇന്ദു. ആർ.എസ്സ്.
അസിസ്റ്റന്റ് മാസ്റ്റർ, ഗണിതവിഭാഗം

എന്റെ ഏകാന്തമാം മൺചിരാതിൽ
ഒരു പൊൻതിരി നാളമായ് നീയുതിർന്നു.
എന്റെ മനസ്സാം ചിപ്പിയിലെ
ഒരു പൊൻമുത്തു പോലെ നീ വന്നുദിച്ചു.
നിന്റെ സ്നേഹമസൃണ പുഞ്ചിരിയിൽ
ആദ്യ സ്നേഹാക്ഷരം ഞാൻ കുറിച്ചു.
ഞാനറിയാതെയെൻ മാനസവീഥിയിൽ
നിറമാർന്ന മയിലുകൾ നൃത്തമാടി.
എന്തെന്തു സ്വപ്നങ്ങൾ! എന്തെന്തു വർണ്ണങ്ങൾ!
എന്റെ മനസ്സിനെ തൊട്ടുണർത്തി.
എന്നിൽ തുളുമ്പിയ താരാട്ടു പാട്ടിന്റെ
ശ്രീരാഗമായി നിൻ സാന്ത്വനങ്ങൾ
ആ ദിവ്യരാഗത്തിൻ മാനസസരസ്സിൽ
ഒരു വർണ്ണ കുടിൽ നീ തീർത്തു തന്നു.
അവിടെ നാം ഒന്നായ് കൊളുത്തിയൊരീ-
രാഗദീപം പൊലിയാതിരുന്നുവെങ്കിൽ!!
അണയാതെ കാക്കുന്നു ഞാനെന്റെ ചിത്തത്തിൽ
എൻ ജീവശ്വാസമായ് എന്നുമെന്നും....

പട്ടാളം

പ്രതീഷ്. പി.വി
4021, X. C, കരിയപ്പാ ഹൗസ്

പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്ത് എന്റെ മനസ്സിൽ ഒരേ ഒരു നിശ്ചയമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. പട്ടാളക്കാരൻ ആകുക! എന്റെ നാടിനുവേണ്ടി ജീവൻ ബലിയർപ്പിക്കുക! എന്റെ ഈ നിശ്ചയത്തെ വളർത്തിയത് എന്റെ അച്ഛനാണ്. എന്റെ അച്ഛനും ഒരു പട്ടാളക്കാരനാണ്. പട്ടാളസേവനത്തിന്റെ എല്ലാ വിഷമങ്ങളും സന്തോഷങ്ങളും എന്റെ അച്ഛൻ എന്നെ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ ഞാൻ എന്റെ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിച്ചേർന്നു. ഒരു പട്ടാളക്കാരനായി.

അന്ന് 1985 ആഗസ്റ്റ് 18. ഞാൻ ആദ്യ ലീവിൽ വീട്ടിലേക്ക് പോകുന്ന സമയം. കൈ നിറയെ സാധനങ്ങളുമായി ഞാൻ റെയിൽവേസ്റ്റേഷനിലെത്തി. ചീറി പായുന്ന തീവണ്ടികൾ കണ്ട് ഞാൻ പതറിയില്ല. ഞാനൊരു പട്ടാളക്കാരനാണ്. ഞാൻ തീവണ്ടിയിൽ കയറി സീറ്റു പിടിച്ചു. വീട്ടുകാരെ മനസ്സിലോർത്തുകൊണ്ട് ഞാൻ യാത്ര തുടർന്നു. മൂന്നു ദിവസം നീണ്ടുനിന്ന യാത്രയിൽ പല കാഴ്ചകൾ കണ്ടെങ്കിലും മനസ്സു നിറയെ അവധി ദിവസം എങ്ങനെ ചിലവഴിക്കുമെന്നുള്ള പ്ലാനുകളായിരുന്നു.

കേരളത്തിന്റെ ബോർഡർ എത്തി. കോളത്തിന്റെ സുഗന്ധം തീവണ്ടിയിലാകെ പരന്നു. പ്രിയപ്പെട്ടവരെ മനസ്സിലോർത്ത് ഞാൻ സന്തോഷിച്ചു. അവസാനം തീവണ്ടി എന്റെ സ്റ്റേഷനിലെത്തി. സാധനങ്ങൾ എല്ലാം ഞാൻ ഇറക്കി വച്ചു. എന്നിട്ട് ഒരു കാറ് വിളിച്ചു. ജീവിതയാത്രയിൽ ഞാൻ അനുഭവിച്ച പല കഷ്ടപ്പാടുകൾ ഓർത്തു. എന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ നിലയെകുറിച്ച് ഓർത്ത് സന്തോഷിച്ചു. കാറ് വീട്ടിനു മുൻവശത്ത് നിറുത്തി. സാധനങ്ങളെല്ലാം ഇറക്കി, കാർ ഡ്രൈവറിനു കാശു കൊടുത്ത് വീട്ടിലെത്തി. അമ്മയേയും അച്ഛനേയും കണ്ട് ഞാൻ മതിമറന്ന് ആഹ്ലാദിച്ചു. അങ്ങനെ രണ്ടു വിലപ്പെട്ട ദിവസം കഴിഞ്ഞുപോയി.

മൂന്നാമത്തെ ദിവസം ഞാൻ പതിവു പോലെ പത്രം വായന തുടങ്ങി. അപ്പോഴാണ് അയൽപക്കത്ത് നിന്നുള്ള കോലാഹലം ശ്രദ്ധിച്ചത്. ഞാൻ അങ്ങോട്ട് ഓടിച്ചെന്നു. അടുത്തവീട്ടിലെ റപ്പായിച്ചേട്ടനും കോലപ്പനാശാരിയും തമ്മിൽ കടുത്ത അതിർത്തി തർക്കം. മാലപ്പടക്കം പോലെ പുളിച്ച തെറിയും വിളിച്ചു പറയുന്നുണ്ട്. അടുത്തു ചെന്നപ്പോഴാണ് അവരുടെ കയ്യിലിരിക്കുന്ന ആയുധങ്ങൾ ഞാൻ കണ്ടത്. കോലപ്പനാശാരിയുടെ കയ്യിൽ തിളങ്ങുന്ന ഉളിയുണ്ട്. റപ്പായിച്ചേട്ടൻ ഒരു വെട്ടുകത്തി വായുവിൽ വീശിക്കൊണ്ടാണ് സംസാരിക്കുന്നത്. നോക്കിനിൽക്കേ സംഘർഷാവസ്ഥയ്ക്ക് കനം വച്ചു വന്നു.

ഒരു പട്ടാളക്കാരനായ ഞാൻ ഇത് നോക്കിനിൽക്കാനോ? രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള അതിർത്തി തർക്കങ്ങൾ പോലും പുഷ്പം പോലെ അവസാനിപ്പിക്കാറുള്ള ഒരു പട്ടാളക്കാരൻ ഇവിടെ ഒരു നോക്കുകുത്തിയാവാൻ പാടില്ല.

വഴക്കിന്റെ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ കോലപ്പനാശാരി ഉളി റപ്പായിക്കു നേർക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞു. പക്ഷെ ലക്ഷ്യം തെറ്റി. അത് തെറിച്ചുപോയി. കോപാന്ധനായ റപ്പായിച്ചേട്ടൻ വെട്ടുകത്തി ഉയർത്തിക്കൊണ്ട് കോലപ്പനാശാരിയുടെ നേർക്ക് പാഞ്ഞടുക്കുകയാണ്. ഒരു കൊലപാതകം ഉറപ്പ്. രണ്ടു പേരുടേയും നടുവിൽ ഞാൻ ചാടിവീണു. എന്നിട്ട് ഞാൻ റപ്പായി ചേട്ടന്റെ കയ്യിൽ പിടിക്കാനാഞ്ഞു. പക്ഷെ നിമിഷങ്ങളുടെ വ്യത്യാസത്തിൽ റപ്പായിച്ചേട്ടന്റെ വെട്ടുകത്തി എന്റെ തോളിൽ ആഞ്ഞുപതിച്ചു.....

അങ്ങനെ ലാളിച്ചു മോഹിച്ചു കൊണ്ടു നടന്ന ആ അവധിക്കാലം മുഴുവൻ ആ മുറിവിനെയും പേറി നടക്കേണ്ടിവന്നു. ഒരു പട്ടാളക്കാരന്റെ ഗതികേട്!

"ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ മഹത്ത്വം ഒരിക്കലും വീഴാതിരിക്കുന്നതിലല്ല. ഓരോ തവണ വീഴുമ്പോഴും ഉയരുന്നതിലാണ്."

- നെൽസൺ മണ്ടേല

കാറ്റാടി മരങ്ങൾ

ഉമാ മഹേശ്വരി. ബി, 3807, X B, അശോകാ ഹൗസ്

കാറ്റാടി മരങ്ങൾ കാവൽ നിൽക്കുമീ
വഴിത്താരയിലേകയായ് ഞാൻ നടക്കുന്നു.
എന്റെ ഏകാന്തതയേറ്റു പാടിക്കൊണ്ടു
കാറ്റാടി മൂളുന്നുണ്ടൊരു വിഷാദരാഗം.

പെട്ടെന്ന് വീട്ടിലെത്തീടുവാൻ വെമ്പി ഞാൻ
ഒട്ടേറെ വിശേഷങ്ങളുണ്ടങ്ങു ചൊല്ലുവാൻ
ഉണ്ടെന്റെ സഞ്ചിയിൽ കുഞ്ഞനനിയനായ്
കരുതിയ കുത്തിമറിയുന്ന മോട്ടോർ സൈക്കിളും

പെട്ടെന്ന് കാർമേഘമിരുളുന്നു
കാറ്റു വീശുന്നു, കാറ്റാടി ആർത്തിളകുന്നു.
മാരി പേമാരിയായ് തുള്ളിയുറയുന്നു.
എങ്ങനെ ഞാനിനി വീട്ടിലെത്തീടുവാൻ?

കാറ്റത്ത് കോടി പൊളിഞ്ഞ മൊട്ടുക്കുട
ഒരു കാറ്റിന്റെ തള്ളലിൽ കൈവിട്ടു പാറി
വഴി മറയുന്നൂ മിഴിയിൽ ഭയമൊഴുകുന്നു മനസ്സിൽ
എങ്ങനെ ഞാനിനി വീട്ടിലെത്തീടുവാൻ?

പെട്ടെന്നൊരു കൊച്ചു കാറ്റാടി കുടയായ്
ഒട്ടും നനയ്ക്കാതെ വിരിഞ്ഞു നിന്നു.
ഇലകളുരഞ്ഞു മൊഴിഞ്ഞ വാക്കിൻ തണുപ്പിൽ
ഒരിത്തിരി നേരം ഞാനൊതുങ്ങി നിന്നു.

മഴമാറി വെയിൽ വീണു, വഴിത്താരയും
തെളിഞ്ഞെന്റെ മാനസപ്പൊയ്കയും
വീട്ടിലേയ്ക്കോടി ഞാൻ ഏകയായല്ല
കാറ്റാടി കൂട്ടുകാർ ഏറെയുണ്ട്.

ഏകയല്ലാ ഞാനീ വഴിത്താരയിൽ
ഒട്ടേറെ കൂട്ടുകാർ കൂടെയുണ്ട്.

പ്രകൃതി സംരക്ഷണം

സെബിൻ ആന്റണി , 4301, VI. D, വി.കെ.കെ. ഹൗസ്

പണ്ട് പണ്ട് മനുഷ്യർ ഉണ്ടായ കാലം. ഒരു മനുഷ്യൻ ഒരു കാട്ടുപന്നിയെ പിടിച്ചു കൊണ്ടുവരുന്നു, മറ്റൊരാൾ രണ്ടു കല്ലുകൾ കൂട്ടിയുരച്ച് തീ ഉണ്ടാക്കുന്നു. പിന്നെ അവരെല്ലാം ഒരുമിച്ചിരുന്ന് ആ പന്നിയെ ഭക്ഷിക്കുന്നു. ഇത് ആയിരക്കണക്കിന് വർഷങ്ങൾ മുമ്പ് സംഭവിച്ചതാണ്. അന്ന് മനുഷ്യൻ എല്ലാ കാര്യത്തിലും പ്രകൃതിയെ ആശ്രയിച്ചാണ് കഴിഞ്ഞിരുന്നത്.

പക്ഷെ ഇന്നോ? ആധുനിക വസ്തുക്കളുടെ വരവോടെ പ്രകൃതിയെ നമ്മൾ വിസ്മരിച്ചു. എന്നാലും പ്രകൃതി നമുക്ക് വായു, ജലം, ആഹാരം എല്ലാം തരുന്നു. വാഹനങ്ങളുടെ വരവോടെ അന്തരീക്ഷത്തിലെ ചൂടുകൂടി. ഇങ്ങനെ തുടർന്നാൽ ധ്രുവങ്ങളിൽ ഉറച്ചു കട്ടിയായിരിക്കുന്ന മഞ്ഞുരുകി ഭൂമിയിലെ കര മുഴുവൻ വെള്ളത്തിനടിയിലായിപ്പോകും. കത്തുന്ന ഫ്രിഡ്ജുകളിൽ നിന്ന് പുറന്തള്ളപ്പെടുന്ന വിഷവാതകങ്ങൾ അപകടകരമായ സൂര്യരശ്മികളിൽ നിന്ന് നമ്മെ രക്ഷിക്കുന്ന ഓസോൺ പാളിക്ക് വിള്ളൽ വീഴ്ത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഫാക്ടറികളിൽ നിന്ന് വരുന്ന മാലിന്യങ്ങൾ പുഴയിൽ ഒഴുക്കിവിടുന്നു. ഇതുമൂലം ജലം മലിനമാക്കപ്പെടുന്നു.

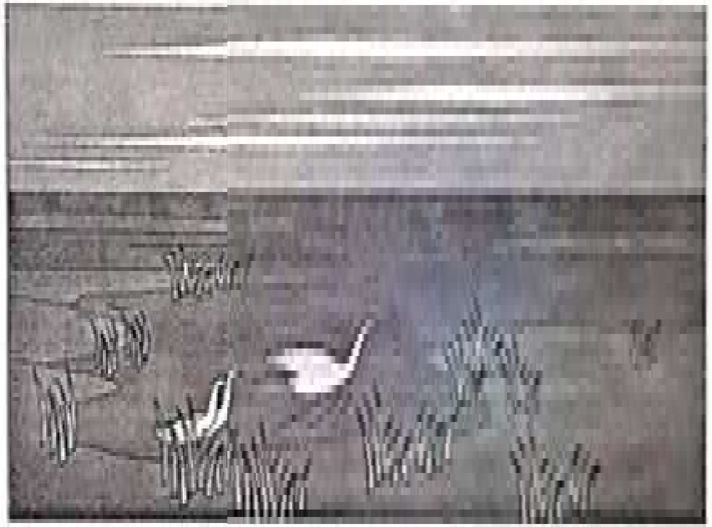

പല വന്യമൃഗങ്ങളും ഇന്ന് വംശനാശഭീഷണി നേരിടുന്നു. പണ്ട് ഉണ്ടായിരുന്ന പല ജന്തുക്കളും ഭൂമിയിൽ നിന്ന് അപ്രത്യക്ഷരായി. പല കാടുകളും വെട്ടിത്തെളിക്കപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ നമ്മൾ പ്രകൃതിയെ നശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

ഇനി നമുക്ക് വനനശീകരണം തടയാം. പ്രകൃതിയെ സ്നേഹിക്കാം. ഒരു മരം വച്ചു പിടിപ്പിക്കുന്നത് ഒരു ജീവൻ രക്ഷിക്കുന്നതിന് തുല്യമാണ്. വരൂ കൂട്ടരെ, നമുക്കു കൈ കോർക്കാം. പ്രകൃതിയെ സംരക്ഷിക്കാം.

ഒരു ദിവസത്തെ രാജാവ്

അഭിലാഷ് വി
4336, VI B, വി.കെ.കെ. ഹൗസ്

ഒരിക്കൽ വംഗദേശത്തെ രാജാവ് പ്രതാപ് സിങ് മന്ത്രിയായ അനന്തനുമൊന്നിച്ച് കാട്ടിൽ നായാട്ടിനുപോയി. അവിടെ വച്ച് ഒരു സിംഹം രാജാവിനെ ആക്രമിച്ചു. മന്ത്രിയായ അനന്തൻ ആ സിംഹത്തെ അമ്പെയ്ത് വീഴ്ത്തി. തന്റെ ജീവൻ രക്ഷിച്ച മന്ത്രിയെ ഒരു ദിവസത്തേക്ക് രാജാവാക്കാമെന്ന് പ്രതാപ് സിങ് പറഞ്ഞു.

കൊട്ടാരത്തിലെത്തിയ രാജാവ് അടുത്തദിവസം മന്ത്രിയായ അനന്തനാണ് രാജാവെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചു. അടുത്ത ദിവസം പുതിയ രാജാവിന്റെ കല്പന കേൾക്കാൻ വേണ്ടി സൈനികർ കാത്തുനിന്നു. എല്ലാവരുടെയും യൂണിഫോം 'റഫ് ആൻഡ് ടഫ്' ജീൻസാക്കണമെന്നും കാട്ടുകള്ളൻ വീരപ്പനായിരിക്കും തന്റെ പുതിയ മന്ത്രി എന്നുമായിരുന്നു രാജാവിന്റെ കല്പന.

അതിനടുത്ത ദിവസം അധികാരമേറ്റ പ്രതാപ് സിങ് അനന്തനെ തടവിലാക്കാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു.

"വിജയത്തിന് നൂറു പിതാക്കളുണ്ടാകും. പരാജയം ഒരനാഥനാണ്"

ജോൺ എഫ്. കെന്നഡി

പൂക്കാലം

അഖിൽ. എ,
4256, VI.C, വള്ളത്തോൾ ഹൗസ്

പൂക്കുന്നിതാ പൂക്കൾ
ഒന്നല്ല രണ്ടല്ലൊരായിരം പൂക്കൾ!
ഓണക്കാലം വന്നണയുന്നു...
വരവേൽക്കാനായ് പുതുപൂക്കൾ
വിങ്ങും മനസ്സിലൊരോണക്കാലം പിറപ്പിക്കും
പൂക്കൾ പുത്തൻ പൂക്കൾ!
വേനലും വന്നു മഴയും വന്നു
പോയ് മറഞ്ഞു മഞ്ഞു കാലം
കൂട്ടരെ വന്നിടുന്നിതാ വസന്തം...
ഏവർക്കുമാനന്ദം ഏകീടാനായ്!
മുത്തശ്ശിയമ്മതൻ കഥ കേട്ട് കേട്ട്
അമ്മതൻ മടിത്തട്ടിൽ വീണുറങ്ങി
കണ്ടു ഞാൻ സ്വപ്നത്തിലൊരു വസന്തം
ഈ ലോകമാകെ പൂക്കൾ വിടർത്തും വസന്തകാലം
എന്നും ഞാൻ ഓർമ്മയിൽ സൂക്ഷിക്കു-
മെൻ മനസ്സിൽ വസന്തം
വിടർത്തിയൊരാ സുന്ദരസ്വപ്നം

യുദ്ധം

ശരത് മോഹൻ
3985, X. B, നെഹ്റു ഹൗസ്

വിജനമായ ഒരു പ്രദേശം. ഒരു മരുഭൂമിയുടെ രൂപസാദൃശ്യമുള്ള സ്ഥലം. അത് ഇന്തോ-പാക് അതിർത്തിയാണ്. യുദ്ധത്തിനു തയ്യാറായി നിൽക്കുന്ന ഇന്ത്യൻ ഭടന്മാർ. അവരിൽ ഒരാൾ ഞാനായിരുന്നു. വല്ലാതെ വിയർക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കൈയ്യിലിരിക്കുന്ന തോക്കിന് നല്ല ഭാരമുണ്ടായിരുന്നു.

മുന്നോട്ടു കേറി ആക്രമിക്കാനുള്ള ഉത്തരവിനായി കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു ഞങ്ങൾ. ഉത്തരവു കിട്ടിയാൽ പിന്നെ വെടിയും പുകയും മാത്രം. എന്റെ കൂട്ടുകാരൻ അടുത്തിരുപ്പുണ്ട്. "ദൈവമേ! ഈ യുദ്ധത്തിനു ശേഷം ഇവന്റേയും എന്റെ പ്രിയമുള്ളവരുടേയും മുഖം കാണാനുള്ള അവസരം തരണേ". മനമുരുകി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് ആക്രമണത്തിന്റെ കമാൻഡിനായി ഞാൻ കാതോർത്തിരുന്നു.

സമയം വളരെ വേഗം മുന്നോട്ടു നീങ്ങുകയാണ്. നേരം സന്ധ്യയാവുന്നു. ഇരുട്ടു വീണു തുടങ്ങിയ അന്തരീക്ഷം. അങ്ങ് ദൂരെ നിന്ന് ഒരു ശബ്ദം കേൾക്കാം. ഒരു വളവ് തിരിഞ്ഞ് അത് ഇങ്ങോട്ടു വരുന്നു. അത് ഒരു വാഹനമാണ്. ജിപ്സി. കുറച്ചകലെ അത് നിർത്തി. ഞങ്ങളുടെ കമാൻഡർ അതിൽ നിന്നും വെളിയിലിറങ്ങി. മുന്നോട്ടു നീങ്ങുവാനുള്ള ഉത്തരവ് പുറപ്പെടുവിച്ച ശേഷം അതേ വണ്ടിയിൽ കയറി അദ്ദേഹം തിരിച്ചു പോയി. ഞാനും എന്റെ കൂട്ടുകാരനും മുന്നോട്ടുനീങ്ങി. ഞങ്ങളുടെ നീക്കം അറിഞ്ഞിട്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു, പാക് ഭടന്മാർക്കിടയിൽ നിന്നും വെടിയൊച്ച കേട്ടു തുടങ്ങി. പെട്ടെന്ന് എന്റെ പിന്നിൽ ഒരു ശബ്ദം കേട്ട് ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. എന്റെ പ്രിയ കൂട്ടുകാരൻ താഴെക്കിടന്നു പിടയുന്നു. അവനു വെടിയേറ്റു. ഞാൻ അവന്റെ അടുത്തിരുന്നു. അവന്റെ കൈയ്യെടുത്ത്

പിടിച്ചു. അവൻ അവസാനമായി വിളിച്ചു. "ന്റെ, അമ്മേ!"

***

ഞാൻ ഞെട്ടിയുണർന്നു. എന്തോ ശബ്ദം കേട്ടതാണ്. ആരോ ലൈറ്റിട്ടു. ഛെ! അതൊരു സ്വപ്നമായിരുന്നു. ഇത് നെഹ്റു ഹൗസാണ്. എന്റെ കുറെ കൂട്ടുകാർ അവിടെ കൂട്ടംകൂടി നിൽക്കുന്നു. ഞാൻ അങ്ങോട്ടു ചെന്നു. എന്റെ ഒരു കൂട്ടുകാരൻ താഴെ കിടക്കുന്നു. അവനാണ് "ന്റെ, അമ്മേ!" എന്ന് അലറിയത്. ദൈവമേ! ഇവനെയാണല്ലോ ഞാൻ സ്വപ്നത്തിൽ കണ്ടത്. ഞാൻ അവനോടു ചോദിച്ചു. "എന്തു പറ്റിയെടാ?". അവൻ പറഞ്ഞു "ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു, ഞാനൊരു ക്യാച്ചെടുക്കുന്നതായിട്ട്. അതും റിക്കി പോണ്ടിങ്ങിന്റെ!" ഞാൻ മാറിനിന്ന് ചിരിച്ചു. സ്വപ്നങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഒരു ക്ലാഷ്! നിങ്ങൾ ആരോടും പറയരുതേ... ഞാനും ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടെന്ന്. പ്ലീസ്....

ധിഷണാശാലികളെ എങ്ങനെ തിരിച്ചറിയാം?

കാചത്തിലൂടെ കടക്കുന്ന രശ്മികൾ ഒരു ബിന്ദുവിൽ വന്നു കൂടും. അതിനെ ഫോക്കൽ പോയിന്റ് എന്നുവിളിക്കുന്നു. ആ ബിന്ദുവിന് തിളക്കം കൂടും. ഇതുപോലെ ഏതു വിചാരത്തേയും ഏതു സംഭവത്തേയും ഒരു ഫോക്കൽ പോയിന്റിൽ കൊണ്ടുവന്ന് തിളക്കാനുള്ള കഴിവിനെയാണ് ബുദ്ധിശക്തി എന്നു പറയുന്നത്. അപ്പോൾ മറ്റാരും കാണാത്ത സത്യം അവർ കാണും.

സാഹിത്യവാരഫലം — എം. കൃഷ്ണൻ നായർ

NEW ENTRANTS

Nehru House - Cock House (Senior)

V K K M House - Cock House (Junior)

South Zone Team

റാമ്പോ

അവിനാഷ് ജോസ്, 4089, VIII. B, അശോകാ ഹൗസ്

റാമ്പോ എന്ന് കേൾക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾക്കോർമ്മ വരുന്നത് ആ സിനിമയിലും ചെത്തിനടക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് സിനിമാ നടനായിരിക്കും. എന്നാൽ അവനല്ല ഇവൻ. തടിയനും മടിയനും മരമണ്ടനുമായ എന്റെ കൂട്ടുകാരനാണ്. ലോകമാസകലം പരക്കുന്ന നാറ്റം, ബ്രഷ് കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത നല്ല സ്വർണ്ണപ്പല്ലുകൾ, പോളിഷിന്റെ മണം പോലും കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഷൂസുകൾ, കാക്കികളർ ആയിത്തീർന്ന വെള്ള സോക്സ് എന്നിവയാണ് അവന്റെ സ്ഥിരവേഷം.

കഴിഞ്ഞ വർഷത്തോടെ അവൻ നന്നാകാൻ തുടങ്ങി. ഒരുദിവസം ഒരു പെരുമഴ വന്നു. മഴ വന്നപ്പോൾ റാമ്പോയുടെ കയ്യിൽ കുട ഇല്ലായിരുന്നു. കനത്ത ശരീരഭാരം കാരണം ഓടാനും കഴിഞ്ഞില്ല. മഴകൊണ്ട് ദേഹത്തെ ചെളിയെല്ലാം പോയപ്പോൾ അവൻ നിന്നിടത്ത് വെറുമൊരു എലുമ്പൻ കോലാപ്പി നിൽക്കുന്നു. പല്ലുതേക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചപ്പോൾ ഭാഗ്യം കൊണ്ട് അവൻ സമ്മതിച്ചു. ഞങ്ങൾ ഉത്സാഹിച്ചു പല്ലു തേപ്പിച്ചു. തേച്ചു വന്നപ്പോൾ പല്ലെല്ലാം ഒടിഞ്ഞു പോയി. അവന്റെ ആ ദയനീയാവസ്ഥ കണ്ട് പലരും വെപ്പുപല്ലുകൾ സ്പോൺസർ ചെയ്തു. ആ വെപ്പുപല്ലുകൾ കൊണ്ട് അവൻ ഇന്ന് ഒരു നവജീവിതം നയിക്കുന്നു.

> "മാനസതാപം കൊണ്ടു ബലവും ശരീരവും
> ജ്ഞാനവും ക്ഷയിച്ചുപോം വ്യാധിയും വർദ്ധിച്ചീടും."
>
> മഹാഭാരതം കിളിപ്പാട്ട് — എഴുത്തച്ഛൻ

ഉറക്കത്തിന്റെ മഹാത്മ്യം

അഭിഷേക് ജോസ്
4088, VIII, C, അശോകാ ഹൗസ്

ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും സുന്ദരവും സുഖവും ആയ കാര്യമാണ് ഉറക്കം. ഒരാൾ ഒരു ദിവസം ശരാശരി 7 മണിക്കൂർ ഉറങ്ങണം. ഏറ്റവും കൂടുതൽ ഉറങ്ങുന്നയാൾ ഏറ്റവും സുന്ദരനാകും. എന്റെ പല കൂട്ടുകാരുടേയും പ്രധാന വിനോദമാണ് ഉറക്കം. ഉറക്കത്തിൽ സ്വപ്നം കാണുന്നത് ഒരു നല്ല കാര്യമാണ്. പക്ഷേ ഉറക്കത്തിൽ മൂത്രമൊഴിക്കുന്നത് അത്ര നല്ല കാര്യമല്ല. ഞാൻ ഉറക്കത്തിന്റെ ഒരു ആരാധകനാണ്. അതുകൊണ്ട് ഇനിമുതൽ എല്ലാവരും നന്നായി ഉറങ്ങുമെന്ന് വിചാരിക്കുന്നു. എല്ലാവർക്കും സുഖനിദ്ര നേർന്നുകൊണ്ട് ഞാൻ ചുരുക്കുന്നു.

"ഇരുട്ടിനെ പഴിക്കുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലത് ഒരു മെഴുകുതിരിയെങ്കിലും കത്തിക്കുകയാണ്."

ചൈനീസ് പഴമൊഴി

മോഹിനിയാട്ടത്തിന്റെ ഉൽപത്തിയും ചരിത്രവും

ജിനു. പി.എ.
4250, X. C, രാജാജി

കേരളത്തിന്റെ തനതുകല എന്നവകാശപ്പെടുന്ന ഒരു ദൃശ്യകലാരൂപമാണ് മോഹിനിയാട്ടം. 'മോഹിനിയുടെ ആട്ടം' എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് 'മോഹിനിയാട്ടം' എന്ന പേര് ആ കലയ്ക്ക് ലഭിച്ചത് എന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. എന്തു തന്നെയായാലും മോഹിനിയാട്ടം അതിന്റേതായ ലാസ്യഭംഗി കൊണ്ട് ഏവരുടെയും മനം കവരുന്നു എന്നത് നിസ്തർക്കമായ ഒരു വസ്തുതയാണ്.

മോഹിനിയാട്ടത്തിൽ 'കേരളീയത' നിഴലിച്ചു നിൽക്കുന്നു എന്നത് പ്രത്യക്ഷമായ മറ്റൊരു വസ്തുതയാണ്. കസവുകൊണ്ടുള്ള ഉടയാടകളും കേരളീയമായ തനതു ശൈലിയിൽ നിർമ്മിതങ്ങളായ ഭൂഷകളും ഇതിന് തെളിവാണ്. എന്നാൽ തമിഴ്നാട്ടിൽ ഭൂജാതമായി കേരളത്തിലേക്ക് കുടിയേറിയ ഒരു കലയാണ് മോഹിനിയാട്ടമെന്ന് ഒരു മറുവാദവുമുണ്ട്.

പ്രാചീനകേരളത്തിൽ നിലവിലിരുന്ന 'ദാസിയാട്ടം' എന്ന കലാരൂപത്തിന്റെ നവീനാവിഷ്കാരമാണ് മോഹിനിയാട്ടം. 'ദാസിയാട്ടം' എന്നത് ദാസികൾ ആടിയിരുന്ന നൃത്താരീതിയാണ്. അക്കാലത്ത് 'ദാസികൾ' എന്നതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ സേവ ചെയ്യാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കുലീനകന്യകമാരെയാണ്. നയനമനോഹാരികളായിരുന്ന ഈ പെൺകൊടികൾ നൃത്തസംഗീതാദികളിൽ അതിസമർത്ഥകളായിരുന്നു. മന്നന്മാരുടെയും നാടുവാഴികളുടെയും മറ്റും സഹായം കൊണ്ട് അവർ അല്ലലില്ലാതെ കഴിഞ്ഞുവന്നിരുന്നു.

എന്നാൽ കാലാകാലങ്ങളിൽ സർവ്വതും മാറിമറിഞ്ഞു. ഒരു നൂറ്റാണ്ടു നീണ്ടു നിന്ന ചേര-ചോള യുദ്ധവും അതേ തുടർന്നുണ്ടായ സാമ്പത്തിക ഇടിച്ചിലും ആര്യന്മാർക്ക് സമൂഹത്തിൽ മേൽക്കോയ്മ നേടിക്കൊടുത്തിരുന്നു. ക്ഷേത്രവും അതു സംബന്ധമായ വസ്തുവകകളും ആര്യന്മാരുടെ കീഴിൽ വന്നു. ക്ഷേത്രത്തിൽ സേവ നടത്തിയിരുന്ന ദേവദാസികൾക്കും ഇത് ബാധകമായിരുന്നു. ക്രമേണ ഈ വസ്തുവകകളെല്ലാം ആര്യന്മാർ ദുരുപയോഗം ചെയ്തു; ദേവദാസികളെയും. പിന്നീടുണ്ടായ പോർച്ചുഗീസുകാരുടെ ആക്രമണവും സന്ദർഭത്തെ കൂടുതൽ കലുഷിതമാക്കി. വിദേശികൾ സമൂഹത്തിനുമേൽ ആധിപത്യം നേടിയപ്പോൾ അധികാരികളും പൊതുജനങ്ങളും ഒരുപോലെ കഷ്ടപ്പെട്ടു. ഇത് സാമ്പത്തികമായി ആ സമൂഹത്തെ വീണ്ടും പിടിച്ചുകുലുക്കി. മറ്റു പല കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടും അന്നത്തെ മലയാളി സമൂഹം അധഃപതിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു.

തദവസരത്തിൽ ദേവദാസീസമൂഹത്തിന്റെ സ്ഥിതി കൂടുതൽ ശോചനീയമായി. ഉപജീവനത്തിനായി ദേവദാസികളായിരുന്ന ആട്ടക്കാരികൾ അവരുടെ കലകളെയും അവരെത്തന്നെയും പണയപ്പെടുത്തി. അങ്ങനെ ദേവദാസികൾ മാനുഷദാസികളായി അധഃ-പതിച്ചു. അവരുടെ കലകളുടെ മൂല്യവും തരംതാഴ്ന്നുപോയി. ക്രമേണ ആട്ടക്കാരികളെ സമൂഹം വെറുത്തു. 'ദാസിയാട്ടം' വിലക്കപ്പെട്ടു. പിന്നീട് കാലങ്ങളോളം ആ കല നാമമാത്രമായി ശേഷിച്ചു.

എന്നാൽ സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ കാലത്ത് അദ്ദേഹം പ്രാചീന ദാസിയാട്ടത്തിന്റെ നാട്യഭംഗിയും ഭാവമനോഹാരിതയും മനസ്സിലാക്കി. ആ കലയെ അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. 'ദാസിയാട്ട'ത്തെ പരിഷ്ക്കരിച്ച് അദ്ദേഹം മോഹിനിയാട്ടമാക്കി. ('മോഹിനിയാട്ട'മെന്ന പേര് നൽകിയത് കാർത്തിക തിരുനാളാണെന്നും ഒരു വാദമുണ്ട്.) 'ദാസിയാട്ട'ത്തിലുണ്ടായിരുന്ന പല അശ്ലീല അംശങ്ങളെയും അദ്ദേഹം ഉപേക്ഷിച്ചു. അങ്ങനെ മോഹിനിയാട്ടത്തിന്റെ 'നവയുഗം' തുടങ്ങി. അതിനുശേഷം പല സമർത്ഥരും ആ കലയെ കൈപിടിച്ചുയർത്തി. ശ്രീ. വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോൻ 'കേരള കലാമണ്ഡലം' സ്ഥാപിച്ചതോടെ മോഹിനിയാട്ടം കൂടുതൽ ജനകീയമായി. ശ്രീമതി കലാമണ്ഡലം കല്ല്യാണിക്കുട്ടിയമ്മ തുടങ്ങിയ പല പ്രമുഖരും മോഹിനിയാട്ടത്തെ പരിപോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

പല പ്രതിഭകളും ഇന്നും മോഹിനിയാട്ടത്തെ സജീവമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അന്താരാഷ്ട്രതലത്തിലും ഈ ദൃശ്യകല ശ്രദ്ധ നേടിക്കഴിഞ്ഞു. നാശോന്മുഖമായിരുന്ന ഈ മഹത്കലയെ പൂർവ്വാധികം ഭംഗിയോടെ അവതരിപ്പിച്ചതിൽ നാം പൂർവ്വികരോട് കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്തൊക്കെയായാലും മോഹിനിയാട്ടത്തെ കേരളം കൈവിട്ടിരുന്നെങ്കിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന നഷ്ടം നികത്താൻ പറ്റുമായിരുന്നതല്ല. ഭാഗ്യം കൊണ്ട് അതുണ്ടായില്ല. കേരളീയർ ഭാഗ്യവാന്മാരാണെന്ന് തന്നെ പറയട്ടെ!

പാട്ടു പഠിച്ചു

എം.എസ്. ശരത്
3997, VIII. B, നെഹ്റു ഹൗസ്

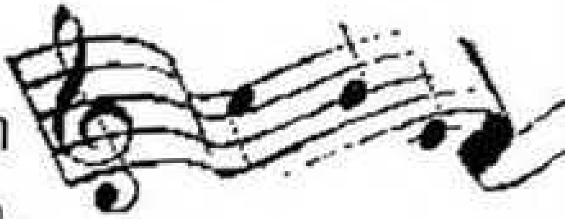

പാട്ടു പഠിച്ചു, പാളയിൽ കെട്ടി
തോട്ടു വരമ്പേ കൊണ്ടു നടന്നു
കൂട്ടുകാർ ചോദിച്ചു, പാട്ടെന്നു പറഞ്ഞു
പാടാൻ പറഞ്ഞിട്ടും, ഇല്ലെന്നു ചൊല്ലി
തമ്പുരാനോടു പരാതി ചൊന്നു, തമ്പുരാൻ വന്നു
തമ്പുരാൻ കണ്ണുരുട്ടി, ഞാനെന്റെ കൈചുരുട്ടി
തമ്പുരാൻ വടിയെടുത്തു, വടികണ്ടു ഞാനോടി
വഴിനീളെ പൊടി പാറി-
പൊടിവീണു തമ്പ്രാന്റെ കണ്ണും പോയി

"കുട്ടികൾ ഭാവിയിലെ ജനങ്ങളല്ല. എന്തെന്നാൽ അവർ ഇപ്പോൾത്തന്നെ ജനങ്ങളാണ്. .... നമ്മുടെ ചിന്തകളുടേയും വികാരങ്ങളുടേയും വിത്തുകൾ കുട്ടികളുടെ ആത്മാക്കളിലുമുണ്ട്."

- കോർസാക്

മാർച്ച്: സ്വപ്നങ്ങളുടെ ബാക്കിപത്രം

അരുൺ. എം
3718, XI C, ശിവജി ഹൗസ്

അവസാനപരീക്ഷയുടെ ചൂടിനും, ഓടിപ്പിടിച്ചുള്ള പഠനത്തിനുമിടയിൽ കിട്ടിയ ഓട്ടോഗ്രാഫ് ബുക്ക് എഴുതാനായി വാങ്ങുമ്പോൾ, "ശ്ശോ, ഇതൊന്നും വേണ്ടായിരുന്നു. സമയമില്ലേ!" എന്നൊരു സ്ഥിരം കമന്റോടുകൂടി താളുകൾ മറിച്ചു നോക്കി. ഇപ്പോൾതന്നെ എഴുതിതരാമല്ലോ എന്നു കരുതി പേനയെടുത്തപ്പോഴാണ് എന്ത് എഴുതും എന്ന ചിന്ത ചോദ്യചിഹ്നം പോലെ മുന്നിൽ തെളിഞ്ഞുവന്നത്.

അതെ, ഒരു മാർച്ചുകൂടി കടന്നു പോകുകയാണ്. ഒപ്പം പലരുടേയും വിദ്യാലയജീവിതവും. അതിൽ ഒരുവൻ ഞാൻ തന്നെയാണെന്ന വാസ്തവം ഒരു ഞെട്ടലോടെ മനസ്സിൽ കടന്നുവന്നു. ഒന്നാലോചിച്ചപ്പോൾ മനസ്സിലായി വേർപാട് എത്ര വേദനാജനകമായ ഒന്നാണെന്ന്. ആറാം ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കാനെത്തിയ ആദ്യദിനങ്ങളിൽ, ദൈവമേ, ഇവിടെ നിന്നൊന്നിറങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ! എന്ന് കരുതിയ നിമിഷങ്ങളെ, ഒരു ചെറുചിരിയോടെ മനസ്സിൽ ഓർത്തു.

പിന്നീട് ദിനങ്ങൾ, ആഴ്ചകളും മാസങ്ങളും, വർഷങ്ങളുമായി കടന്നു പോയപ്പോൾ, അവയെല്ലാം എണ്ണാൻ ഞാൻ മറന്നിരുന്നു. ഇന്ന് ഈ മഹത്‌വിദ്യാലയത്തിന്റെ പടികളിറങ്ങാൻ അധികദിനങ്ങൾ ഇല്ല എന്ന സത്യം ഉൾക്കൊള്ളാൻ എന്നെപ്പോലെ തന്നെ, എന്റെ സഹപാഠികളിൽ പലർക്കും കഴിയുന്നില്ല. കഴിഞ്ഞുപോയ ദിനങ്ങളും, കടന്നുവന്ന വഴികളും, പെയ്യാൻ വിതുമ്പി നിൽക്കുന്ന കാർമേഘങ്ങൾ പോലെ മനസ്സിൽ ഉരുണ്ടു കൂടുന്നു. ഏതു നിമിഷത്തിൽ വേണമെങ്കിലും അത് പെയ്തിറങ്ങിയേക്കാം. വരാനിരിക്കുന്ന വേനലിന്റെ കാഠിന്യത്തെക്കുറിച്ച് മുന്നറിയിപ്പ് നൽകാൻ എന്നവണ്ണം സൂര്യൻ പതിവിലും ഏറെ ജ്വലിച്ചു നിൽക്കുന്നു.

സന്തോഷത്തിന്റേയും സൗഹൃദങ്ങളുടേയും ഇടയിൽ പൊഴിഞ്ഞുപോയ ദിനങ്ങൾ... എത്ര മാധുര്യമുള്ളവയായിരുന്നുവെന്ന് ഇന്ന് തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുന്നു. സമയമായി കൂട്ടുകാരാ... നമുക്ക് പിരിയാൻ സമയമായി.

ഭാഷയുടെ അവ്യക്തതയിൽ വാക്കുകൾ നോക്കുകളാകുന്നു. ഉരുവിടുന്ന ഓരോ വാക്കിനും, അർത്ഥം പലതാകുന്നു. അപ്പോഴും നിശ്ശബ്ദമായി, ഹൃദയത്തിൽ വിരഹത്തിന്റെ വീർപ്പുമുട്ടലുമായി, മാർച്ച് അതിന്റെ യാത്ര തുടരുകയാണ്. ഈ പകലുകൾ തീരരുതേ എന്നറിയാതെ പ്രാർത്ഥിച്ചു പോകുന്നു.

സൗഹൃദങ്ങളുടേയും, അൽപ്പസ്വൽപ്പം പ്രണയങ്ങളുടെയും പറ്റിയ അബദ്ധങ്ങളുടെയും കാട്ടിക്കൂട്ടിയ വേലത്തരങ്ങളുടെയും എല്ലാം ഓർമ്മ മനസ്സിൽ തിക്കിത്തിരക്കുന്നു. ചെറിയ ഇലയനക്കത്തിൽ പോലും വിരഹത്തിന്റെ വേദന! ഒഴിഞ്ഞ പരേഡ് ഗ്രൗണ്ട്. എന്തിനെല്ലാം സാക്ഷിയായിട്ടുള്ള ഒന്നാണത്. ഇനി അൽപ്പദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അത് വർണ്ണാഭമായി തീരും. പാസ്സിങ്ങ് ഔട്ട് പരേഡിനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പ് തകൃതിയായി ഒരു വശത്ത് നടക്കുന്നു. ആരും ആരോടും ഒന്നും പറയുന്നില്ല. എങ്കിലും, എല്ലാവരുടെയും കണ്ണുകളിലെ നനവ് തിരിച്ചറിയാൻ ബുദ്ധിമുട്ടൊന്നുമില്ല. തങ്ങളുടെ കണ്ണുകളെ ഈറനണിയിക്കാൻ ആരും തുനിയുന്നില്ല എന്നേയുള്ളൂ. ഹൃദയങ്ങൾ ഇരുമ്പുപൂട്ടാൽ എന്നെന്നേക്കുമായി ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഖനനം ചെയ്തെടുത്ത മനസ്സുമായി നാം പല വഴി പിരിയുന്നു, ജീവിതത്തിന്റെ തിരക്കു പിടിച്ച ഓട്ടത്തിനിടയിൽ വീണ്ടും കാണാം എന്ന വിശ്വാസത്തോടെ.

"നീയെന്താടാ, ഇവിടെയിരുന്ന് ആലോചിക്കുന്നത്? ആരെയാ. ങ്ങേ?"

ബബ്ലുവാണ്. സമയം കുറെയായിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഏതോ ഒരു ലോകത്തായിരുന്നു. കൈയിൽ തുറന്നുവച്ച ഓട്ടോഗ്രാഫ്. ചായയ്ക്കായി മെസ്സിലേക്ക് നടക്കുന്നതിനു മുമ്പായി, ഒരൊഴിഞ്ഞ താളിൽ ഞാനും കുറിച്ചിട്ടു,

"ഓർക്കുക, വല്ലപ്പോഴും....."

"ശാന്തേ മറക്കാം
നമുക്കല്പമാത്രകളെങ്കിലും സ്വന്തമാക്കാം
ഈ ചെറുമുറ്റത്തിരുന്നീ വിശാലമാം
വിണ്ണിന്റെ ഭംഗികളൊന്നിച്ചു പങ്കിടാം."

'ശാന്ത' — കടമ്മനിട്ട രാമകൃഷ്ണൻ

കേരളത്തിൽ ആദ്യം

സമ്പാദകൻ : അനൂപ് ആന്റണി
4257, VI. B, വി.കെ.കെ.എം. ഹൗസ്

ആദ്യത്തെ മുഖ്യമന്ത്രി	–	ഇ.എം.എസ് നമ്പൂതിരിപ്പാട്
ആദ്യത്തെ ഗവർണർ	–	ബി. രാമകൃഷ്ണ റാവു
ആദ്യത്തെ സ്പീക്കർ	–	ആർ. ശങ്കരനാരായണൻ തമ്പി
ആദ്യത്തെ വനിതാമന്ത്രി	–	കെ.ആർ. ഗൗരിയമ്മ
ആദ്യത്തെ ഉപമുഖ്യമന്ത്രി	–	ആർ. ശങ്കർ
ആദ്യത്തെ പ്രസ്	–	വൈപ്പിൻകോട്ടയിലെ ജസ്യൂട്ട് പ്രസ്
ആദ്യത്തെ പത്രം	–	രാജ്യസമാചാരം
ആദ്യത്തെ ഗ്രന്ഥശാല	–	തിരുവനന്തപുരം പബ്ലിക്ക് ലൈബ്രറി
ആദ്യത്തെ ബാങ്ക്	–	നെടുങ്ങാടി ബാങ്ക് (കോഴിക്കോട്)
ആദ്യത്തെ സിനിമ	–	വിഗതകുമാരൻ
ആദ്യത്തെ കോളേജ്	–	സി.എം.എസ് കോളേജ്, നെട്ടയം
ആദ്യത്തെ ശബ്ദചിത്രം	–	ബാലൻ

"ഒരച്ഛനമ്മയ്ക്കു പിറന്ന മക്കൾ
ഓർത്താലൊരൊറ്റത്തറവാട്ടുകാർ നാം
നാഥന്റെ മുറ്റത്തു വിളഞ്ഞിടുന്ന
നൻമുന്തിരിക്കൊത്തു മനുഷ്യവർഗ്ഗം"

'സുഖം സുഖം' — ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ

വാണിജ്യവത്ക്കരിക്കപ്പെടുന്ന കായികരംഗം

മനു ജോർജ്ജ്, 3937, X. A

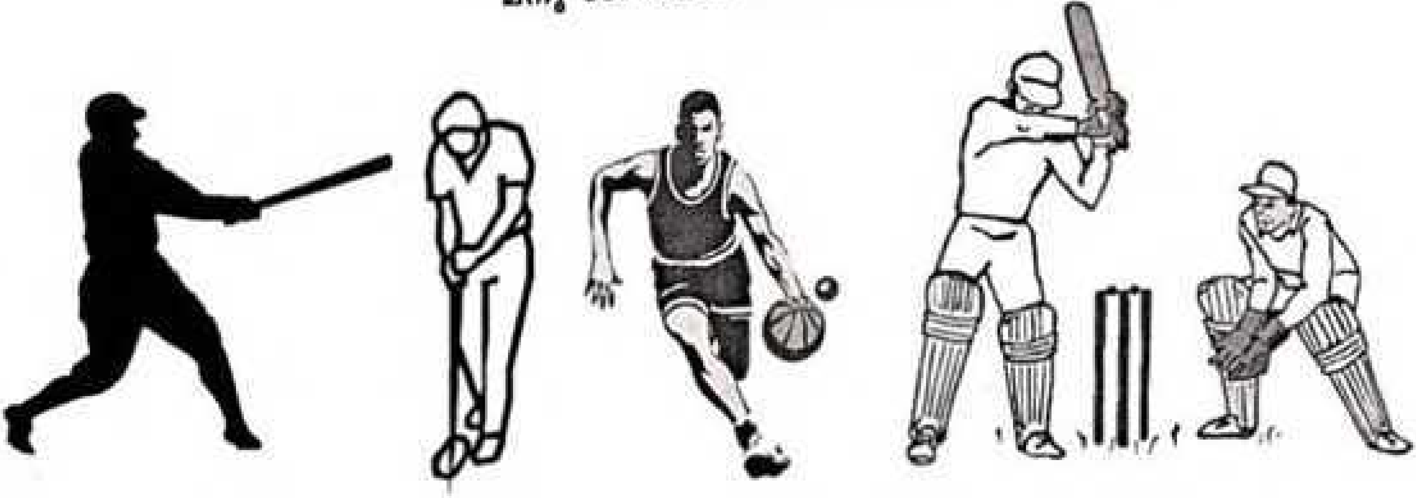

കായിക മാമാങ്കങ്ങളുടെ കാലമാണിത്. പോയ അദ്ധ്യയനവർഷത്തിൽ തന്നെ അത്തരം രണ്ട് മഹാമേളകൾ ആരവങ്ങളുയർത്തി കടന്നുപോയി. 2002 മെയ്-ജൂൺ മാസങ്ങളിൽ നടന്ന ലോകകപ്പ് ഫുട്ബോളും മാർച്ചിൽ നടന്ന ലോകകപ്പ് ക്രിക്കറ്റും കലാലയങ്ങളിലും സജീവ ചലനങ്ങളുണ്ടാക്കി. നാം പിന്തുണയ്ക്കുന്ന ടീമുകളുടെ ജയപരാജയങ്ങൾ നമ്മെയും സന്തോഷഭരിതരാക്കി.

ലോകമാധ്യമങ്ങൾ ഏറെ കൊട്ടിഘോഷിച്ച് ആർഭാടപൂർണ്ണമാക്കിയ ആ ദിനങ്ങളിലെ ചില സംഭവവികാസങ്ങൾ സവിശേഷ പരിഗണന അർഹിക്കുന്നു. നിലവിലുള്ള ചാമ്പ്യൻമാർ എന്ന ഖ്യാതിയുമായി കഴിഞ്ഞ തവണത്തെ ലോകകപ്പ് ഫുട്ബോളിനെത്തിയ ഫ്രാൻസ്, ആദ്യറൗണ്ടിൽ തന്നെ കടപുഴകി വീണു. ലോകനിലവാരമുള്ള ഒരുപറ്റം കളിക്കാരുണ്ടായിട്ടും പ്രാഥമിക റൗണ്ടിൽ തപ്പിതടഞ്ഞ ഇന്ത്യ പിന്നീട് തുടർച്ചയായ ജയങ്ങളോടെ ലോകകപ്പ് ക്രിക്കറ്റിന്റെ ഫൈനലിൽ കുതിച്ചെത്തി.

കഴിഞ്ഞ തവണ ഫുട്ബോൾ ലോകകപ്പ് ഉയർത്തിയ ബ്രസീൽ അതിനു മുൻപ് നടന്ന ലോകകപ്പ് ഒരിക്കലും മറക്കാനിടയില്ല

അവരുടെ താരജേതാവ് റൊണാൾഡോ ഫൈനലിന്റെ തലേന്നുണ്ടായ ചുഴലിബാധയെ തുടർന്ന് ഒരു നിഴലായി ഫൈനലിൽ അലഞ്ഞതും ആ ലോകകപ്പ് ഫൈനലിൽ അടിയറ പറയേണ്ടിവന്നതും അവർ എങ്ങനെ മറക്കാനാണ്?

അത്‌ലറ്റിക് ചരിത്രത്തിലെ മായാത്ത പൊട്ടാണ് ബെൻ ജോൺസൺ. ഉത്തേജക മരുന്ന് പരിശോധനയിൽ പരാജയപ്പെട്ട ജോൺസന്റെ സ്വർണ്ണം അന്നത്തെ രണ്ടാം സ്ഥാനക്കാരനായിരുന്ന കാൾ ലൂയിസിനാണ് ലഭിച്ചത്. അതേ കാൾ ലൂയിസും ഉത്തേജ ഔഷധങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുവെന്ന് വെളിപ്പെട്ടിട്ട് അധികനാളുകളായില്ല. ലോകത്തെമ്പാടും ധാരാളം അത്‌ലറ്റുകൾ അനുദിനമെന്നോണം ഉത്തേജകമരുന്നു പരിശോധനയിൽ കുടുങ്ങുന്ന വാർത്തകൾ നാം വായിക്കാറുണ്ട്.

കൗമാരപ്രതിഭകൾ അരങ്ങ് തകർക്കുന്ന രംഗമാണ് പ്രൊഫഷണൽ ടെന്നീസ്. ഇവിടെ ഏറെ ശ്രദ്ധേയമാകുന്നത് മാതാപിതാക്കളുടെ അമിതമായ ഇടപെടൽ മൂലം സമ്മർദ്ദം അനുഭവിക്കുന്ന താരങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള വാർത്തകളാണ്. കഴിഞ്ഞ വർഷത്തെ വിംബിൾഡൺ ടെന്നീസ് ചാമ്പ്യൻഷിപ്പിൽ ആദ്യറൗണ്ടിൽ തന്നെ പുറത്തായ കഴിഞ്ഞ വർഷത്തെ ചാമ്പ്യൻ ലെയ്ട്ടൺ ഹെവിയിറ്റ്, വില്യം സഹോദരിമാരായ വീനസും സെറീനയും, യെലേന ഡോക്കിറ്റ്സ് തുടങ്ങിയവർ ഈ നിരയിലെ പ്രമുഖരാണ്.

വിജയത്തിനായുള്ള അമിതാഗ്രഹത്താൽ എതിരാളികളെ പരിക്കേൽപ്പിക്കുകയോ കൊല്ലുകയോ പോലും ചെയ്യുന്ന സംഭവങ്ങൾ നാം കേൾക്കാറുണ്ട്. കുറച്ചു നാളുകൾക്ക് മുൻപ് മൈക്ക് ടൈസനും, ഇവാൻഡർ ഹോളിഫീൽഡും തമ്മിൽ നടന്ന ബോക്സിംഗിനിടയിൽ ടൈസൺ ഹോളിഫീൽഡിന്റെ ചെവി കടിച്ചു പറിച്ചെടുത്തു. ഏറ്റവും അടുത്ത കാലത്തായി തെക്കുപടിഞ്ഞാറൻ ഇറാനിൽ ഒരു ഫുട്ബോൾ മത്സരത്തിൽ ഗോളടിച്ച കളിക്കാരനെ എതിർ ടീമിലെ പ്രതിരോധനിരക്കാരിൽ ഒരാൾ ഇടിച്ചുകൊന്നു. അസുഖം വകവയ്ക്കാതെ കളിച്ച് ഈ വർഷത്തെ കോൺഫെഡറേഷൻ കപ്പ് സെമിഫൈനലിൽ കുഴഞ്ഞുവീണു മരിച്ച ജോർജ്ജ് വിവിയൻ ഫേ എന്ന കാമറൂൺ കളിക്കാരനേയും ഇവിടെ ഓർക്കാവുന്നതാണ്.

ആഴ്ചകളോളം പത്രത്താളുകളിൽ നിറഞ്ഞുനിന്ന ഒരു സംഭവമായിരുന്നു ഇംഗ്ലണ്ട് ഫുട്ബോൾ ടീം ക്യാപ്റ്റനും മിഡ്ഫീൽഡറുമായ ഡേബിഡ് ബേക്കാമിന്റെ 'ക്ലബ് മാറ്റം'. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈമാറ്റതുകയും പ്രതിഫലവും മറ്റു വരുമാനമാർഗ്ഗങ്ങളും കേട്ട് സാധാരണക്കാർ അമ്പരക്കുന്നു. അനേകം കോടികളുടെ കരാർതുകകളും കൈമാറ്റ വ്യവസ്ഥകളും പരസ്യക്കരാറുമെല്ലാം ചില കളിക്കാരെ 'കുട്ടിദൈവ'ങ്ങളാക്കി മാറ്റിയിരിക്കുന്നു.

ഇന്ത്യൻ ക്രിക്കറ്റ് ടീമധികൃതരും അന്താരാഷ്ട്ര ക്രിക്കറ്റ് കൗൺസിലുമായി നടത്തിയ പരസ്യക്കരാറിനെ സംബന്ധിക്കുന്ന തർക്കങ്ങളും ഏറെ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചു പറ്റി. ലോകകപ്പിൽ ഒരു കളി പോലും കളിക്കാതെ മൂന്ന് ഇന്ത്യൻ ക്രിക്കറ്റ് കളിക്കാർക്ക് 67

ലക്ഷം രൂപയോളം പ്രതിഫലം ലഭിച്ച വാർത്തയും നാമറിഞ്ഞു.

കായികരംഗത്ത് കാണുന്ന ഇത്തരം പ്രവണതകളുടെ അടിവേര് അന്വേഷിച്ചിറങ്ങുമ്പോൾ നാം എത്തിച്ചേരുന്നത് ഒരു വാക്കിലാണ്, വാണിജ്യവത്ക്കരണം.

വാണിജ്യവത്ക്കരണത്തിന്റെ സമ്മർദ്ദവും തത്ഫലമായുളവാകുന്ന കടുത്ത മാനസികസംഘർഷവും ചേർന്ന് ഇന്ന് കായികലോകത്തെ ഒരു അപകടകരമായ ദശാസന്ധിയിലാണ് നാം എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നത്. ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെ നീരാളിപ്പിടിയിൽ കായികരംഗവും അമർന്നു കഴിഞ്ഞു. ഒളിമ്പിക്സിനും ലോകകപ്പുകൾക്കും ചാമ്പ്യൻഷിപ്പുകൾക്കുമെല്ലാം തനിമ നഷ്ടപ്പെടുമ്പോൾ ഒരു പരിഹാരമാർഗ്ഗം പോലും വെളിപ്പെടുകില്ലേ? കുറഞ്ഞ പക്ഷം എന്താണ് സംഭവിക്കുന്നതെന്ന് ഒരവബോധമെങ്കിലും കായികതാരങ്ങൾക്കും സംഘാടകർക്കും കായികപ്രേമികൾക്കും ഉണ്ടാകില്ലേ? പ്രതീക്ഷയോടെ നമുക്ക് പ്രയത്നിക്കാം, കാത്തിരിക്കാം.

"ശരിയായ വിദ്യാഭ്യാസം പഠിതാക്കളുടെ ഏറ്റവും നല്ല കഴിവുകൾ പുറത്തുകൊണ്ടു വരികയാണ്. ക്രമവിരുദ്ധവും അനാവശ്യവുമായ വിവരങ്ങൾ കുട്ടികളുടെ തലയിൽ കൂമ്പാരം കൂട്ടിയതുകൊണ്ടിത് സാധ്യമാവുകയില്ല. അവരുടെ എല്ലാ വ്യക്തിത്വങ്ങളേയും ഞെക്കി ഞെരുക്കി അവരെ വെറും യന്ത്രങ്ങളാക്കുന്ന ഒരു മഹാഭാരമാണത്.

ഗാന്ധിജി

शेखर जोशी:
नयी कहानी का अलग व्यक्तित्व

श्री. जॉर्ज. पि.ऐ., हिन्दी विभागाध्यक्ष

हिन्दी कहानी-साहित्य के विकास में 'नयी कहानी' का योगदान विभिन्न संदर्भों में महत्वपूर्ण है। कहानी के कथ्यगत और शिल्पगत पहलुओं में इतनी सृजनात्मक विभिन्नता इसके पहले की कहानी में प्रायः नहीं के बराबर है। 'नयी कहानी' ने ऐसे महान कहानीकारों को जन्म दिया, जिन्होंने अपने रचनात्मक उपलब्धियों से उसे सब से संपन्न कहानी युग बना दिया है। इसके बावजूद इन कहानीकारों ने अपने युग की माँगों के अनुरूप कहानियों में मौलिकता भी दर्शायी है। 'नयी कहानी' के दौर में कम से कम अमरकांत और शेखर जोशी इस वर्ग में आते हैं।

शेखर जोशी 'नयी कहानी' के रचनाकारों की उस श्रेणी में आते हैं, जिनकी कहानियों में प्रेमचंद की विरासत साफ स्पष्ट है।

जोशी की कहानियों का सीधा संबंध अक्सर भारतीय मध्यवर्ग से है। स्वतन्त्रतापूर्व हिन्दी कहानी की पृष्टभूमि एवं सामाजिक व्यवस्था एकदम भिन्न थी। सामन्तवादी युग में समाज के एक छोर पर सामंत एवं दूसरे छोर पर कृषक थे। इन के बीच में मध्यवर्ग होते थे। भारतीय मध्यवर्ग का उदय सामन्ती क्रोडे के हुआ पर उसका विकास पूंजीवादी व्यवस्था में हुआ। उन्नीसवीं शताब्दी के अंत में तथा बीसवीं शताब्दी के आरंभ में राजाराम मोहनराय, स्वामी दयानन्द सरस्वती, रामकृष्ण परमहंस, स्वामी विवेकानन्द, महादेव गोविन्द रनाडे आदि महापुरुषों के व्यक्तित्व ने भारतीय मध्यवर्ग में आत्मविश्वास उत्पन्न किया था।

मुगल शासन से शुर- होकर अंग्रेज़ी सभ्यता में विकसित मध्यवर्ग, भारतीय समाज के अभिन्न अंग है। अंग्रेज़ों के आगमन का प्रभाव भारत की अर्थव्यवस्था पर ही नहीं अपितु भारत के सामाजिक, राजनैतिक और सांस्कृतिक पक्ष पर गहरा प्रभाव डाला है। पाश्चात्य संस्कृति से भारतीय मध्यवर्ग आकर्षित थे और उनके रहन-सहन को अपनाने की अदम्य इच्छा उनमें होती थी। अंग्रेज़ों ने अपने शासन की जड़ों को मज़बूत करने के लिए नयी अंग्रेज़ी शिक्षा-पद्धती की स्थापना की जिस से पाश्चात्य विचारों तथा दर्शनों का ज्ञान प्राप्त करने का अवसर विशेषकर नवयुवकों को हुआ। अंग्रेज़ी साहित्य ने भी भारतीय जनता में स्वाधीनता की भावना पैदा की। अंग्रेज़ी शिक्षा ने भारतीयों को स्वतन्त्रता, समानता तथा बन्धुता की भावना जैसे विचारों की जानकारी प्रदान की।

स्वतन्त्रता के बाद भारतवर्ष का, हिन्दी क्षेत्र का विकास तीव्र गति से होने लगा। महात्मागांधी के पदार्पण से भारतीय मध्यवर्ग में विचित्र स्फूर्ति आ गयी। हिन्दी कथा साहित्य पूर्णत: गांधीजी के व्यक्तित्व से प्रभावित थे। सन् 1947 में अंग्रेज़ साम्राज्यवाद शासकों के भारत छोड़ने पर प्रत्यक्ष रूप से विदेशी साम्राज्यवादी शासन का

अंत हो गया था। देश के शासन का भार जवहरलाल नेहरू के नेतृत्व में आ गया। विभाजन ने देश की समस्त व्यवस्था को अस्त-व्यस्त कर दिया। साम्प्रदायिक देशों से उत्पन्न विभीषिका ने हज़ारों परिवारों को अनाथ और शरणार्थी बना लिया था। शरणार्थियों को आश्रय देना सरकार के लिए सबसे बड़ी समस्या हो गयी थी। पाकिस्तान से भारत में आये उच्चवर्ग के लोगों को भारत में मध्यवर्गीय स्टाट्स भी नहीं मिली। मध्यवर्ग के लोग निम्न वर्ग के साथ काम करके अपनी हैसियत को बनाये रखे। विभाजन ने देश की आर्थिक व्यवस्था पर बड़ा प्रभाव डाला।

स्वतन्त्रता के पश्चात् भारत सरकार ने औद्योगीकरण पर अधिक बल दिया। भारत ने अपनी दूसरी पंचवर्षीय योजना में औद्योगिक विकास को तेज़ बनाने के लिए अनेक कार्यक्रम किये। लेकिन प्रशिक्षित एवं कुशल श्रमिकों का अभाव औद्योगिक विकास को तीव्र बनाने में बाधा बनायी। देश की जनसंख्या भी निरंतर बढ़ती रही। योजनाओं में गरीबी, बेकारी आदि तात्कालिक उपचार न होने के कारण देश की आर्थिक व्यवस्था में सुधार न ला पाया। रोज़गारी की समस्यायें भी बढ़ने लगी। सरकार की अधिकांश योजनाएं विदेशी राष्ट्रों के साधनों पर निर्भर थी। देश के प्राकृतिक साधनों के उचित उपयोग न करने के कारण ये योजनाएँ कम व्यावहारिक रही।

स्वाधीनता प्राप्ति के बाद गाँव और शहरों में शिक्षा का जो तीव्र प्रसार हुआ उसने शिक्षित नवयुवकों को रोज़ी-रोटी की तलाश और बेहत्तर जीवन जीने की सुविधाओं की ओर आकर्षित किया। शिक्षित और अशिक्षित लोग नगरों की ओर चलाने लगे। इसलिए नगर का जीवन उनके लिए महत्वपूर्ण हो गया। शहरी संस्कृति से संपर्क होने से उनके विचार में भी बड़ा परिवर्तन आया। नगरीय जीवन की विशेषताएँ, कृत्रिमता, यान्त्रिकता, संवेदनहीनता आदि उन में संत्रास, कुण्डा, तनाव, व्यर्थता बोध, परायापन, रिक्तता, ऊब, पीड़ा, एकरसता आदि भर दिये।

गाँव के राजनीतिक परिदृश्य में भी आज़ादी के बाद सहसा परिवर्तन हुआ। राजनीति का लाभ पूँजीपति वर्ग और उनके साथ जुड़े हुए लोगों को हुआ। प्रथम पंचवर्षीय योजनाकाल में ही सरकार ने भूमि संबंधी नीति में परिवर्तन कर देश की ग्रामीण सामाजिक - आर्थिक जीवन में परिवर्तन की नवीन दिशाएँ प्रारंभ की। विनोबाजी द्वारा प्रारंभ किये भूदान, संपत्तिदान, श्रमदान, ग्रामदान आदि कार्यक्रमों ने गाँव के सामाजिक और आर्थिक प्रगति में सहयोग प्रदान किया। ग्रामीण क्षेत्रों के विकास के लिए अनेक योजनाएँ बनायी थीं। कृषि के साथ-साथ ग्रामीण यातायात, शिक्षा, स्वास्थ्य एवं सफाई आदि पर सरकार ने अनेक योजनाएँ बनायीं। गाँवों में प्राथमिक, माध्यमिक शिक्षा की व्यवस्था की गयी। उच्च शिक्षा के लिए ग्राम-विश्वविद्यालय की स्थापना की गयी। स्त्री शिक्षा को अधिक महत्व दिया गया। शिक्षित और कामकाजी महिला का उदय हुआ। स्त्री-पुरुष के संबंधों पर भी परिवर्तन आने लगे।

स्वातन्त्र्योत्तर हिन्दी कहानीकारों को यदि हम वर्गीय दृष्टि से देखें तो सहज ही इस नतीजे पर पहुँचते हैं कि अधिकांश कहानीकार मध्यवर्ग से आये हैं। इसलिए उनकी लेखनी मध्यवर्ग के व्यक्ति की मानसिकता को कहानी में स्थापित करनें में अधिक रही है, तथा उनका मध्यवर्ग का चित्रण बहुत प्रामाणिक तथा यथार्थवादी रहा है। स्वतन्त्र होने के साथ ही देश में क्रांतिकारी परिवर्तनों की चेतना प्रारंभ हुई तथा देश ने नये जीवन की धारा में प्रवेश किया। लेकिन विभाजन ने देश में सांप्रदायिकता के दंगे फूटने लगे। राजनीतिक तथा संस्कृति के स्तर पर होनेवाले द्रुत परिवर्तनों ने भारतीय साहित्य को एक नया मोड़ दिया तथा स्वातन्त्र्योत्तर काल में हम हिन्दी कहानी में बोध का नया स्वर पाते हैं। स्वतन्त्रता प्राप्ति के बाद जन जीवन में

अनेक अंतर्विरोध दिखाई देने लगे। स्वतंत्रता से हमारा मोहभंग हुआ। मूल्यों के मोहभंग की इस स्थिति में मध्यवर्गीय कहानीकार रचनात्मक स्तर पर अधिक सक्रिय हुआ। हिन्दी कहानी का विकास बहुत तीव्र गति से हुआ। बदलती हुई परिस्थितियों में जैनेन्द्र, अज्ञेय, इलाचन्द्र जोशी जैसे पुरानी पीढ़ी के कहानीकार समय-बोध को झेलने में असमर्थ रहे इसलिए वे रचनात्मक स्तर पर सामाजिक दायित्वबोध का परिचय दिया। कहानी के क्षितिज पर नितांत एक नयी पीढ़ी का उदय हुआ जिसने कहानी लिखना ही स्वातन्त्र्योत्तर काल में प्रारंभ किया था। इसी समय 'संकेत', 'निकर्ष', 'हंस' आदि पत्रिकाएँ भी निकली जिन में जहाँ लक्ष्मी कैद है (राजेन्द्रयादव), परिंदे (निर्मल वर्मा), बदबू (शेखर जोशी) डर से बिछुडी (कृष्णा सोबती), आदि (मोहन राकेश) जैसी प्रसिद्ध कहानियाँ छापकर आयी थीं।

नयी कहानी के आन्दोलन के साथ-साथ ही नगर बोध और ग्राम बोध का विवाद भी शुरू हुआ। नयी कहानी पर महानगरीय जीवन की अतिव्यस्तता और संवेदनशून्यता का दबाव पड़ा। जो कहानीकार 1950-55 में गाँव या कस्बे से दिल्ली, बंबई, कलकत्ता जैसे नगरों में आकर रहने लगे उन्हें जीविका की तलाश में इधर उधर भटकना पडा। उनका मन और मानसिकता इस नये परिवेश को सहज रूप में अपना नहीं पाये। इस लिए नयी कहानी के कहानीकार जीवन मूल्यों में आये परिवर्तनों, संबंधों के खोखलेपन आदि को अपनी कहानियों में चित्रित करने लगे।

शहर की ज़िन्दगी से दूर हटकर गाँव के कहानीकारों नें गाँव के भावपूर्ण जीवन की ओर दृष्टिपात किया। ग्रामांचल की कहानियों में जीवन यथार्थ की सहज अभिव्यक्ति है। उनका उद्देश्य गाँव के जन जीवन के यथार्थ संघर्ष, अनुभव और मानवीय संबंधों की अभिव्यक्ति है। रचनाकार के रूप में उनके सामने समस्या इस अभिव्यक्ति को अधिक प्रामाणिक और प्रभावशाली बनाने की है। जनजीवन की यथार्थ और प्रामाणिक अभिव्यक्ति के लिए नये कहानीकारों ने उस यथार्थ और अनुभव संसार से अभिन्न रूप से जुडी भाषा का सहारा लिया है। ग्रामांचल की प्रकृति, जनजीवन और लोकसंस्कृति का चित्रण उन नवयुवक रचनाकारों ने लिखा जो रहनेवाले तो ग्रामीण अंचलों के थे परंतु पढ़ाई या नौकरी के लिए नगरों में आ गए थे। नगरों के नये जीवन एवं वातावरण में आकर ग्रामांचलों की प्रकृति और संस्कृति, संस्मरण आदि के चित्रण करने में स्वाभाविकता थी। इसलिए ही मार्कण्डेय का हंसा (हंसा जाई अकेला) शिवप्रसादसिंह के भैरों पांडे (कर्मनाश की हार) शेखर जोशी के गुसाई और लछमा (कोसी का घटवार) रेणु के पंचकौडी मिरंदकिया (रस प्रिया) आदि सफल पात्र नयी कहानी की दौर में उभर आये।

प्रेमचंद युग की और प्रेमतन्दोत्तर युग की कहानियों में शिल्प के विभिन्न स्तरों पर भिन्नता थी, उसी तरह स्वातन्त्र्योत्तर युग की कहानियों में जिसे 'नयी कहानी' कहा जाता है शिल्प के सभी पुराने ढाँचे टूट गये हैं और 'नयी कहानी' ने अपनेलिए कहानी के नये ढाँचे का आविष्कार किया है। शिल्प तथा भाषा के स्तर पर 'नयी कहानी' बहुत संपन्न और समृद्ध हुई। नयी कहानी में कथावस्तु, चरित्रचित्रण, वातावरण आदि बातें पीछे पड जाती है। नयी कहानी में स्थूल घटनाओं की अपेक्षा, घटना के मनोजगत पर पडनेवाले प्रभाव का चित्रण अधिक होता है। कहानी का कहानीपन कहानी के किसी तत्व पर आधारित नहीं है। नयी कहानी प्रतीकात्मकता, बिम्बात्मकता, रेखाचित्र, डायरी, संस्मरण, फ्लेशबाक आदि को अपने में समेटती है। आंचलिक और अंग्रेज़ी शब्दों का प्रयोग अधिक हो गया है। नयी कहानी में शिल्प के क्षेत्र में जितना वैविद्य मिलता है, उतना अन्य किसी विधा में नहीं।

शेखर जोशी स्वयं एक मध्यवर्गीय होने के नाते उस वर्ग की खूबियों और खामियों से खूब परिचित हैं। भारत में, स्वाधीनता के बाद मध्यवर्ग को, तेज़ गति से हुए सामाजिक परिवर्तन की संक्रमण-शीलता का सब से बड़ा शिकार होना पड़ा। इन परिवर्तनों इस वर्ग के व्यक्ति की ज़िन्दगी के अन्दरूनी धड़कनों को बेहद झकझोर कर दिया है। इस के परिणामस्वरूप उनकी मानसिकता में कई महत्वपूर्ण मोड़ आये, जिनको जोशी ने यथातथ अपनी कहानियों में खींचा है। उनकी कहानियों का अध्ययन करने से स्पष्ट हो जाएगा कि इस मध्यवर्गीय विडंबना के पीछे कई कारण है। उन में पहला है वैज्ञानिकता पर केन्द्रित यन्त्र सभ्यता। इस यन्त्रसभ्यता की बढ़ती गति में हमारे जीवन दृष्टियों को जीवन मूल्यों का दर्जा दिया। मूल्य संक्रमण की इस विभीषिका को जोशी ने मध्यवर्ग के परिचित चरित्रों के सहारे अपनी कहानियों में उभारा है। ऐसी कहानियों को यथासंभव वास्तविकता की नज़दीक लाने की कोशिश उन्होंने की है। जिस में उनके स्वानुभवों ने बड़ी हद तक मदद दी है।

शेखर जोशी एक खास अर्थ में आंचलिक कहानीकार है। खास अर्थ में इसलिए है कि वे आंचलिक कहानीकारों की तथाकथित परंपरा में नहीं आते हैं। उनकी भिन्नता असंदिग्ध है। उसी प्रकार कस्बे का कहानीकार कहना भी उनकी रचना धर्मिका को संकुचित दायरे में रखना होगा। दरअसल जोशी की कहानियाँ आंचलिकता और ग्रामीणता के संधि-स्थल की कहानियाँ हैं। उनके अधिकांश पात्र गाँव या कस्बे के हैं, लेकिन मात्र इसके कारण ऐसी कहानियों की तुलना प्रेमचंद की ग्रामीण कहानियों में उन पात्रों के जीवन संघर्ष के आन्तरिक पहलुओं को ही प्रमुखता दी गयी है। ऐसी कहानियाँ आँचलिक इसलिए नहीं है कि आंचलिकता की व्याकरणिक सूक्ष्मताएँ इन में विरले ही मिलती है। ऐसा कहा जा सकता है कि जोशी की इस वर्ग की कहानियों का परिवेश और पात्र यद्यपि ग्रमांचल से संबंध है, तथापि नगर-सभ्यता का प्रत्यक्ष और परोक्ष प्रभाव उनकी कहानियों की ग्रामीणता पर परिलक्षित है। शहरीकरण, औद्योगीकरण जैसी महानगरीय सभ्यताओं के आगमन ने जिस प्रकार ग्रामीणता और ग्रामीण चरित्रों की मूल्यगत भावनाओं विद्रूप बना दिया है, इसका प्रमाण उनकी ग्रामीण परिवेश पर आधारित कहानियाँ देती है जो कथ्य की माँग के रूप में प्रयुक्त है।

'नयी कहानी' के कुछ कहानीकार विशेष रूप से मोहन राकेश, राजेन्द्रयादव, कृष्णबलदेव वैद, उषा प्रियंवदा आदि ने नगर में ही रहकर नगरीय जीवन की ऊब, उदासी, यान्त्रिकता और कहानियों का आधार बनाया। फणीश्वरनाथ रेणु, शिवप्रसाद सिंह, मार्कण्डेय आदि कहानीकारों ने अपनी कहानियों के चरित्र, ग्रामांचल से लिए हैं। शेखर जोशी, अमरकांत, शैलेश मटियानी, धर्मवीर भारती आदि ने ग्रामीण जीवन की परिवर्तित मानसिकता को आधार बनाकर कहानियाँ लिखी हैं। जोशी ने नगरीय जीवन की रिक्तता, परायापन, अकेलापन या संत्रास को जो कहानियाँ लिखी हैं वे अनुभूति के आधार पर रची गयी है। गाँव या पहाड़ी ग्रामांचल ही उनकी कहानियों का मुख्य विषय रहा है। गाँव छोडने का दर्द या गाँव या पहाडी ग्रामांचल ही उनकी कहानियों का मुख्य विषय रहा है। गाँव छोड़ने का दर्द या गाँव के परिवेश और जीवनमूल्य छूट जाने की व्यथा जोशी की कहानियों की मूल संवेदना है।

शेखर जोशी की कहानियों का शिल्प पक्ष एकदम सीधा और सपाट है। ऐसा भी कहा जा सकता है कि उनकी कहानियों का वस्तुपक्ष ही उनका शिल्प पक्ष भी है, उनके बीच विभाजन रेखा खींचना काफी मुश्किल है। जोशी की रचना प्रक्रिया की जो सादगी है वही उनकी शैल्पिक उपलब्धि भी है। एक रचनात्मक सादगी उनकी भाषिक संरचना में सब से अधिक प्रतिफलित हुई है।

घुमाव-फिराव और नये-नये प्रयोगों से मुक्त अकृत्रिम भाषा-शैली प्रेमचंद की भाषा शैली की याद दिलानेवाली है। भाषा को अधिक संवेदनशील बनाने के लिए बिंबों और प्रतीकों से युक्त सांकेतिक शैली का प्रयोग भी उल्लेखनीय है। परन्तु ये बिंब और प्रतीक कहानी की मूल संवेदना से पृथक अस्तित्व नहीं रखते हैं, अभिन्न पहलू बन गये हैं। मोटे तौर पर कहा जा सकता है कि जोशी की कहानियों में जो शैल्पिक प्रतिमान मिलते हैं वे उनकी कहानियों में चित्रित परिवेश को और अधिक मूर्त बना देते हैं।

'नयी कहानी' से संबंधित प्रतिबद्धता का जो सवाल उठाया जाता है उसका जवाब शेखर जोशी की कहानियों में मिलता है। वे सौ प्रतिशत प्रतिबद्ध लेखक हैं। उनकी कहानियों की पृष्ठभूमि तत्कालीन भारतीय जनजीवन है, उनके पात्र मध्यमवर्ग या निम्नमध्यवर्ग के व्यक्ति है, उनकी कहानियों का कथ्य ऐसे पात्रों की मानसिकता के विभिन्न पहलू है। इस विषय को, अपने सीमित शैल्पिक उपकरणों के माध्यम से वे जब कहानी का रूप देते हैं तब ये नयी कहानी के चिरपरिचित चेहरों से अलग अस्तित्व बनाये रखती है और अपनी रचनात्मक सादगी का प्रमाण स्वयं देती है। किसी भी लेखक की महानता उनकी कृतियों की संख्या पर निर्भर नहीं है अपितु संख्या कम होते हुए भी चुने हुए साधनों के माध्यम अपने युगीन परिवेश और लेखकीय व्यक्तित्व से कहाँ तक प्रतिबद्ध रह सके, इस पर निर्भर है। इस दृष्टि से देखें तो शेखर जोशी प्रतिबद्ध कहानीकार है, जिनके पास अपनी मौलिक उपलब्धियाँ सुरक्षित हैं।

एक सैनिक जीवन

Abhishek Kumar Singh,3950, X A

न चाहूँ मान दुनिया में
न चाहूँ स्वर्ग को जाने।
यही वर दो मुझे माता
रहूँ भारत का दीवाना।।

-यह है भारतीय सैनिक की चाह। न सैकडों से भय, न जान की परवाह। भारतीय सैनिक - यानि एक ज्वलन्त उत्साह। दुर्भाग्य से भारतीय पुलिस की छवि अच्छी नहीं है। किन्तु सैनिक - समुदाय पर पूरे भारत वर्ष को विश्वास है। जहाँ पुलिस को देखकर सामान्य जन भयभीत होता है, वहीं सैनिकों को देखकर सुरक्षित अनुभव करता है।

भारतीय सैनिक सेना में मौज मस्ती करने केलिए भरती नहीं होते। नही उसे ऊपर की कमाई का शौक होता है। उसे सेना में भरती होने की भावना या तो घर परिवार से मिलती है या सैनिकों के ओजपूर्ण कारनामे सुनकर। सेनानी युवक या तो अपने पूर्वजों का गौरव बढ़ाने के लिए सेना में भर्ती होते हैं या देशप्रेम के कारण। यदि उनमें ये उच्च भावनाएँ न हो तो आजीविका के लिए सर कटाने कौन जाए? इसी उच्च बलिदान - भावना के कारण सैनिक कठोर होते हुए भी जनहितैषी माने जाते हैं।

भारतीय सैनिक को अत्यन्त कठिन प्रशिक्षणों में से गुज़रना पड़ता है। कभी पहाड़ों की ऊचाँइयों पर चढना तो कभी घने जंगलों में प्रवेश करना; कभी अंधेरी सुरंग को पार करना तो कभी बर्फ पर दिलो दिल चलना पड़ता है।

सैनिक के लिए अनुशासन और आज्ञा-पालन अनिवार्य संस्कार है। जवान कभी 'न' नहीं करता। अपने उच्च अधिकारी का आदेश उसके लिए सर्वोच्च होता है। वह जान का खतरा उठा कर भी उसकी आज्ञा का पालन करते है। इसी तरह और ओजपूर्ण रूप से भारत ने कार्गिल में विजय की थी।

सैनिकों का जीवन किसी तपस्वी से कम नहीं होता। वह घर-परिवार से बाहर रहता है। जीवन भर मौत का संकट उठाता है। हर कष्ट को वे खुशी-खुशी उठाता है।

मेरी ऐसी चाह उठती है -

"ऐसी बलिदानी को मेरा आदर प्रणाम। सैनिक का पवित्र जीवन देखकर मेरे मन में भी यही आकांक्षा उठती है कि मैं भी एक दिन एक महान सैनिक बनूँ। और अपने देश का नाम रोशन कर सकूँगा।"

नन्हा मुन्हा राहि हूँ,
देश का सिपाही हूँ।
बोलो में संग जय हिंद,
जय हिंद "जय हिंद"।।

भारत के मज़दूर

Vinit Singh,3940, X A

पिचका चेहरा, सूखा बदन, हड्डियों का पंजर, मैले-फटे वस्त्र, धँसी हुई आँखें, उभरी हुई तसे- यह है एक हमारे भारत के गरीब मज़दूर का जीता-जागता चित्र। वह जी तोड़ परिश्रम करता है। फिर भी उसे खाने को भोजन, पहनने को वस्त्र तथा रहने को मकान नहीं मिलता।

मज़दूर आधुनिक सभ्यता का निर्माता है। आगरा का ताजमहल, समुद्र पर बने बाँध, पहाडों को भेदकर बनाए गए मार्ग, बडे-बडे कल-कारखाने, अजन्ता-एलोरा की दुर्गम सुरंगें - सबके निर्माण के पीछे मज़दूरों की अथक मेहनत है। यदि मज़दूर परिश्रम न करें तो प्रगति का चक्का वहीं जाम हो जाए।

भारत का मज़दूर निर्माण की कठिन साधना में लगा हुआ है। दुर्भाग्य से उसे फिर भी गरीबी में जीना पड़ता है। वह दुनिया भर के लिए मकान बनाता है किन्तु स्वयं खुले आकाश के नीचें रातें काटता है। वह औरों के लिए अन्न उपजाता है किन्तु स्वयं भूखा रह जाता है। औरों केलिए बिजली - घर बनाता है किन्तु स्वयं अन्धेरी झोंपडी में रहता है।

भारतीय मज़दूर की दुर्दशा का कारण है - भारत की अत्यधिक जनसंख्या। अधिक आबादी के कारण यहाँ सस्ते से सस्ते मज़दूर उपलब्ध हो जाते हैं। यहाँ की सस्ती मज़दूरी के कारण ही विदेशी निर्माता भारत में उद्योग-धन्धे स्थापित करना चाहते है। भारतीय मज़दूरों का असंगठित होना भी उनकी दुर्दशा का एक कारण है। मालिक करोंडों-अरबों कमाते हुए भी उन्हें सूखी रोटी नहीं देते।

मज़दूरों की अशिक्षा भी उनकी गरीबी का मुख्य कारण है। शिक्षित न होने के कारण मालिक उनका मनमाना शोषण करते है। भारत में प्रशिक्षित तथा कर्मकुशल मज़दूरों की दशा उतनी दयनीय नहीं है जितनी कि अप्रशिक्षित मज़दूरों की। अप्रशिक्षित मज़दूरों का तो काम काम धन्धों में पिछडाव होता ही है, वे धरेलू जीवन में भी पिछड़ जाते हैं। अज्ञान के कारण वे बच्चों को पढा लिखा नहीं सकते। यही कारण है कि उनके बच्चे भी शेष दुनिया से पिछड़ जाते हैं।

भारतीय मज़दूर अपनी दुर्दशा के लिए विवश है। धीरे धीरे उनमें जागरूकता आ रही है। मज़दूर- संगठनों का बल जगाकर वे अपने अधिकारों के लिए संघर्ष कर रहे हैं। भारत सरकार भी उनके हितों की रक्षा के लिए प्रयास कर रही है। आशा है, भविष्य में उनकी दशा सुधरेगी। वे सम्मानपूर्वक जीवन भी कर सकेंगे।

भूल गया है क्यों इनसान

Varun Rajendran, 4371, VII A

भूल गया है क्यों इनसान
सबको है मिट्टी की काया
सबपर नभ की निर्मल छाया
यहाँ नहीं कोई आया है
ले विशेष वरदान
भूल गया है क्यों इनसान।

देश अलग है देश अलग हो।
वेश अलग है वेश अलग हों
मानव का मानव से लेकर
कभी न अंतर दान
भूल गया है क्यों इनसान।

चश्मा

Akhil Sudharsan,4117, IX A

एक बार की बात है। एक गाँव में एक अनपढ़ आदमी रहता था। उसने गाँव में लोगों को चश्मा पहनकर अखबार, किताबें आदि चीज़ों पढ़ते हुए देखा। उसको लगा कि चश्मा पहनकर हर कोई कुछ भी पढ़ सकता है।

इसलिए एक दिन वह शहर में एक चश्मा के दूकान में गया और उसने दूकानदार से एक चश्मा देने को कहा। दूकानदार ने उसे कई तरह के चश्मे दिखाये और उसे एक किताब पढने को भी दिया। उसने एक चश्मा पहना और किताब की ओर देखा, लेकिन वह कुछ भी पढ़ नहीं सका। उसने दूकानदार को डॉटा और कहा कि उसके चश्मे बिलकुल बेकार हैं क्योंकि वह उसे पहनकर पढ़ नहीं सकता। तब दूकानदार ने देखा कि वह किताब उलटा पकड रहा था। दूकानदार सब कुछ समझ गया। दूकानदार ने उससे पूछा कि, वह पढना, लिखना जानता था या नहीं। तब उसने उत्तर दिया "मैं एक अनपढ़ व्यक्ति हुँ। मुझे एक चश्मा चाहिए ताकि मैं ओरों की तरह पढ़ सकूँ। लेकिन मैं इन में से किसी भी चश्मा पहनकर पढ़ नहीं पा रहा हुँ।

यह सुनकर दूकानदार को हँसी आया और उसने कहा कि दुनिया में ऐसी कोई भी चश्मा नहीं है जिसे पहनकर अनपढ़ लोग पढ़ सकते हैं। तब गाँववाले ने पूछा कि फिर क्यों कई लोग चश्मा लगाकर पढ़ रहे हैं।

दूकानदार ने गाँववाले को सबकुछ समझा दिया। दूकानदार की बातें सुनकर गाँव वाले को बहुत दुःख हुआ और वह धीरे-धीरे गाँव की ओर चला गया।

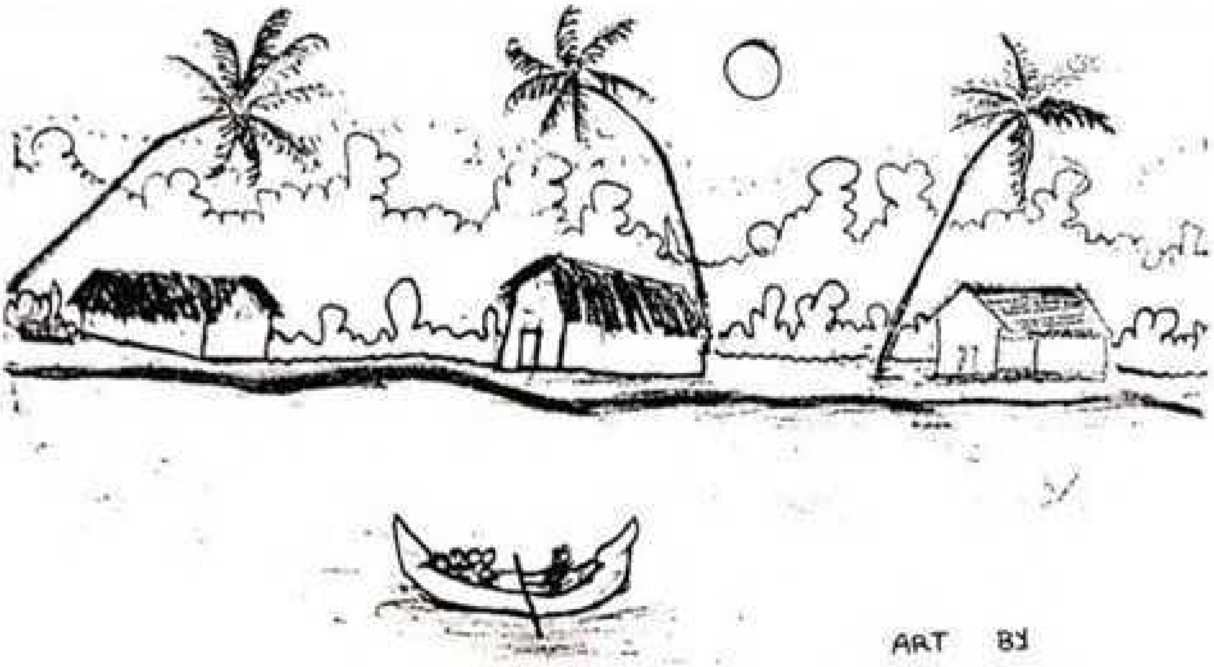

ART BY
ARJUN.U.S.
4377

तब शायद

Adharsh. A.G, 4078, XII C

जब धूल पहाड़ बन जायेगा,
जब पानी सागर बन जायेगा,
जब बसन्त तूफान बन जायेगा,
जब कुत्ता आदमी बन जायेगा,

तब शायद स्वर्ग यहाँ पर आयेगा,
तब शायद कोई नरक हटायेगा,
तब शायद अमन आ जायेगा,
और तब शायद संतुलन आयेगा।

जब मैना कर्कश चिल्लायेगी,
जब दिन में रात आ जायेगी,
जब नदी झील बन जायेगी,
जब चाँदनी जल जायेगी

तब शायद गरीबी जायेगी,
तब शायद कपूत पछताएगा,
तब शायद परदूषण जायेगी,
और तब शांती हो जायेगी।

दहेज प्रथा

Vikram. S, 3996, X A

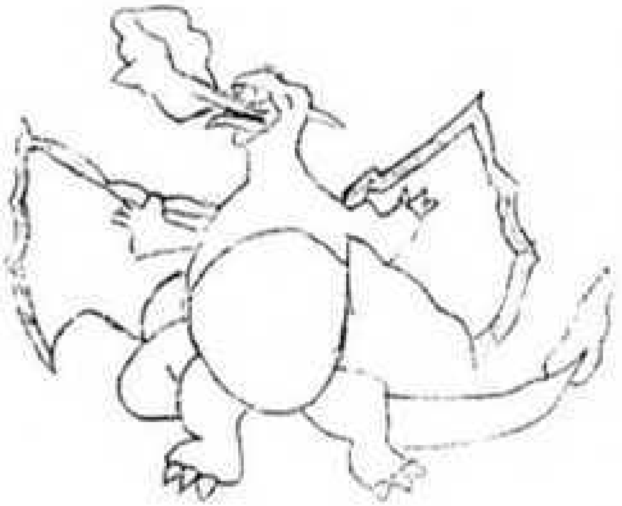

दहेज बुरा रिवाज़ है, बेहद बुरा। दहेज प्रथा वर्तमान समाज का कलंक बन गई है। इसी दहेज के कारण माता पिता को अपनी बेटी बोझ समान और बेटा खुशियों का खजाना लगता है। पुत्री के जन्म से ही माता पिता के मन में अनेक चिन्ताएँ जन्म लेने लगती है। भारतीय समाज का यह कलंक दिन पर दिन एक खतरनाक रूप धारण करता जा रहा है।

दहेज का तात्पर्य उन वस्तुओं और चीज़ से होता है जो विवाह के समय वधु की ओर से वर के पक्ष में जाती हैं। पहले दहेज सम्मान के तौर पर दिया जाता था पर आज-कल तो इसका मतलब बिलकुल बदल गया है। इस समाज में धन का महत्व बढता जा रहा है। धन आज लोगों को पारिवारिक सम्बन्ध से ज्यादा अच्छा लगता है। वर-परिवार ऐसे पक्ष से ही सम्बन्ध रखना चाहता जो ज्यादा धनी हो या दहेज के तौर पर ज्यादा धन देने की इच्छा रखता है। दहेज माँगने के कई कारण होते हैं। अगर लडका अच्छी नौकरी करता तो लडकी वाले ज्यादा दहेज देने की लालच देकर विवाह कराते है। अगर कोई लडकी विकलांग या कुरूप हो तो उसके माता-पिता ज्यादा दहेज देकर उनका विवाह करा देते हैं। इस सामाजिक बुराई की कई हानियाँ भी है। दहेज के कारण माता पिता को उनकी पुत्री के लिए उपयुक्त वर नहीं मिलता और मज़बूरी में उन्हें अपनी पुत्री का विवाह किसी अयोग्य लडके से करना पडता है। कभी-कभी तो दहेज के कारण माता पिता को कर्ज की चक्की में पिसना पडता है। दहेज के कारण वधु को अपने सुसराल में अपमानित होना पडता है और कभी कभी तो वधु आत्महत्या कर लेती हैं।

इस कलंक पर कानून ने प्रतिबन्ध लगाए है, फिर भी यह प्रथा चलती आ रही है। इस कलंक को रोकने के लिए लडकियों का शिक्षित होना बहुत ज़रूरी है। अगर यह सब स्वीकार हो जाएगा तो हम भारतमाता से इस कलंक को आवश्य ही दूर कर सकेंगे।

धन्यवाद जय हिन्द।

जनादेश 2004

Deepak. K. Singh, 4114, IX A

20 अप्रैल 2004, इस साल का सबसे महत्वपूर्ण और ऐतिहासिक दिन है क्योंकि यह दिन था हमारी जनता की सद्बुद्धि की परीक्षा लेने का, हमारे बच्चे बूढ़े और जवानों के सरों पर सहारा डालने का, एक नई सरकार बनाने का। जो हमारी जनता के हाथों में लिखा था।

चुनावों से पूर्व पार्टियों द्वारा प्रचार बडे ही ज़ोर-शोर से चल रहे थे। प्रचारों में वही पुराने भाषण और वायदों का सिलसिला चलता रहा। प्रचारों को टी.वी द्वारा दिखाने की माँग को तो उच्चतम न्यायालय ने मंजूरी भी दे दी थी। कई सारी फिल्मी हस्तियों ने बडे ही सुंदर और सौम्य ढंग से अपनी पार्टियों का प्रचार किया। 4000 से ज़्यादा प्रवक्ताओं ने अपनी किस्मत आज़मायी।

चुनावों के परिणाम यानि की 13 मई जिस दिन लोकसभा के तीनों चरणों के मतदान के परिणाम निकले, ने वही दर्शाया की भाजपा सरकार गिर गयी और कॉंग्रेस सत्ता में आयी। इसको सुनते ही भाजपा के पैरों तले ज़मीन खसक गयी। झलांकि भाजपा ने इन चुनावों को वक्त से पहले करवा कर यही साबित करना चाहा कि उनकी जीत पक्की और दूसरी तरफ कांग्रेस की जीत ने देश भर की जनता को खुशी से पागल कर दिया।

जवाहरलाल नेहरूजी, इंदिरागाँधी जी, राजीव गाँधी और अब सोनिया गाँधी चुनी जाएँगी हमारे देश की अगली प्रधानमंत्री यही थी कार्यकर्ताओं की आकांक्षा जिसे सोनियागाँधी ने खुद दस जनपत में मिट्टी में मिला दी। उनका कहना था कि उनकी अन्तरात्मा उन्हे यह कदम उठाने पर मज़बूत कर रही हैं। उन्हें बेटे राहुल और पुत्री प्रियंका ने कहा कि उन्हें अपनी माँ पर गर्व हैं।

श्रीमती गाँधी के मना करने पर देश की बागडोर आयी डॉ. मनमोहन सिंह के कंधों पर। जब मनमोहनजी से पूछा गया कि वह कैसा महसूस कर रहे हैं तो उनके पास कहने के लिए कोई शब्द भी नहीं थे। वे एक तरफ से सुखी और दूसरी तरफ से दुखी थे।

इस पाँच वर्षीय चुनावों ने इस बार कई नए नौजवानों और फिल्मी व्यक्तियों को भी रणभूमि में देखा जिन्हें जीत भी मीली। इस चुनावों ने भाजपा सरकार को अच्छी सीख दी। हम सब यही आशा करेंगे कि गरीबों को घर, खाना कपड़े, काम-काज, बिजली, पानी आदि मिले और देश की आर्थिक संबंध अच्छे रहें।

धन्यवाद।

बंदरों ने आग लगाई

S. Syam, 3842, XI A

बच्चों को आप समझ सकते हैं कि किसी जलती हुई चीज़ को न छुएं, पर बंदरों के साथ - ऐसा नहीं किया जा सकता, वे अपनी ही मरज़ी से चलेंगे।

आस्ट्रेलिया स्थित सिडनी के 'तारोंगा पार्क ज़ू' में कुछ ऐसा ही हुआ, वहाँ 'ओरंगोटन' (एक खास चिंपैंज़ी की तरह के बंदर) के लिए बने एक क्वार्टर में अचानक आग लग गई। सारे चिडियाघर में कर्मचारियों की भगदंड सी मच गई। बंदरों को तुरंत 'रेन फारेस्ट सेक्शन' में ले जाया गया। लेकिन जल्दी ही अग्नि शमनकर्ताओं की मदद से आग पर काबू पा लिया गया।

बाद में छानबीन करने पर पता चला कि यह एक ओरंगोटन की करतूत थी। उस क्वार्टर में वनिता और निलो नामक मादा ओरंगोटन रहती थीं। ऐसा कि विलों ने अपने बिस्तर से लकडी का एक टुकडा निकालकर कमरे को गरम करने के लिए लगाए हीटर पर रख दिया। बस आग भडक उठी।

यहाँ यह उल्लेखनीय है कि दक्षिणपूर्व एशिया में पाये जानेवाले ओरंगोटन की नस्ल खतरे में बताई गई हैं।

चुटकुले

Vipin. V, 3426, XI A

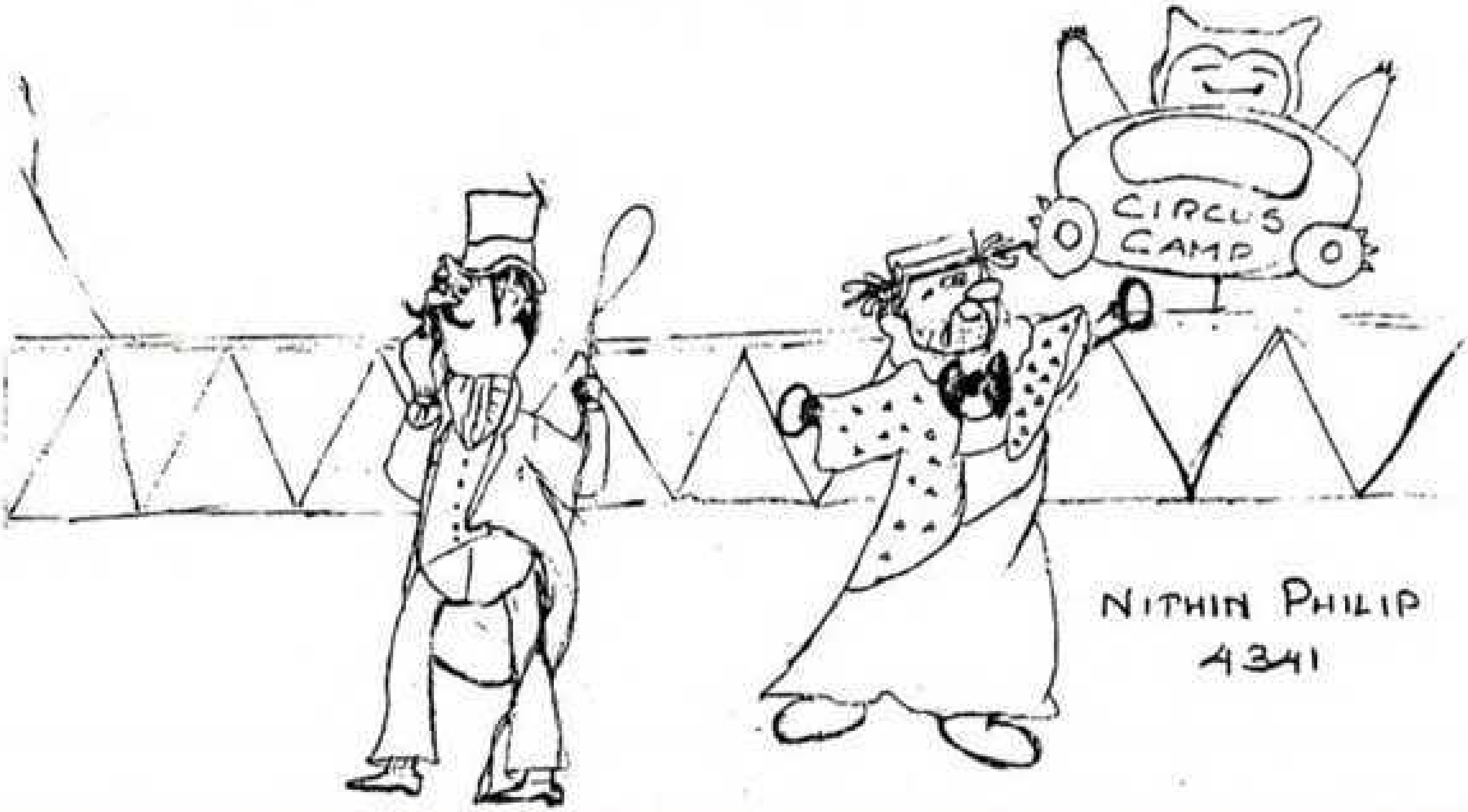

एक बार कोलंबिया विश्वविद्यालय में डॉ. राधाकृष्णन की पगडी देखकर एक आगतुंक ने पूछा, "यह आप के सिर पर क्या है?"

राधाकृष्णन ने तपाक से कहा, "यह भी हैट की एक किस्म है।"

हमारे पडोसी की लडकी बहुत बातूनी है। एक बार उसकी माँ ने उसे समझते हुए कहा, "पिंकी, पढाई लिखाई पर ध्यान दिया कर। बीता समय फिर कभी लौट कर नहीं आता।"

"पर माँ, स्कूल जाने का समय तो रोज़ लौट कर आता है" पिंकी ने मासूमियत से कहा।

मेरे मामाजी अध्यापक है, एक बार वह घर पर परीक्षा की कापियों जाँच रहे थे। पास बैठी मेरी चार वर्षीय बहन ने उन से पूछा, मामाजी आप इन कापियों में लाल पेन से क्यों काट रहे हैं। मैं एसा अपनी कापियों में करती हूँ तो अप डांटने लगते है। जिसकी कापी है वह भी तो आप को डांट सकता है।

कश्मीर

Arpan Yadhav, 4378, IX A

कश्मीर हमारा है हमारा ही रहेगा।
कश्मीर न देंगे तुम्हें कश्मीर न देंगे।
हिमालय की बर्फ सा है,
शीतल हृदय हमारा है।

कोई अमर छेड़ें तो बन जाए
अंगारा, हम जानते हैं आज तुम
कश्मीर माँगेगे, हम जानते है
कल तुम दिल्ली ज़रूर माँगेंगे।
कश्मीर और दिल्ली से चाहत न मिटेगी
कल हमारी माँ का हमसे दिल भी माँगेगे।

रण में मिट जाएगे,
पर झुक नहीं सकते,
मातृभूमि के जिगर को दे नहीं सकते।
परमाणु बम्ब की धमकी तुम दिखाते हो किसे
हर बच्चा-बच्चा भारत का परमाणु बम्ब बना बैठा है।

A Father's Prayer

Build me a son, O Lord who will be strong enough to know when he is weak and brave enough to face himself when he is afraid. One who will be proud and unbending in defeat but always humble and gentle in victory.

A son whose wishbone will not be where his backbone should be, a son who will know himself is the foundation of all true knowledge.

Rear him, I Pray, not in the path of ease and comfort, but under the stress and spur of difficulties and challenges. Here let him learn to stand up in the storm, and let him learn compassion for those who fall.

Build me a son whose heart will be clean, whose goal will be high. A son who will master himself before he seeks to master other men. One who will learn to laugh but never forget how to weep. One who will reach far into the future yet never forget the past.

And after all those are his, add, I pray, enough of a sense of humour so that he may always be serious, yet never take himself too seriously, a touch of humility so that he may always remember the simplicity of true greatness; the open mind of true wisdom; the meakness of true strength.

This Magazine is contributed by Jitendra Deo 4267/10